

Liahona

FÖRSTASIDESARTIKEL:

Varför gråter du? Tröst genom den tomma graven, s 8

Hemligheten med att lyckas med skriftstudier, s 15, 16

Träffa några personer som älskar dig, s LS8

Första presidentskapet: Gordon B Hinckley,
Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum: Boyd K Packard, L Tom Perry,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard,
Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales,
Jeffrey R Holland, Henry B Eyring, Dieter F Uchtdorf,
David A Bednar

Chefredaktör: Jay E Jensen
Räddgivande: Monte J Brough, Gary J Coleman,
Yoshihiko Kikuchi

Verkställande direktör: David L Frischknecht
Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave
Seniorredaktörer: Larry Hiller, Richard M Romney
Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktionschef: Victor D Cave

Biträdande redaktionschef: Jennifer L Greenwood

Medredaktörer: Ryan Carr, Adam C Olson

Biträdande redaktör: Susan Barrett

Redaktionspersonal: Shanna Butler, Linda Stahle Cooper,
LaRene Porter Gaunt, R Val Johnson, Carrie Kasten, Melvin
Leavitt, Sally J Odekirk, Judith M Paller, Vivian Paulsen, Sara
R Porter, Jennifer Rose, Dan L Searle, Rebecca M Taylor,
Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie
Wardell, Kimberly Webb

Chefssekreterare: Monica L Dickinson

Marknadschef: Larry Hiller

Grafisk chef: M M Kawasaki

Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Cali R Arroyo, Collette
Nebeker Aune, Brittany Jones Beahm, Howard G Brown,
Julie Burdett, Thomas S Child, Reginald J Christensen,
Kathleen Howard, Denise Kirby, Todd R Peterson, Randall J
Pixton

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Kris T Christensen

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusgatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till distributionscentret
i Tyskland. Avgiftsfritt telefonnummer: 00800 3478 3388.
Priset för en helårsprenumeration är SEK 150:00 (inkl moms
och porto) och betalas till pg 260353-8. Skriv "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska,
franska, grekiska, haitiska, hindi, holländska, indonesiska,
isländska, italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska,
kiribatiska, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska,
marshalliska, mongoliska, norska, polska, portugisiska,
rumänska, ryska, samoanska, singalesiska, slovenska,
spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil, telugu,
thailändska, tjekiska, tonganska, tyska, ukrainska,
ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer
varierar för olika språk.)

© 2006 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfälligt,
inte kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material
får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill
konstverket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.lds.org.
För engelska, klicka på "Gospel Library", för andra språk,
klicka på världskartan.

For Readers in the United States and Canada:

April 2006 Vol. 130 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480)
Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$14.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at
additional mailing offices. Sixty days' notice required for
change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

FÖR VUXNA

- 2 Budskap från första presidentskapet: Att bli sitt bästa jag
Thomas S Monson
- 8 Evangelieklassiker: Från örtagården till den tomma graven
- 12 Att finna det som gått förlorat *Marie Sanchez*
- 25 Besökslärarnas budskap: Betona varje systems gudomliga värde
- 28 Tillkännagivandet: Till vägledning, tröst och inspiration *E Jeffrey Hill*
- 33 Två småtingar kring fötterna *Ida L Ewing*
- 34 Ensamtående och gifta: Tillsammans i tron *Kathleen Lubeck Peterson*
- 39 Sista dagars heliga berättar
Avslutningsintervjun *Ofelía J Hurtado*
Mat eller tionde? *Charlotte Arnold*
Er bok är en sann bok *Ann Cue*
Tillväxt i evangeliet *Douglas Zardo*

34 Ensamtående och
gifta: Tillsammans
i tron

FÖRSLAG TILL FAMILJENS HEMAFTON

Med hjälp av dessa förslag kan
du använda Liahona för
att förbättra din under-
visning i klassrummet
och din undervisning
hemma.

**"Från örtagården
till den tomma gra-**

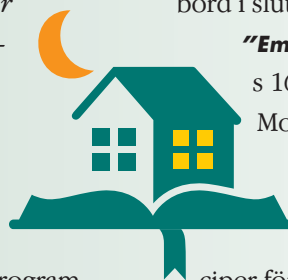
ven", s 8: Gör ett påskprogram
med hjälp av den här artikeln. Ge
olika familjemedlemmar i uppgift
att läsa citaten i tur och ordning.
Välj ut sånger eller psalmer om
Frälsaren, om påsken, eller om
sakramentet som ni sjunger mellan

de olika citaten. Bär ditt vittnes-
börd i slutet av programmet.

"Emedan vi kunna se dem",

s 16: Välj ett kapitel i
Mormons bok som du kän-
ner kan vara menings-
fullt för din familj.

Förklara de fem prin-
ciper för skriftstudier som äldste
David A Bednar undervisade om,
och använd dem när ni studerar
det valda kapitlet. Ni kan starta en
familjeskriftdagbok där ni skriver
ner insikter som är viktiga för din
familj.

FÖR UNGDOMAR

- 7 Affisch: Död, var är din seger?
 15 Min skrifthemlighet *Melissa Domeyer Aina*
 16 Emedan vi kunna se dem
David A Bednar
 22 Kämpar för att finna
 sanningen *Don L Searle*
 26 Ett fridfullt hem *Anonym*
 44 En perfekt retur
Richard D Hawks
 46 Frågor och svar: Jag blir alltid
 retad och hånad i skolan för
 att de andra barnen vet att
 jag är medlem i kyrkan. Vilket
 är det bästa sättet att hantera sådant?

22 Kämpar för att
finna sanningen

Vår himmelske Fader har gett många löften till sina barn. När vi väljer
 det rätta kan löfterna gå i uppfyllelse för oss. Med början i detta
 nummer har *Liahona* en bild av en VDR-ring varje månad. När du letar
 efter VDR-ringen som finns gömd i det här numret, kom
 då ihåg hur tacksam du är för Frälsaren.

“En perfekt retur”, s 44: Skriv ner
 några vanliga situationer då man ofta
 blir förolämpad. Låt familjemedlem-
 marna göra rollspel av situationerna
 och diskutera med hjälp av artikeln
 olika sätt att vara mer lyhörda för
 andras känslor, och hur vi kan förlåta
 i stället för att bli förnärmade.

“Ingen vanlig hemlärare”,
 s LS10: Läs artikeln och diskutera
 med din familj vad broder Erickson
 gjorde så bra som hemlärare. Vilka
 egenskaper har en omtänksam hem-
 lärare? Diskutera hur man utvecklar
 dessa kristuslika egenskaper. Vittna

om hur viktigt det är att uppfylla
 andras behov.

**“Därför tror jag på Jesus
 Kristus”, s LS14:** Skriv ner orden
 med fet stil i artikeln på olika pap-
 perslappar. Lägg dem i en ask. När
 ni har läst artikeln får varje familje-
 medlem ta en papperslapp, och dis-
 kutera sedan vilka saker som hjälpte
 Lindsey att få ett vittnesbörd. Låt
 familjemedlemmarna berätta vad
 det är som får deras vittnesbörd att
 växa genom att be dem skriva ner
 sina känslor, rita en bild eller sjunga
 en sång.

LILLA STJÄRNAN: FÖR BARN

- LS2 Kom lyssna till profetens röst: Han lever
Gordon B Hinckley
 LS4 Samlingsstunden: Jag kan omvända mig och
 bli glad *Linda Magleby*
 LS6 Från president Wilford Woodruffs liv:
 De förkunnade sanningen
 LS8 Personer som älskar dig och tjänar dig
 LS10 Ingen vanlig hemlärare *Tess Hilmo*
 LS13 Sång: Den stilla rösten *Merrill Bradshaw*
 LS14 Därför tror jag på Jesus Kristus *Lindsey M*
 LS16 Försöker likna Jesus: Mitt
 beslut att döpas *José M* **LS10** Ingen vanlig
 hemlärare

PÅ OMSLAGET

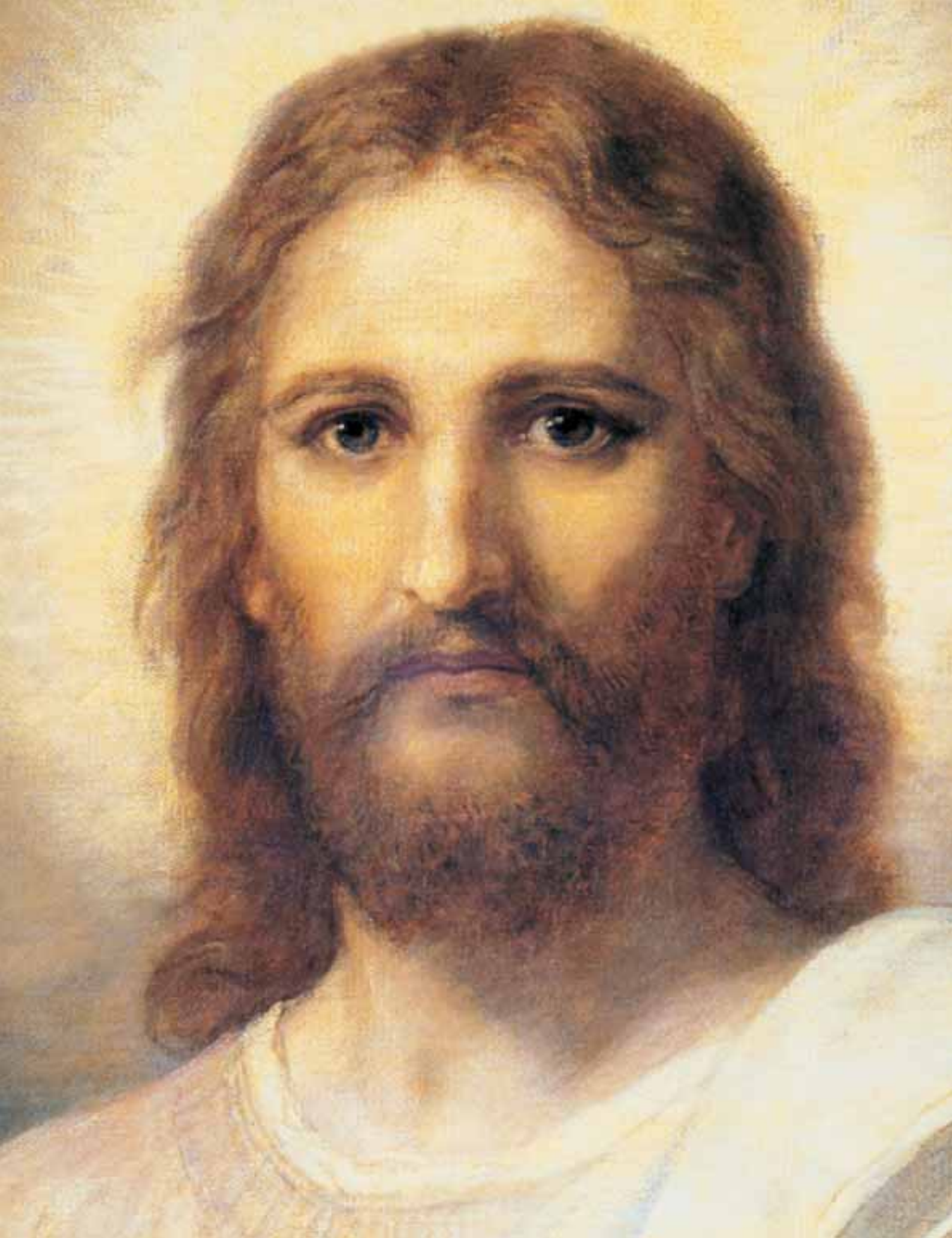
Framsidan: *Kvällsmat i Emmaus*, av Carl Heinrich Bloch, med tillstånd av
 Nationalhistoriska museet vid Frederiksborg i Hillerød, Danmark. Baksidan:
Han är inte här, av Mark Elbert Eastmond. Kopiering förbjuden.

LILLA STJÄRNAN, OMSLAGET

Så som jag älskat er, Simon Dewey, med tillstånd av Altus Fine Art, American Fork,
 Utah, kopiering förbjuden.

ÄMNET I DETTA NUMMER

LS = <i>Lilla stjärnan</i>	Missionsarbete, 22, 39, LS6
Besöksundervisning, 25	Mormons bok, 22, 39
Den Helige Anden, LS13	Omvändelse, LS4
Dop, LS16	Polen, 22
Döden, 28	Primär, LS4
Enighet, 34, 44	Påsk, 8, LS2
Ensamstående, 34	Skriftstudier, 15, 16
Exempel, 2, 44, 46	Släktforskning, 12
Familjen, 12, 26, 28, 33	Stridigheter, 26
Familjens hemafton, 1	Sång, LS13
Förföljelse, 46	Tempeltjänst, 12
Försoningen, 8	Tempeläktenskap, 12, 39
Föräldraskap, 28, 33	Tillkännagivandet om familjen, 28
Gudomlig natur, 25	Tionde, 39
Hemundervisning, 6, LS10	Tjänande, 2, 39, LS8
Jesus Kristus, 2, 7, 8, LS2, LS14	Undervisning, 1
Korsfästelsen, 8	Uppståndelsen, 7, 8
Kärläk, LS8	Vittnesbörd, LS6, LS14

Att bli sitt bästa jag

PRESIDENT THOMAS S MONSON
förste rådgivare i första presidentskapet

En gång för länge sedan, och på en plats långt borta, undervisade vår Herre och Frälsare Jesus Kristus folket och sina lärjungar om "vägen och sanningen och livet".¹ Han gav råd och uppmaningar med sina heliga ord. Han var ett levande föredöme för oss med sitt exemplariska liv.

Hans lärdomar och exempel fick Petrus att fråga vad slags män de borde vara.² Under sin verksamhet på västra halvklotet lade Herren Jesus Kristus till betydelsefulla ord när han besvarade samma fråga: "Vad slags män bören I då vara? Sannerligen säger jag eder: Sådana som jag är."³

Att söka efter sitt bästa jag

Under sin jordiska verksamhet beskrev Mästaren hur vi bör leva, hur vi bör undervisa, hur vi bör tjäna och vad vi bör göra för att bli vårt bästa jag.

En av dessa lärdomar kommer från Johannes evangelium i den heliga Bibeln:

"Filippus fann Natanael och sade till honom: 'Den som Mose har skrivit om i lagen och som profeterna har skrivit om, honom

har vi funnit, Jesus, Josefs son, från Nasaret.'"

Natanael sade till honom: 'Kan något gott komma från Nasaret?' Filippus svarade: 'Kom och se!'

När Jesus såg Natanael komma sade han om honom: 'Se, han är en verklig israelit. I honom finns inget svek.'"⁴

För vår jordiska resa utgör aposteln Paulus råd himmelsk vägledning: "Allt som är sant och värdigt, rätt och rent, allt som är värt att älska och uppskatta, ja, allt som kallas dygd och förtjänar beröm, tänk på allt sådant." Sedan kom den avslutande uppmaningen: "Vad ni har lärt och tagit emot, hört och sett hos mig, det skall ni göra. Då skall fridens Gud vara med er."⁵

I sökandet efter vårt bästa jag finns det några frågor som ger oss vägledning: Är jag den jag vill vara? Är jag närmare Frälsaren i dag än jag var i går? Är jag ännu närmare i morgon? Har jag mod att ändra mig till det bättre?

Välj familjevägen

Det är dags att välja en ofta bortglömd väg, den väg vi skulle kunna kalla "familjevägen", så att våra barn och barnbarn verkligen kan

Då vi söker efter vårt bästa jag finns det några frågor som ger oss vägledning: Är jag den jag vill vara? Känner jag mig närmare Frälsaren i dag än jag gjorde i går? Kommer jag att känna mig ännu närmare i morgon? Har jag modet att förändra mig till det bättre?

Det är
i hem-
met

som vi formar
vår inställning,
våra djupt
förankrade trosupp-
fattningar. Det är i
hemmet som hoppet
ges näring eller bryts
ner. Vårt hem ska
vara en plats där
Guds ande kan
vistas, där världens
problem stängs ute,
där kärlek regerar
och där frid råder.

tillväxa och nå sin fulla poten-
tial. Det finns en internationell tidvatten-
ström. Den för med sig det outtalade
budskapet: "Återvänd till era rötter, till era
familjer, till lärdomar ni en gång fått, till det
liv ni en gång levde, till de förebilder ni fått,
ja, till era familjevärderingar." Ofta är det bara
en fråga om att komma hem — komma hem

till vindsrum som inte
gås igenom så ofta,
till dagböcker
som sällan
blir lästa, till

fotoalbum som nästan glömts bort.

Den skotske poeten James Barrie
skrev: "Gud har gett oss minnen, så att
vi ska kunna ha junirosor under vårt livs
december."⁶ Vilka minnen har vi av mor? Far?
Far- och morföräldrar? Familjen? Vänner?

Vad har vi lärt av våra förfäder? För
många år sedan frågade en far äldste ElRay L
Christiansen (1897–1975), assistent till de
tolv apostlarna, vilket namnförslag äldste
Christiansen hade att ge till mannens nyin-
köpta båt. Äldste Christiansen föreslog: "Du
kan väl kalla den *Sabbatsbrytaren*?" Jag är
övertygad om att den tilltänkte seglaren
begrundade huruvida hans stolthet och
glädje skulle bli en sabbatsbrytare eller en
sabbatshållare. Oavsett vad han beslutade,
gjorde det utan tvekan ett bestående intryck
på hans barn.

Det är i hemmet som vi for-
mar vår inställning, våra djupt
förankrade trosuppfattningar. Det
är i hemmet som hoppet ges när-
ing eller förstörs. Vårt hem ska
vara mer än en tillflyktsort. Det
bör också vara en plats där Guds
ande kan vistas, där världens
problem stängs ute, där kärleken
regerar och där friden råder.

En ung mor skrev till mig: "Ibland
undrar jag om jag verkligen har
något inflytande på mina barn.
Eftersom jag är ensamstående och
måste ha två jobb för att kunna försörja
oss kommer jag ibland hem till kaos,
men jag ger aldrig upp hoppet.

Mina barn och jag tittade
på generalkonferensen på TV
och du talade om bön. Min
son sade: 'Mamma,

du har redan undervisat oss om det.' Jag sade: 'Vad menar du?' Och han svarade: 'Jo, du har lärt oss att be och visat oss hur man gör det, och för några kvällar sedan gick jag till ditt rum för att fråga dig om någonting och du stod på knä och bad till vår himmelske Fader. Om han är viktig för dig, så blir han viktig för mig.'" Brevet avslutades med orden: "Man får nog aldrig veta vilket inflytande man har förrän ett barn ser att man själv gör det som man har försökt lära barnet att göra." Vilken stor-slagen lärdom ett barn fick av sin mor.

När jag var liten gjorde jag på en mors dag en häpnadsväckande upptäckt i Söndagsskolan, något som jag aldrig har glömt. Melvin, en blind broder i församlingen, en begåvad sångare, stod vänd mot församlingen som om han såg allesammans. Han sjöng "That Wonderful Mother of Mine" ("Min underbara mor"). Åhörarnas hjärtan fylldes av ljusa, varma minnen. Män tog fram sina näsdukar, kvinnors ögon fylldes av tårar.

Vi diakoner gick runt bland de församlade och gav en liten pelargon i en lerkruka till varje mor. Några av mödrarna var unga, några var medelålders och några höll sig knappt kvar i livet i sin höga ålder. Jag blev uppmärksam på att ögonen hos varje mor var snälla ögon. Alla mödrar sade "tack". Jag kände andan i uttrycket: "När någon ger någon annan en blomma, stannar blommans väldoft kvar på givarens hand." Jag har inte glömt det jag lärde mig då, och det kommer jag aldrig att göra.

Ge vårt liv i tjänande

Åren kommer och åren går, men behovet av ett vittnesbörd om evangeliet fortsätter att vara av största vikt. När vi går mot framtiden får vi inte glömma lärdomarna från det förgångna. Vår himmelske Fader gav oss sin Son. Guds Son gav sitt liv. De begär av oss att vi ska ge vårt liv, så att säga, i

Vi är ombedda
att ge vårt liv i
andras tjänst.
*Det finns lärdomar
att förmedla, själar
att frälsa.*

deras gudomliga tjänst. Ska ni göra det? Ska jag? Ska vi? Det finns lärdomar att förmedla, det finns goda gärningar att utföra, det finns själar att frälsa.

Låt oss minnas kung Benjamins råd: "När I stå i edra medmänniskors tjänst, [ären] I blott ... i eder Guds tjänst."⁷ Räck ut en hjälpande hand och rädda dem som behöver er hjälp. Lyft dessa till den högre och bättre vägen. Som vi sjunger i Primär: "Led mig, stöd mig, gå bredvid mig, / så att jag en dag återvända kan till Gud, / om jag har lytt hans lag."⁸

Verklig tro är inte förbehållen barnen, utan gäller alla. I Ordspråksboken står det:

"Förtrösta på HERREN av hela ditt hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd.

Räkna med honom på alla dina vägar, så skall han göra dina stigar jämna."⁹

När vi gör det, ska vi inse att vi har tjänat i hans heliga verk, att hans gudomliga avsikter har uppfyllts och att vi har bidragit till denna uppfyllelse.

Jag skulle vilja illustrera denna sanning med en personlig upplevelse. För många år sedan, när jag verkade som biskop, kände jag att jag skulle hälsa på Augusta Schneider, en änka från området Alsace-Lorraine (Elsass-Lothringen) i Europa som talade mycket litet engelska, men hon talade flytande franska och tyska. Jag hälsade sedan på henne under jultiden i åratal efter det att jag först hade fått denna känsla. Vid ett tillfälle sade Augusta: "Biskop Monson, Jag har något som är mycket värdefullt för mig som jag skulle vilja ge dig." Hon gick till en speciell plats i sin enkla lilla lägenhet och tog fram presenten. Det var ett vackert filtstycke, kanske 15 x 20 cm, på vilket hon hade fäst sin mans medaljer som han hade fått för sin insats i de franska styrkorna under första världskriget. Hon sade: "Jag vill att du ska ha den här personliga klenoden som betyder så

mycket för mig.” Jag protesterade artigt och sade att det måste finnas någon släkting till henne som borde få den. ”Nej”, svarade hon bestämt, ”presenten är din, för du har en fransmans själ.”

En kort tid efter det att Augusta hade gett mig denna speciella gåva lämnade hon jordelivet och återvände till den Gud som gett henne livet. Ibland undrade jag vad hon menade med orden att jag hade ”en fransmans själ”. Jag hade ingen aning om vad det betydde, och det har jag fortfarande inte.

Många år senare hade jag förmånen att följa med president Ezra Taft Benson (1899–1994) till invigningen av templet i Frankfurt, detta tempel som skulle betjäna medlemmar som talade tyska, franska och holländska. När jag packade för resan kände jag mig manad att ta med medaljerna jag fått i present, utan att veta vad jag skulle göra med dem. Jag hade haft dem i många år.

Under en invigningssession för fransktalande, var templet fullsatt. Den sång och de budskap som framfördes var underbara. Tacksamhet över Guds välsignelser fyllde varje hjärta. Jag såg i mina anteckningar för ledandet av mötet att det fanns medlemmar från Alsace-Lorraine som var med på sessionen.

Medan jag talade lade jag märke till att organisten hette Schneider. Jag berättade därför om min bekantskap med Augusta Schneider, gick så fram till orgeln och gav organisten medaljerna, tillsammans med en uppfordran att eftersom han hette Schneider så hade han ett ansvar att följa upp namnet Schneider i sin släktforskning. Herrens Ande bekräftade i våra hjärtan att detta var en speciell session. Broder Schneider hade svårt att göra sig redo för att spela det avslutande stycket på invigningssessionen, så påverkad var han av Anden som vi kände där i templet.

Jag visste att denna högt värderade gåva — ja, ankans skärv, för det var allt Augusta Schneider hade — gavs till en som skulle se till att många med en fransmans själ nu skulle ta emot de välsignelser som det heliga templet ger, både för dem som lever och för dem som har lämnat jordelivet.

Jag vittnar om att för Gud är allting möjligt. Han är vår

himmelske Fader. Hans Son är vår Återlösare. När vi strävar efter att lära oss hans sanningar och sedan att leva efter dem, kommer våra liv och andras liv att välsignas rikligen.

Jag förkunnar allvarsamt att Gordon B Hinckley är en sann profet för vår tid och att han vägleds i det stora verk som går framåt under hans ledarskap.

Må vi alltid komma ihåg att lydnad mot Guds bud ger de utlovade välsignelserna. Må vi var och en göra oss berättigade att få dessa. ■

SLUTNOTER

1. Joh 14:6.	6. <i>Courage</i> (1925), s 1.
2. Se 2 Petr 3:11.	7. Mosiah 2:17.
3. Se 3 Nephi 27:27.	8. Naomi W Randall, ”Jag är Guds lilla barn”,
4. Joh 1:45–47.	<i>Psalmer</i> , nr 194.
5. Fil 4:8–9.	9. Ords 3:5–6.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

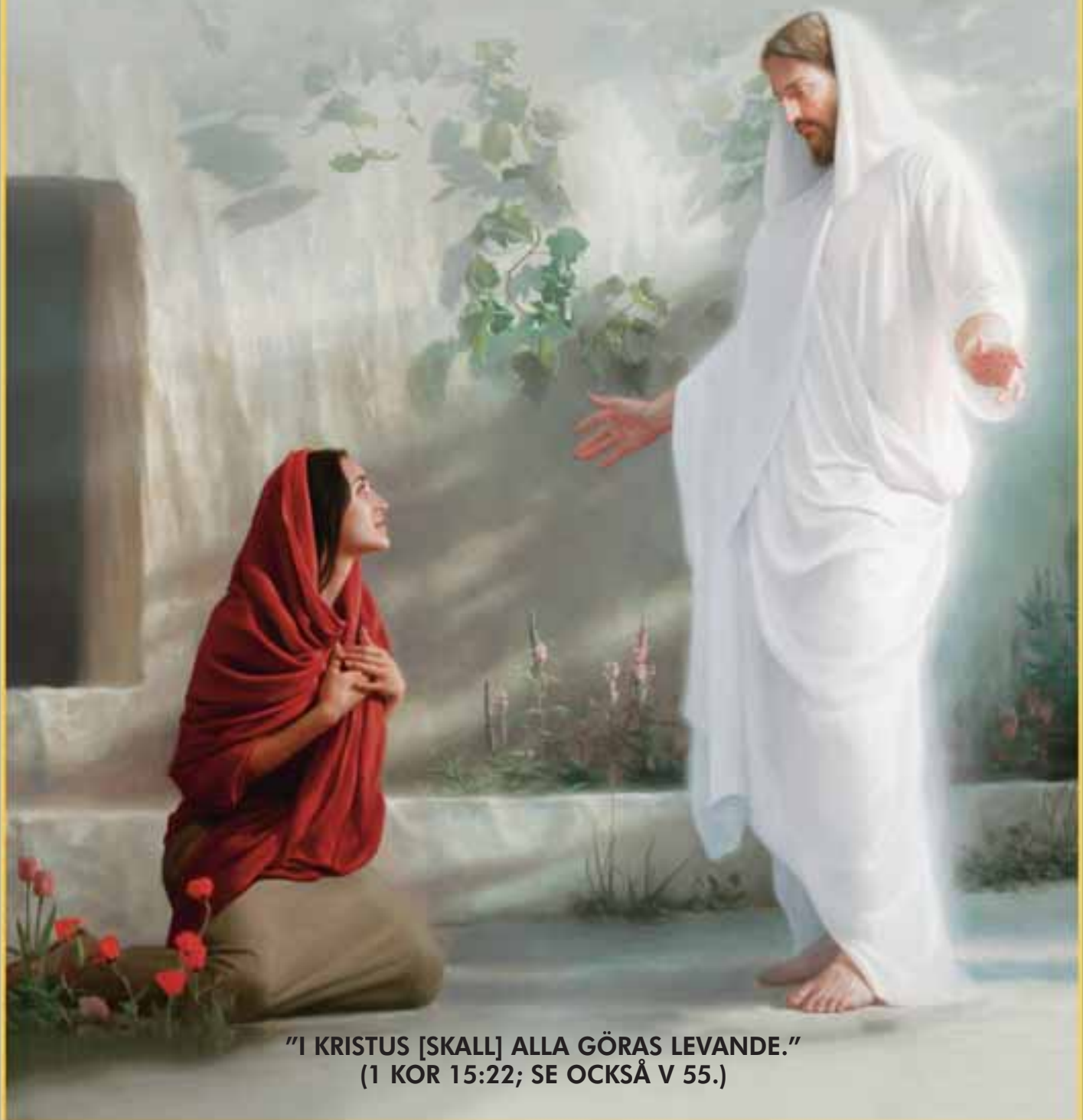
Efter att ha studerat budskapet under bön kan ni dela med er av det på ett sätt som uppmuntrar dem ni undervisar att delta. Här följer några exempel.

1. Ta med följande föremål (eller liknande) på besöket: en spegel, en bild av ett hem, ett trädgårdsredskap. Läs 3 Nephi 27:27 och fråga vad det här skriftstället kan ha att göra med dessa tre föremål. Berätta att president Monson lär oss tre sätt att bli lika Jesus Kristus. Medan ni studerar varje avsnitt av artikeln använder ni motsvarande föremål som visuell påminnelse om lärdomen. (Använd till exempel spegeln tillsammans med avsnittet ”Att söka efter sitt bästa jag”.)

2. President Monson frågar: ”Vad har vi lärt oss av våra förfäder?” Återge ett exempel ur artikeln. Ställ sedan frågor till familjemedlemmarna om sådant de lärt av sin egen familj. Uppmana dem om lämpligt att skriva ner berättelser som tillägg till sin släkthistoria.

3. Efter att ha gått igenom budskapet frågar du: ”Vad gör intryck på er i president Monsons budskap? Vad tror ni president Monson vill att vi ska lära oss av det här budskapet? Vad tror ni president Monson vill att vi ska göra som resultat av dessa lärdomar?”

DÖD, VAR ÄR DIN SEGER?

**"I KRISTUS [SKALL] ALLA GÖRAS LEVANDE."
(1 KOR 15:22; SE OCKSÅ V 55.)**

Från örtagården till den tomma graven

Getsemane

Äldste James E Talmage
(1862–1933)

”Getsemane. — Namnet betyder ’oljepress’ och innebär antagligen, att det på platsen fanns en pressanordning för utvinnande av olja från olivplanteringarna där. Johannes kallar platsen för örtagård, varav vi kan sluta oss till att den var inhägnad och i privat ägo. Samme skrivare antyder (Joh 18:1, 2), att Jesus ofta besökte denna plats, när han ville be eller tala enskilt med lärjungarna.”
(*Jesus Kristus*, s 607)

President Joseph Fielding Smith
(1876–1972)

”Vi talar om Jesu Kristi lidande. Det är många som tror att han led mest när han hängde på korset och spikar drevs in i hans händer och fötter ... Det var i Getsemane örtagård som blodet sipprade från porerna i hans kropp: ’Detta lidande gjorde, att jag, Gud, den störste av alla, skalv av smärta och blödde ur varje por samt led till både kropp och själ och önskade, att jag icke skulle få tömma den

bittra kalken och rygga.’ [L&F 19:18]

Det här hände inte när han hängde på korset. Det hände i örtagården. Det var där han blödde ur kroppens varje por.

Jag kan bara inte förstå den smärtan. Jag har känt smärta. Vi har känt smärta. Ibland har den varit ganska svår. Men jag kan inte förstå en smärta som är *själslig vånda mer än fysisk*, och som kan orsaka att blodet liksom svett sipprar fram på kroppen. Det var något fruktansvärt, något skrämmande. Därför kan vi förstå varför han ropade till sin Fader:

’Om det är möjligt, låt denna kalk gå ifrån mig. Men inte som jag vill utan som du vill.’ [Matt 26:39]”
(*Frälsningens lära*, sammanst av Bruce R McConkie, 1:101.)

President Ezra Taft Benson
(1899–1994)

”Den kväll Jesus förråddes tog han tre av de tolv och gick till den plats som hette Getsemane. Där led han alla människors smärtor. Han led som bara Gud kan lida. Han bar

våra sjukdomar, han tog på sig våra smärtor, han genomborrades för våra överträdelsers skull och underkastade sig frivilligt att vår skuld lades på honom, så som Jesaja hade profeterat. (Se Jes 53:4–6.)

Det var i Getsemane som Jesus tog på sig världens synder. Det var där som hans smärta motsvarade alla människors sammanlagda bördor. Det var där han nedsteg under allt så att alla skulle kunna omvända sig och komma till honom. Den mänskliga hjärnan kan inte fatta, tungan kan inte uttrycka, människan kan inte beskriva bredden, djupet och höjden av vår Herres lidande — inte heller hans oändliga kärlek till oss.” (*The Teachings of Ezra Taft Benson* [1988], s 14)

Äldste James E Talmage

”Kristi ångest i örtagården, både dess intensitet och orsak, är ofattbar för det begränsade mänskliga förnuftet ... Det var inte en fysisk smärta och inte enbart en psykisk tortyr, som gjorde, att blod sipprade fram ur varje

por, utan det var själsliga kval, han led, en andlig pina, som endast Gud var istånd att erfara. Ingen vanlig människa, hur stark hon än var fysiskt och psykiskt, skulle ha kunnat lida så, ty hennes mänskliga organism skulle ha sviktat, hon skulle ha svimmat och genom medvetlösheten funnit en välkommen glömska. I denna ångestfyllda stund mötte Kristus och övervann alla de fasor, som Satan, 'denna

världens furste', kunde frammana ...

På något sätt, som var faktiskt, förfärligt och verkligt, ehuru ofattbart för människan, tog Frälsaren på sig människosläktets syndabörda alltifrån Adams dagar till världens ände." (*Jesus Kristus*, s 600–601)

President John Taylor (1808–1887)

"Jämrande sig under sin koncentrerade börda, detta intensiva, ofattbara

tryck, detta fruktansvärda utkrävande av gudomlig rättvisa från vilken den klena mänskligheten ryggade, och svettande stora droppar blod under den smärta som han då led, manades han att utropa: 'Min Fader, om det är möjligt, låt denna kalk gå ifrån mig.' [Matt 26:39] Han hade brottats med den tunga bördan i ödemarken. Han hade kämpat mot de mörkrets makter som släppts lösa över honom där. Han var lagd under allting. Hans sinne var överbelastat av lidande och smärta. Han var ensam och uppenbarligen hjälplös och övergiven, och under dessa plågor sipprade blod från hans porer." (*The Mediation and Atonement* [1882], s 150)

Golgata

Äldste James E Talmage

"Förutom de fruktansvärda plågorna förknippade med korsfästelsen, verkar det som om ångesten i Getsemane hade återkommit, intensifierad till en grad, som ingen människa kunde uthärda. I denna, den bittraste stunden av alla, var Kristus ensam, ensam i den verkligaste och förfärligaste mening. För att Sonens oerhörda offer skulle bringas i sin fullhet, tycks Fadern ha undandragit honom stödet av sin omedelbara närhet, och den eviga äran av att ha besegrat syndens och dödens makt överläts därmed till Sonen allena ...

Stunden av vanmakt och känslan av fullständig övergivenhet var snart förbi, och kroppens naturliga krav gjorde sig åter gällande. Den outhärdliga törsten, som var en av korsfästelsens värsta plågor, framtvungade det enda uttryck för fysiskt lidande, som enligt uppteckningarna kom över Jesu läppar. 'Jag törstar' [Joh 19:28], sade han. En av dem, som stod där bredvid, det framgår inte om det var en romare eller jude, en lärjunge eller skeptiker, doppade skyndsamt en svamp i ett kärl, som stod där fullt med ättikvin, och sedan svampen hade anbringats på ett rör eller en isopstängel fördes den till Herrens febriga läppar ...

Fullt på det klara med att han inte längre var övergiven, utan att hans försoningsoffer hade accepterats av Fadern, och att hans mission i köttet hade förts till en underbar fullbordan, utropade han högt och i helig triumf: 'Det är fullbordat.' [Joh 19:30] Med vördnad, undergivenhet och lättnad vände han sig så till Fadern med orden: 'Fader, i dina händer överlämnar jag min ande.' [Luk 23:46] Han böjde sedan sitt huvud och gav frivilligt upp sin ande och sitt liv.

Jesus Kristus var död. Ingen hade kunnat taga hans liv, om han inte själv hade tillåtit det. Trots att dödens lättnad skulle ha varit ljuvlig och välkommen under varje stund av hans lidanden från Getsemane till och

med korset, så levde han, tills allt, som var bestämt, hade fullbordats." (*Jesus Kristus*, s 649–650)

Den tomma graven

President John Taylor

"Som Gud nedsteg han under allt och underkastade sig att bli människa i människans fallna tillstånd. Som människa gav han sig i kast med alla de omständigheter som var förenade med hans lidande i världen. Smord med glädjens olja mer än sina medmänniskor, brottades han med och övervann människors och djävlar

krafter, både i himmel och på jord, och med hjälp av Gudomens högre kraft övervann han döden, helvetet och graven och uppstod i triumf som Guds Son, den sanne evige Fadern, Messias, Fridsfursten, Återlösaren, världens Frälsare." (*Kyrkans presidenters lärdomar: John Taylor*, s 43)

President Spencer W Kimball (1895–1985)

"Endast en Gud kunde åvägabringa uppståndelsens underverk. Som en rättfärdighetens lärare kunde Jesus inspirera själar till godhet. Som profet

kunde han förutse framtiden. Som intelligent människoledare kunde han organisera en kyrka, och som bärare och förstörare av prästadömet kunde han bota de sjuka, ge de blinda synen åter och till och med uppväcka döda. Men endast som Gud kunde han resa sig upp från graven, övervinna döden för alltid, ersätta förgängelse med oförgänglighet och frambringa odödlighet i stället för dödlighet ...

Ingen mänsklig hand hade flyttat på den förseglade dörren eller återuppväckt eller återställt. Ingen magiker eller trollkarl hade gjort intrång på platsen för att låta sin magi verka. Inte ens prästadömet, utövat av någon annan, hade förts dit för att bota, utan Gud, som målmedvetet och avsiktligt hade nedlagt sitt liv, hade, genom sin gudom, åter tagit upp det ... Anden som av honom hade anbefallts hans Fader i himlen från korset, och som, enligt hans senare redogörelser, hade varit i andevärlden, hade återvänt, och hade, utan hänsyn till gravens ogeträngliga väggar, trätt in på platsen, återförenats med kroppen, fått stendörren att rulla undan och ännu en gång kommit till liv, med en kropp som blivit odödlig, oförgänglig — och med alla sinnen klara och alerta.

Oförklarligt? Ja! Och obegripligt — men obestriddt. Över 500 oklanderliga vittnen hade kontakt med honom. De gick med honom, talade med honom, åt med honom, kände på hans

kropp och såg såren i hans sida och fötter och händer. De diskuterade det program med honom som hade blivit välbekant för dem och för honom, och många ofelbara bevis visar att de visste och vittnade om att han hade uppstått och att döden, den sista och mest fruktade fienden, hade övervunnits ...

Således vittnar vi om att den person som skapade jorden och allt som finns på den, som ett flertal gånger visade sig på jorden före sin födelse i Betlehem, Jesus Kristus, Guds Son, har uppstått och är odödlig, och att den stora ynnest som uppståndelsen och odödligheten är, nu har blivit, genom vår Frälsare, mänsklighetens arv." (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, redigerad av Edward L. Kimball [1982], s 17–18)

President Gordon B Hinckley

"Så grydde den första veckodagen, Herrens sabbat som den har kommit att kallas. Ängeln vid graven förkunnade för dem som kom dit, tyngda av sorg: 'Varför söker ni den levande bland de döda?' (Luk 24:5)

'Han är inte här. Han har uppstått, så som han har sagt.' (Matt 28:6)

Det största underverket i mänsklighetens historia hade skett. Han hade tidigare sagt dem: 'Jag är uppståndelsen och livet.' (Joh 11:25) Men då förstod de inte. Nu visste de. Han hade dött i sorg, smärta och ensamhet. Nu, på tredje dagen, uppstod han med

kraft, skönhet och liv, som den förste av de avlidna, och garantin för alla människor i alla tidsåldrar att 'liksom i Adam alla dör, så skall också i Kristus alla göras levande'. (1 Kor 15:22)

På Golgata var han den döende Jesus. Ur graven kom han som den levande Kristus. Korset var den bittra frukten av Judas förräderi, slutet på Petrus förnekelse. Den tomma graven blev nu ett vittnesbörd om hans gudomlighet, en garanti för evigt liv, svaret på Jobs obesvarade fråga: 'Kan en människa få liv igen som en gång dött?' (Job 14:14) ...

Eftersom vår Frälsare lever, använder vi oss inte av symbolen för hans död som symbolen för vår tro. Vad ska vi då använda? Ingen symbol, inget konstverk, ingen bild kan uttrycka härligheten och undret hos den levande Kristus. Han förklarade för oss hur denna symbol skulle se ut, när han sade: 'Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud.' (Joh 14:15)

Som hans efterföljare kan vi inte begå onda, tarvliga eller ovänliga handlingar utan att beflecka hans avbild. Vi kan inte heller göra något gott och behagligt och generöst utan att symbolen för honom, vars namn vi iklätt oss, skiner klarare. Därför måste vårt liv bli en meningsfull förkunnelse, en symbol för vårt vittnesbörd om den levande Kristus, den levande Gudens evige Son." ("Symbolen för vår tro", *Liahona*, apr 2005, s 4–6) ■

Att finna det som gått FÖRLORAT

Medan jag gladde mig över att bitta mina förlorade förfäder sörjde jag över att inte kunna hjälpa min vilsegångna dotter.

MARIE SANCHEZ

Jag granskade ihärdigt mikrofilmen med uppteckningar från kyrkan och läste namn efter namn på mina förfäder från norra Spanien som nedskrivits för generationer sedan med elegant spansk handstil. Dessa familjer hade i århundraden levt ett fridfullt liv i sin lilla fiskeby. De älskade Herren och varandra. Deras by låg i en liten vik vid kusten, inbäddad i böljande kullar, täckta av eukalyptusträd, en miljö som gav familjerna en rofylld och stillsam tillflyktsort. Få personer lockades bort från dess enkla skönhet och varma anda. De flesta var släkt med varandra, genom blodsband eller giftermål.

Dessa uppteckningar var av speciell betydelse för mig — min farfar Andres

Sanchez hade räddat dem från att bli förstörda under spanska inbördeskriget på 1930-talet. Jag växte upp med kunskapen om hans historia, men min anknytning till den blev uppenbar först när jag började söka efter uppteckningarna. Fastän jag aldrig hade känt min farfar så kände jag hans ande när jag läste dessa namn och datum. Tillsammans hade vi blivit ett lag som gjorde det möjligt att få tempelförrättningar utförda för mer än 10 000 av våra förfäder.

Men den här dagen, liksom de flesta dagarna under de senaste åren, var också fyllda av smärtan och sorgen över min dotter och den inriktning hennes liv hade tagit. Jag ropade ur djupet av min ångest till min himmelske Fader och vädjade till honom om hans hjälp till förmån för min dotter, mot odds som tycktes omöjliga. Jag var mycket nere. Trots att jag trofast arbetade på att få de frälsande förrättningarna utförda för mina förfäder kunde jag knappt göra något för att rädda mitt eget barn. Då kände jag de tidigare generationernas styrka gå samman med min i mina ansträngningar att rädda min dotter, och jag kände en frid komma över mig medan jag satt där vid mikrofilmläsaren och förlorade mig själv i arbetet med att hitta de dyrbara namnen och datumen i kyrkans uppteckningar.

Ett val med övertygelse

Andres hade varit en god man och en ledare i sin by. Han var far till fem barn. Han var inte förmögen, men drev ett framgångsrikt åkeri och ansågs vara en välbärgad man.

Men det var en orolig tid i Spaniens historia. Spanska inbördeskriget orsakade svält och förödelse i stora delar av nationen. Politik blev det vanligaste samtalsämnet bland folket. Under alla andra perioder i Europas historia hade denna stillsamma by besparats krigets fasor, till och med under första världskriget, men nu var fienden i antågande. Andres gav sitt nyfödda barn namnet Libertia som ett yttre uttryck för sina övertygelser.

Överallt brände angriparna ner kyrkor och dödade kyrkoledare i ett försök att hindra motstånd. I trots smög Andres och några av hans goda grannar ut de heliga konstföremålen och uppteckningarna från den lilla bykyrkan. Han gjorde detta fastän han visste att följderna kunde bli förödande för honom själv och för hans familj. Han gjorde ett val och höll fast vid det valet med övertygelse.

Till slut kom fienden till hans by. Andres Sanchez namn upptäcktes och han släpades iväg för att arresteras. Till följd av hans agerande vid den lilla bykyrkan mötte han ett öde av tortyr och umbäranden. Andres företag och

M*in farfar
Andres
Sanchez
hjälppte till att
rädda släktupp-
teckningarna
från bykyrkan
under spanska
inbördeskriget
på 1930-talet.*

egendom beslagtogs och hans familj blev utblottade som tiggare. Andres hälsa försämrades under de svåra förhållandena i fängelset och efter en kort tid fick han tuberkulos. Han släpptes fri och återvände till sin familj två veckor före sin död.

Ett villigt offer

Herren glömde inte bort ansträngningarna som gjordes av denne man och en handfull modiga vänner som älskade Herren och offrade sina liv för dessa uppteckningar. Många år senare mikrofilmades uppteckningarna av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Nu satt jag i ett stort, svagt upplyst rum i släkthistoriska biblioteket i Salt Lake City i Utah och läste en kopia av den mikrofilmen. Medan jag fortsatte med den tröttande uppgiften att söka igenom namn som var så främmande för mig, så kände jag mig dragen till detta folk. En känsla av släktskap fyllde mitt sinne och hjärta.

Min make och jag fick inspiration, mod och hopp från min farfars exempel, som villigt offrade sig för framtida generationer. Vi i vår tur kände hur de tidigare generationernas styrka förenades med vår i våra ansträngningar att hjälpa vår dotter.

Det var i mars 1999, samma vecka som president Gordon B Hinckley invigde templet i Madrid, som jag skickade in mina 6 000 första släktnamn till tempelarkivet i templet i Bountiful i Utah, så kompletta som möjligt och tillhörande rätt familj. Nu var ytterligare 4 000 namn klara. Nu kunde tempelförrättningar utföras för namnen på ett helt samhälles invånare. Frälsningsarbetet för en trofast liten spansk by hade börjat.

Dubbel glädje

Allteftersom tempelförrättningar utfördes för mina förfäder tycktes det för min make och mig som om himlarna grät och bad tillsammans med oss till förmån för vår dotter. Med tiden insåg vår dotter att hon behövde ändra på sitt liv och återupptäcka den frid som hon hade varit utan så länge. Hon inledde omvändelsens mödosamma process, och gradvis såg vi hur hennes ansikte började

lysa upp igen. Till slut besvarades våra innerliga, vädjande böner. Hon fick åtnjuta det kärleksfulla ingripandet från vår himmelske Fader, som tänker på alla sina barn.

En vacker kväll satt jag i templet i Bountiful med ögon våta av glädjetårar. Bredvid mig satt min dotter som var där för att ta emot sin begåvning och beseglas till en värdig ung man.

Men berättelsen slutar inte här. Medan släkt och vänner samlades för att delta i denna underbara händelse delade en syster ut namn till dem som skulle vara med på sessionen. Av en händelse var namnen hon gav oss några av de namn som jag hade skickat in till tempelarkivet. Det var verkligen en dubbel glädje. Vi glädde oss medan vi verkade som ställföreträdare för våra spanska förfäder, och de i sin tur måste ha glatt sig tillsammans med oss när vår dotter beseglades till sin make för tid och all evighet i Herrens hus. I det ögonblicket kunde vi känna den eviga familjens krets förena det förflutna och nutiden. Vi var ett. ■

Marie Sanchez är medlem i Bountifuls 11:e församling i Bountifuls östra stav i Utah.

Vi glädde oss i templet som ställföreträdare för våra spanska förfäder, och vi glädde oss även över vår dotter som hade återvänt till evangeliet.

min skrifthemlighet

Det är en hemlighet jag inte kan avslöja, men du kan själv ta reda på vad den är.

MELISSA DOMEYER AINA

En av de största välsignelserna vi får som trofasta medlemmar i kyrkan är Frälsarens frid. Jag har känt denna frid många gånger när jag har läst skrifterna.

Jag kan komma ihåg att jag satt upp många mål för att läsa hela Mormons bok. Jag försökte många gånger men tappade så småningom intresset och fick börja om igen senare. Det var inte förrän mitt första år på college som jag verkligen "undersökte ordet". (Se Alma 32:27.) Jag började stiga upp halv sju varje vardagsmorgon och läsa i en halvtimme. Eftersom jag hade avsatt tid till detta var jag inte så angelägen om att det skulle vara över.

Jag började se fram emot att läsa skrifterna. När jag hade läst kände jag mig glad och fridfull. Hela dagen blev annorlunda. Jag kunde lättare ha en bön i hjärtat hela tiden. Anden var närmare än förut. Mina problem försvann inte men dagarna var verkligen gladare.

Jag insåg att jag höll på att få ett vittnesbörd om

skrifterna. Jag hade ingen aning om att befallningen att läsa skrifterna skulle ge mig så många välsignelser. Det kändes som om jag hade fått veta en hemlighet som bara de som läser skrifterna vet.

Alma undervisade om hur man får ett vittnesbörd:

"Om I viljen vakna upp och väcka eder själsförmåga, så att I kunnen undersöka mina ord och utöva en smula tro, ja, även om I icke kunnen göra mera än önska att tro, så låten denna önskan verka i eder till dess I tron så mycket, att I kunnen giva en del av mina ord rum i edra hjärtan." (Alma 32:27)

Innan jag påbörjade experimentet förstod jag egentligen inte varför vi har blivit befallda att läsa skrifterna, men jag hade lite tro — tillräckligt för att läsa en liten stund varje dag. Och, som Alma lärde, fick jag ett vittnesbörd.

Jag vet att det inte finns något jag kan säga för att du ska förstå hemligheten med välsignelserna som kommer av att läsa skrifterna, för det fanns ingen som kunde säga det till mig. Men jag lovar att om du läser dem så blir du välsignad med frid och glädje, trots dina prövningar. Ge det ett försök. Undersök. ■

Melissa Domeyer Aina är medlem i Newballs första församling i Valencia stav i Kalifornien.

Emedan vi kunna se dem

När vi strävar framåt i processen att komma till Frälsaren blir vi stärkta och får framgång medan vi konsekvent och trofast "mättar oss med Kristi ord".

Det finns fem principer för skriftstudier som kan hjälpa dig att inte bara lära mer om Frälsaren utan också bli mer lik honom.

ÄLDSTE DAVID A. BEDNAR
i de tolv apostlarnas kvorum

Under de senaste 20 åren har syster Bednar och jag träffat tiotusentals unga medlemmar i kyrkan för att tala om det återställda evangeliets lärdomar och begrunda välsignelserna som kommer av att efterleva rätta principer i vårt dagliga liv. När vi har träffat både stora och små grupper så har vi oftast bett ungdomarna att ställa frågor. Djupet i deras kunskap och kvalitén på deras frågor har gjort stort intryck på oss.

Två frågor som har ställts till oss gång på gång är följande: Varför är det så viktigt att studera skrifterna? Hur kan jag göra mina skriftstudier mer uppbyggande och effektiva?

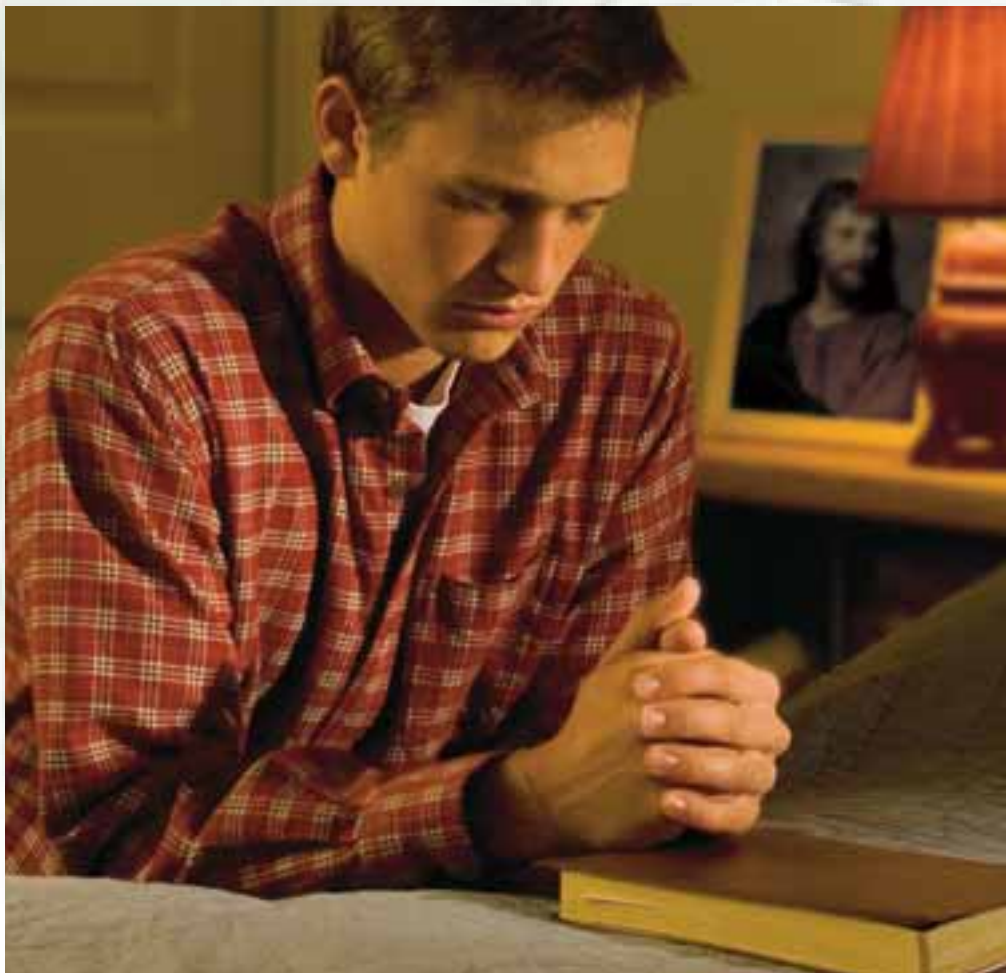
Dessa utmärkta frågor förtjänar allvarlig begrundan av oss var och en.

Varför är det så viktigt att studera skrifterna?

Herren har sagt att det är hans verk och hans härlighet "att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan". (Moses 1:39) Han har grundat sin kyrka för att den ska hjälpa honom i detta stora arbete. Därför är det Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas stora mission att "inbjuda alla att komma till Kristus" (L&F 20:59) och bli "fullkomnade i honom" (Moroni 10:32). Således är det meningen att allt vi lär oss och vet och gör som lärjungar till Frälsaren och som medlemmar i hans kyrka ska hjälpa oss att följa denna gudomliga inbjudan.

Att komma till Kristus är inte något som sker genom någon enstaka händelse med en bestämd början och ett bestämt slut. I stället är det en process som utvecklas och fördjupas under en hel livstid. Som ett första steg i denna process måste vi inhämta kunskap och *lära oss om Jesus* och hans liv, lärdomar och verksamhet. Men för att vi verkligen ska komma till honom krävs det en konsekvent lydnad och en strävan *att bli lik* Jesus i våra tankar, motiv, ord och handlingar. Medan vi "strävar framåt"

Andliga ting kan bara förstås av och genom Andens inflytande. Varje gång vi påbörjar en stunds skriftstudier är det till stor hjälp att inte bara be i början utan också att vädja om förståelse medan vi studerar.

(se 2 Nephi 31:20) på lärjungeskapets stig kan vi hålla oss till Frälsaren med en förväntan om att han håller sig till oss, vi kan söka honom med all iver med hopp om att vi ska finna honom, vi kan be med tillit till att vi ska få, och vi kan klappa och veta att det skall öppnas för oss. (Se L&F 88:63.)

Ett av de bästa sätten att komma närmare Herren Jesus Kristus och både lära sig om och bli mer lik honom är att konsekvent studera de heliga skrifterna — att dagligen ”mätta sig med Kristi ord”. (Se 2 Nephi 32:3.)

Lägg märke till att jag använde ordet *studera* och inte ordet *läsa*. Att studera och mätta sig med skrifterna antyder en inriktning och intensitet som sträcker sig långt bortom lättvindigt läsande eller en snabb överblick. Studier som åtföljs av uppriktiga böner och trofast tillämpning av de sanningar och principer vi lär oss frambringar

beslutsamhet, andligt engagemang och vittnesbördets strålande ljus. Studier, inläring, böner och lämplig tillämpning av evangeliets sanningar är alla en del av processen att komma närmare Frälsaren.

Skrifterna är mycket viktiga för mig i min strävan att komma till Kristus. Till mitt sinne och hjärta kommer ofta en stark uppmaning från min patriarkaliska välsignelse att ”studera skrifterna närhelst det är möjligt”. I årtionden har dessa enkla ord gett inriktning åt mina evangeliestudier, och de utlovade

välsignelserna med inspiration och vägledning som är förknippade med denna uppmaning har förverkligats upprepade gånger i mitt liv.

Jag har också storligen influerats i mina studier och användning av skrifterna av president Harold B Lee (1899–1973). Under min missionärsutbildning i Salt Lake City 1971 välsignades omkring 300 äldster och systrar med att få undervisning av president Lee i samlingsrummet i templet i Salt Lake City. Att få undervisning av ett av Herrens särskilda vittnen och medlem av första presidentskapet i en sådan helig miljö var en mycket minnesvärd upplevelse för mig.

Undervisningen var ganska enkel till formen: President Lee inbjöd oss att ställa frågor om alla möjliga ämnen som rörde evangeliet. Jag ska aldrig glömma det jag kände när jag såg president Lee besvara varenda en av frågorna

från skrifterna! Jag insåg att jag aldrig skulle behärska skrifterna till den grad som han gjorde, men då och där i templet i Salt Lake City bestämde jag mig för att studera och använda skrifterna i min undervisning och följa president Lees exempel. Och detta beslut, som jag fattade som ny och oerfaren 19-årig missionär, har välsignat mitt liv på sätt som inte kan räknas eller beskrivas till fullo.

Lägg i följande instruktion märke till skrifternas centrala roll i processen att lära känna och lära sig lita på Gud:

”Studera skrifterna — studera uppenbarelserna som vi publicerar, och be din himmelske Fader, i hans Sons, Jesu Kristi namn, att uppenbara sanningen för dig, och om du gör det med blicken fäst på hans ära, utan att tvivla, kommer han att svara dig genom sin helige andes kraft: *Då kommer du att veta av dig själv och inte på grund av någon annan*: Då behöver du inte vara beroende av någon annan för att få kunskap om Gud, inte heller kommer det att finnas rum för spekulationer. Nej, för när människorna får undervisning av honom som skapade dem så vet de hur han ska frälsa dem.”¹

Genom den Helige Andens kraft kan var och en av oss få ett andligt vittnesbörd, oberoende av någon annan, och ”veta av oss själva” att Jesus är Frälsaren och vår Återlösare.

Skrifterna är i huvudsak en nedskriven ”inspelning” av Herrens röst — en röst vi känner i vårt hjärta snarare än hör med våra öron. Och när vi studerar innehållet och känner anden i Guds skrivna ord, så *lär vi oss höra hans röst i orden vi läser* och förstått varigenom orden ges till oss genom den Helige Anden. Som det förklaras i Läran om den förbundna 18:34–36:

”Dessa ord äro icke av människor enbart, utan av mig.

Ty det är min röst, som talar dem till er, och tillämpa dem som givna till eder av min Ande, och genom min Ande kan ni förstå dem.

I läsa dem för varandra, men utan min kraft kunde ni icke hava dem.

I kunnen därför vittna om att I haven hört min röst och kännen mina ord.”

Hur viktigt är det inte för oss var och en att hela tiden gå tillbaka till de heliga skrifterna och därigenom få erfarenhet av och tillit till att höra och känna hans röst. Vi bör regelbundet studera de heliga skrifterna, ”ty se, Kristi ord skola tillkännagiva för eder allt vad I skolen göra”. (2 Nephi 32:3)

I processen att komma till Kristus är det viktigt att vi hör och känner Herrens röst och känner till hans ord.

Frälsaren lärde: ”Mina får lyssnar till min röst, och jag känner dem, och de följer mig.” (Joh 10:27; kursivering tillagd.) Således behöver vi höra hans röst innan vi kan följa honom på rätt sätt, ”ty mina utvalda höra min röst och förhärda icke sina hjärtan”. (L&F 29:7) Vi kan verkligen få undervisning av honom och följa honom. Och den andliga förmågan att höra, att känna och att följa är tillgänglig för varje medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga — och denna förmåga stärks genom ihärdiga studier av skrifterna.

Varför är det så viktigt att studera skrifterna? Uppriktiga studier av skrifterna hjälper oss gå framåt i processen att komma till Kristus och bli mer lika honom. Genom att dagligen mätta oss med skrifterna kan vi få ett vittnesbörd om evangeliets sanningar och tillämpa dem i vår dagliga liv, och lära oss att höra och följa Herrens röst.

Varför kan jag göra mina skriftstudier mer engagerande och effektiva?

Genom att tillämpa fem grundläggande principer kan dina skriftstudier bli mer uppbyggande.

1. Förstå och inbjud den Helige Ande. Inbjudanden kan bara förstås av och genom den Helige Anden.

Andens inflytande. Varje gång vi börjar med en stunds uppriktiga studier i skrifterna gör en uppriktig och ödmjuk bön, i vilken vi ber vår himmelske Fader i hans Sons namn om den Helige Andens hjälp, att vår inläring, förståelse och vårt minne förbättras storligen. Det är till stor hjälp att inte bara be i början utan också att vädja om förståelse medan du studerar. Det har också varit till hjälp för mig att uttrycka min tacksamhet för det jag har lärt mig när jag avslutar läsningen.

Princip 2: Arbeta. Kunskap och insikt om evangeliet kommer när vi flitigt studerar skrifterna och blir undervisade av den Helige Anden. Den kombination som öppnar dörren till valvet med de gömda skriftskatter innefattar en hel del arbete — enkelt, gammaldags, hårt arbete. En jordbrukare kan inte förvänta sig en god skörd på hösten om han inte sår på rätt sätt på våren och arbetar hårt under sommaren med att rensa ogräs, nära och bearbeta plantorna. På liknande sätt kan vi inte förvänta oss att inbärga en rik skriftlig skörd om vi inte betalar priset med regelbundna och ihärdiga studier. De skriftliga skatter vi söker efter i vårt liv kan inte lånas eller fås i andra hand. Vi måste var och en lära oss att öppna kassavalvet genom att följa principen om arbete.

Princip 3: Var konsekvent. Med tanke på hur hektiskt vårt liv är så räcker det inte med goda avsikter och att ”hoppas” att man ska få tid över till meningsfulla skriftstudier. Min erfarenhet är att en särskild och planerad tid som är avsatt för studier varje dag, och så ofta som möjligt på samma plats, storligen ökar effektiviteten i vårt sökande i och våra studier av skrifterna.

Princip 4: Begrunda. Ordet *begrunda* betyder att överväga, fundera, reflektera över eller tänka på. Att begrunda skrifterna innebär alltså att vördnadsfullt reflektera över sanningarna, upplevelserna och lärdomarna som finns i standardverken. Begrundandets process tar tid och kan inte framtvingas eller påskyndas.

Profeten Joseph Smith gav oss en viktig riktlinje beträf-

Den kombination som öppnar dörren till valvet med gömda skriftskatter innefattar en hel del arbete — enkelt, gammaldags, hårt arbete.

fande begrundan av och reflektion över skrifterna. Han lärde: ”Jag äger en nyckel varigenom jag förstår skrifterna. Jag spørjer vad frågan var, som bragte fram svaret eller kom Jesus att uttala liknelsen.”² Genom att således sträva efter att förstå vilken fråga som föregick en särskild uppenbarelse, liknelse eller händelse kan vi få en djupare kunskap om skrifterna.

President Ezra Taft Benson (1899–1994) betonade ett liknande sätt att studera och begrunda skrifterna i allmänhet och Mormons bok i synnerhet:

”Om [författarna till Mormons bok] såg vår tid, och valde det som skulle vara av största

värde för oss, är det inte så vi borde studera Mormons bok? Vi borde ständigt fråga oss: ’Varför valde Herren att inspirera Mormon (eller Moroni eller Alma) att ta med detta i sin uppteckning? Vad kan jag lära mig av detta som hjälper mig att leva idag och under denna tid?’³

President Bensons undervisning hjälper oss att följa Nephis råd att ”[tillämpa] ... all helig skrift på oss, så att den måtte vara oss till nytta och lärdom”. (1 Ne 19:23) När vi således ställer frågor om och begrundar det som vi har studerat i skrifterna, får vi inspiration och hjälp av den Helige Anden.

Princip 5: Skriv ner intryck, tankar och känslor. Äldste Richard G Scott i de tolv apostlarnas kворum har ofta betonat vikten av att skriva ner andliga intryck och tankar:

”Ni kommer att upptäcka att när ni skriver ner ... dyrbara förnimmelser, kommer det ofta fler. Dessutom kommer den kunskap ni får att vara tillgänglig hela livet igenom. Var ni än befinner er eller vad ni än gör, om det är dag eller natt, så försök alltid att känna igen och låta er påverkas av Andens vägledning. Tacka för den hjälp ni har fått och lyd den. Denna vana kommer att förbättra er förmåga att lära av Anden. Den låter Herren att leda ditt liv och berika användandet av varje annan förmåga som ligger förborgad inom dig.”⁴

Att skriva ner vad vi lär oss, tänker och känner medan vi

studerar skrifterna är en annan form av begrundan och en kraftfull inbjudan till den Helige Anden om fortsatt undervisning.

Vi är välsignade som lever i en tid när de heliga skrifterna är så lättillgängliga. Jag ber att vi aldrig ska ta dem för givna eller behandla dem nonchalant. Vi bör minnas och tillämpa kung Benjamins undervisning till sina söner på alla de heliga skrifterna:

”Jag säger eder, mina söner, att om det icke vore för *dessa plåtars [skrifternas] skull, som blivit vidmakthållna och bevarade genom Guds hand*, på det vi måtte kunna läsa och få insikt i hans hemligheter samt alltid hava hans bud för ögonen, skulle även våra förfäder hava sjunkit i otro ...

O, mina söner! Jag skulle önska, att I viljen komma ihåg, att *dessa ord äro sanna, och även att dessa uppteckningar äro sanna ... Vi kunna veta, att de äro tillförlitliga, emedan vi själva kunna se dem.*

Nu, mina söner! skulle jag önska, att I vil-

jen *komma ihåg att rannsaka dem flitigt*, så att

I mån hava nytta därav, och jag skulle önska, att I viljen hålla Guds bud, på det I mån hava framgång i landet enligt de löften, som Herren gav våra förfäder.” (Mosiah 1:5–7, kursivering tillagd.)

Jag intygar och vittnar om att de heliga skrifterna är sanna och innehåller Guds ord. När vi strävar framåt i processen att komma till Frälsaren blir vi stärkta och får framgång medan vi konsekvent och trofast ”mättar oss med Kristi ord”. Vi är verkligen välsignade därför att vi själva har dem inför våra ögon. ■

SLUTNOTER

1. ”To the Honorable Men of the World”, *The Evening and the Morning Star*, aug 1832, s 22; kursivering tillagd.
2. *Undervisning: Den högsta kallelsen*, s 54.
3. *Mormons bok: Evangeliets lära — Läranhandledning*, s 4; *Nordstjärnan*, aug 1992, s 7.
4. ”Att förvärva kunskap och förmågan att använda den förståndigt”, *Liabona*, aug 2002, s 12–14.

Att skriva ner vad vi lär oss, tänker och känner medan vi studerar skrifterna är en annan form av begrundan och en kraftfull inbjudan till den Helige Anden om fortsatt undervisning.

Kämpar för att

Artur Tomaszewski hade bett Gud att visa honom sanningen. Men han hade svårt med svaret han fick.

DON L SEARLE

Kyrkans tidningar

Artur Tomaszewski kunde försvara sig om så behövdes. Han var ju faktiskt polsk mästare i jiu-jitsu vid 17 års ålder. Men han menar att det förnuftigaste är att alltid söka efter frid först. Det var på sätt och vis det han gjorde när han vann sin största strid — kampen för att finna sanningen.

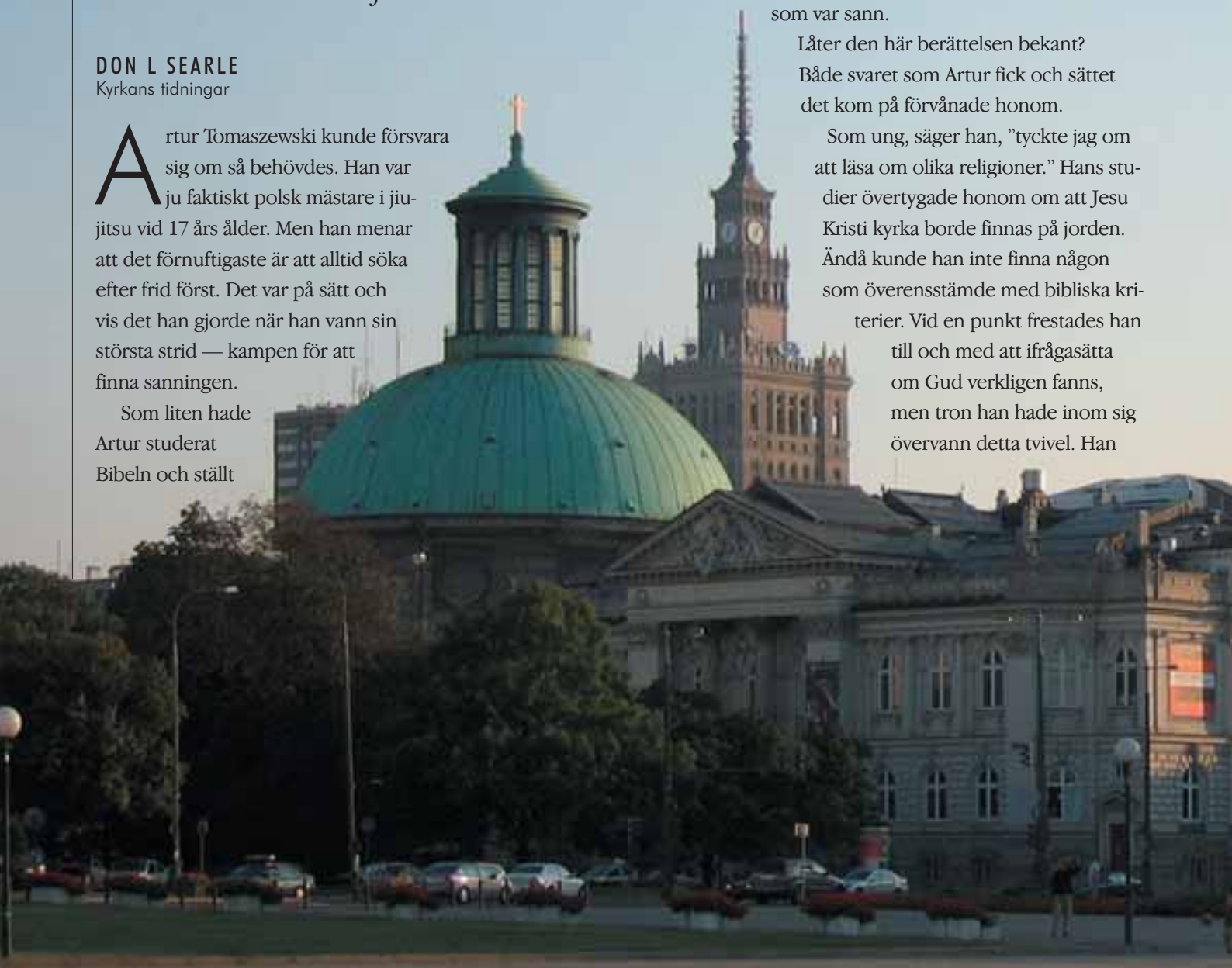
Som liten hade Artur studerat Bibeln och ställt

frågor om sin relation till Gud och om Guds sanna kyrka. Ingen kunde svara honom på ett tillfredsställande sätt. Till slut bad han Gud visa honom vilken kyrka som var sann.

Låter den här berättelsen bekant?

Både svaret som Artur fick och sättet det kom på förvånade honom.

Som ung, säger han, ”tyckte jag om att läsa om olika religioner.” Hans studier övertygade honom om att Jesu Kristi kyrka borde finnas på jorden. Ändå kunde han inte finna någon som överensstämde med bibliska kriterier. Vid en punkt frestades han till och med att ifrågasätta om Gud verkligen fanns, men tron han hade inom sig övervann detta tvivel. Han

finna **sanningen**

visste att om det fanns någon som kunde besvara hans frågor så var det Gud. Det kom en tid när Artur var 18 år, då han särskilt bad om att ledas till den sanna kyrkan.

En kort tid därefter, när han var på besök hemma hos sin faster, såg han en dammig bok stående på en hylla. Den hette Mormons bok. Hans faster hade fått den av två kvinnliga missionärer och hade sedan lagt den åt sidan och glömt bort den.

Artur tog upp boken och lade ner den tre gånger medan han funderade över om han skulle läsa den. Nej, han skulle inte göra det. Han trodde bara på Bibeln. Men det stod på boken att den var ännu ett vittne om Jesus Kristus. Nej, berättelsen om den där Joseph Smith i början var alltför fantastisk. Men tänk om det var sant? Nej, det som berättades på de 20 första sidorna i boken var helt enkelt

alltför främmande från allt han kände till.

Ändå tänkte han hela följande vecka på det som han hade läst. När han gick tillbaka till sin fasters hus för att fortsätta läsa där han hade slutat så var boken borta!

Det skulle dröja ett tag innan Artur fick en egen Mormons bok.

Han presenterade sig för missionärerna på gatan i

Nedan: Äldste Artur Tomaszewski och hans kollega äldste Ricky Dias promenerar längs en gata i Warszawa i Polen.

Katowice. När de inte kom med en gång som de hade lovat (det är ett misstag som äldste Tomaszewski, missionären, inte gör nu), bestämde han sig för att söka upp dem en söndagsmorgon på adressen till möteshuset som stod på ett flygblad som de hade gett honom.

Det råkade vara fastesöndag och när medlemmarna bar sina vittnesbörd fick Artur samma känsla av frid och försäkringen som han hade fått när han läste i Mormons bok för första gången. Känslan var så stark att han ville ställa sig upp och bära sitt eget vittnesbörd om att boken var sann, men han visste inte om det var tillåtet.

När missionärerna äntligen gav honom en egen Mormons bok så frågade de högtidligt om han kunde lova att läsa den och be att få veta om den var sann. Artur skrattade. Han visste redan att han kunde få ett svar från Gud.

Han läste och han bad. Svaret som kom var så starkt att det inte bara var som en känsla utan också "som ett ljus för mina ögon", som gav klarhet åt sanningarna som han redan kände till från Bibeln. Han skrattade högt ännu en gång och undrade om svaret angående Jesu Kristi kyrka verkligen kunde vara så "klart och enkelt". Han hade trott att det skulle vara något komplicerat. Han bad igen för att vara säker och fick samma starka svar som försäkrade honom att Guds sanningar är enkla, inte komplicerade.

"När jag fick veta att det var sant gick jag hem överlycklig", minns han. Men ingen ville dela glädjen med honom. Hans mor och hans två yngre bröder var inte intresserade. Hans far var helt emot. Efter sitt dop 2002 fick Artur nästan inget stöd från vänner eller bekanta heller, förutom i hans gren.

Den religiösa traditionen är mycket stark i Polen. Ingen kunde förstå varför han ville lämna den dominerande religionen. Ändå, säger han, var hans föräldrars undervisning mycket värdefull eftersom den förberedde honom för att finna sanningen. "Jag är tacksam för att de gjorde så gott de kunde när de undervisade mig."

Patryk Tomaszewski, äldste Tomaszewski's yngre bror, antog utmaningen att läsa Mormons bok och själv ta reda på om den är sann.

Det faktum att han var ensam om att leva efter evangeliet bröt inte ner hans tro. När han bestämde sig för att gå ut som missionär var han villig att sluta träna och tävla i jiu-jitsu som han älskade — något som hade varit en del av hans liv sedan barndomen — för att arbeta och spara pengar till en mission. Jiu-jitsu, säger han, var en konstform för honom. "Jag kände mig som en konstnär som målade en tavla när jag tränade." Men arbetet lämnade ingen tid över till träning.

Innan äldste Tomaszewski lämnade sin hemstad Mystowice för att verka som missionär, gav han en uppmaning till sin yngre bror Patryk som också var mycket engagerad i jiu-jitsu. "Om du vill veta var-

för jag gör det här, varför jag slutar med min sport, läs då Mormons bok och be om det."

Äldste Tomaszewski säger att några av egenskaperna han utvecklade genom disciplinen i jiu-jitsu har varit till hjälp på missionsfältet: tålmod, ödmjukhet och förmågan att arbeta hårt.

Vad tycker han bäst om när det gäller missionärsarbetet?

"Ofta när jag är riktigt trött, när det känns som att det inte finns några krafter kvar och jag kanske inte har tillräckligt med tro, så knackar vi på en dörr och hittar någon", säger han. När de har hittat någon som vill lyssna blir han ibland så glad att han inte kan sova.

Och vilken var hans bästa dag som missionär?

Dagen då han fick veta att hans yngre bror hade antagit utmaningen att läsa och be om Mormons bok. Patryk Tomaszewski fick också ett vittnesbörd. Han döptes i augusti 2004.

Nu finns det två i familjen Tomaszewski som kan dela glädjen i evangeliet. ■

Betona varje systers gudomliga värde

Välj under bön ut och läs från det här budskapet de skriftställen och lärdomar som tillgodoser beboven hos de systrar som ni besöker. Berätta om era upplevelser och bär vittnesbörd. Inbjud dem ni undervisar att göra detsamma.

Välsignelser av att tillhöra

Hjälpföreningen: Hjälpföreningen hjälper varje syster förstå att hon är ett älskat andebarn till vår himmelske Fader, att hon är av gudomlig natur, och att hon har möjlighet att arva evigt liv.

Vad vet vi om vår gudomliga natur?

Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum: "Alla människor — män och kvinnor — är skapade till Guds avbild. Var och en är ett andebarn, en älskad son eller dotter till himmelska föräldrar och har som sådan gudomliga egenskaper och förutsättningar ... I förut tillvaron kände och dyrkade dessa söner och döttrar Gud som sin evige Fader och antog hans plan, enligt vilken hans barn kunde få en fysisk kropp och få jordiska erfarenheter för att utvecklas mot fullkomlighet och slutligen nå sin gudomliga bestämmelse som arvtagare till evigt liv." ("Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liabona*, okt 2004, s 49)

Bonnie D Parkin, Hjälpföreningens generalpresident: "Mitt medlemskap i Hjälpföreningen har förnyat, stärkt

och förpliktat mig att bli en bättre hustru, mor och Guds dotter. Mitt hjärta har utvidgats med kunskap om evangeliet, med kärlek till Frälsaren och allt det han har gjort för mig." ("Hur har Hjälpföreningen välsignat ditt liv?", *Liabona*, nov 2004, s 35)

Romarbrevet 8:16–17: "Anden själv vittnar med vår ande att vi är Guds barn. Men är vi barn är vi också arvingar, Guds arvingar och Kristi medarvingar."

President Spencer W Kimball (1895–1985): "Hjälpföreningens ledare och lärare bör fråga sig hur de kan hjälpa hustrun och modern att förstå sin rolls värdighet och värde i den gudomliga process som moderskapet är. Hur kan vi hjälpa henne att göra hemmet till en plats fylld med kärlek och undervisning, en tillflyktsort och en plats där förfining sker? ... Vår framgång, enskilt och som kyrka, beror till stor del på hur trofast vi anstränger oss att efterleva evangeliet i hemmet." (Se "Lev efter evangeliet i hemmet", *Nordstjärnan*, okt 1978, s 171–172.)

Hur kan insikten om vår gudomliga natur förändra vår inställning och våra handlingar?

President Gordon B Hinckley: "Det finns något gudomligt inom var och en av er. Ni har sådana enorma möjligheter

i samband med detta gudomliga, som en del av er ärvda personlighet. Vår himmelske Fader har begåvat var och en av er med en oerhörd förmåga att göra gott i världen. Utbilda er teoretiskt och praktiskt så att ni kan bli rustade att tjäna väl i det samhälle som ni är en del av. Öva er i konsten att vara vänlig, omtänksam och hjälpsam. Förädlad inom er barmhärtighetens egenskap som är en del av de gudomliga egenskaper ni fått i arv." ("Ljuset inom dig", *Nordstjärnan*, jul 1995, s 101)

President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet:

"En övertygelse om att du är en Guds dotter ger dig trygghet i dig själv. Det innebär att du kan finna styrka i Kristi helande balsam. Det hjälper dig möta sorger och svårigheter med tro och lugn ... En kvinna kan och måste ha en identitet och känna att hon är nyttig, värdesätts och behövs vare sig hon är ensamstående eller gift. Hon måste känna att hon kan göra något för en annan människa som ingen annan som någonsin fötts kan göra." ("Vad det innebär att vara en Guds dotter", *Liabona*, jan 2000, s 123) ■

Ett fridfullt hem

Min bror och jag grätade om våra olika religiösa trosuppfattningar. Jag lärde mig till slut hur man är av annan mening utan att vara otrevlig.

ANONYM

När jag var 12 år kunde jag aldrig drömma om att jag skulle behöva försvara min tro på kyrkan. Jag bodde trots allt i ett samhälle med en övervägande andel sista dagars heliga och nästan alla jag kände hade samma tro som jag. Jag räknade inte med den hetsiga diskussion jag skulle komma att ha med min bror när han var hemma på permission från sin militärtjänst. Jag var inte förberedd på att hantera situationen och sprang till slut

gråtande ut ur rummet.

Sedan dess har jag lärt mig mycket om att komma överens med de familjemedlemmar som inte tror som jag. Här är några saker som har hjälpt mig ha kvar en god stämning utan att kompromissa min tro:

1. Kom ihåg att vara artig. Oavsett var de står när det gäller religion är det viktigt att behandla alla familjemedlemmar med vänlighet och kärlek — tjäna dem, kommunicera med dem och inkludera dem i familjens samtal och beslut.

2. Inkludera familjemedlemmarna i alla familjeaktiviteter, också de som har med kyrkan att göra. I många år vägrade min bror att ha något att göra med våra religiösa aktiviteter, men nu vill han bli inbjuden till bröllop, välsignelse av barn och andra aktiviteter. De som har en annan tro vill känna sig välkomna även om de inte tackar ja till en inbjudan.

3. Använd svåra frågor till att stärka ditt vittnesbörd. Fastän det var svårt att besvara min brors frågor om kyrkan var jag fast besluten att säkert veta att det jag hade

fått lära mig var sant. Jag studerade skrifterna och ställde många frågor till mina ledare i kyrkan och mina föräldrar tills jag fick ett starkt vittnesbörd om evangeliet.

4. Undvik inte religiösa ämnen.

Eftersom kyrkan är en så stor del av en sista dagars heligs liv kan släktingar tro att man har hemligheter för dem om man undviker att tala om religion. Berätta om personliga upplevelser som har med kyrkan att göra i era samtal.

5. Försök att förstå deras ståndpunkt. Jag brukade tycka att min bror alltid hade fel, men när jag började se saker och ting ur hans synvinkel blev jag överraskad. Hur skulle jag känna det om jag inte fick vara med på min lillasysters bröllop? Hur skulle jag känna det om jag inte förstod en del av det språk som mina familjemedlemmar ofta använde? Om jag var han kanske jag också skulle reagera negativt på sådant.

EXEMPLETS MAKT

"Vi behöver aldrig stöta oss med vår omgivning för att vi håller

fast vid dessa gudomligt givna normer. Det behöver inte uppstå några stridigheter. Om vi håller en rak och stadig kurs kommer våra exempel att bli de effektivaste argumenten som talar till förmån för den goda sak vi är förenade i."

President Gordon B Hinckley, "Strid inte med varandra", *Nordstjärnan*, nov 1989, s 4.

6. Ta ansvar för dina misstag.

Jag brukade gräla på min bror eller angripa hans trosuppfattningar. När jag äntligen var mogen nog att inse att jag hade fel så bad jag om ursäkt och min relation med min bror har aldrig varit bättre. Man behöver aldrig be om ursäkt för sin tro, bara för handlingar som inte är i harmoni med evangeliet.

7. Undvik stridigheter. Anden stannar inte kvar när det förekommer stridigheter. Om Anden försvinner så försvinner också möjligheten att lära sig och tillväxa.

8. Uppmuntra personer med en annan trosuppfattning i deras egna religiösa aktiviteter. Även om vi tror

att kyrkan har evangeliets fullhet så undervisas många sanningar i andra kyrkor. Och även om vi har en annan uppfattning bör vi ändå respektera andras religiösa åsikter. Visa samma stöd gentemot dina släktingars religiösa aktiviteter som du vill att de ska visa mot dina. ■

Tillkännagivandet

Till vägledning, tröst och inspiration

E JEFFREY HILL

Docent i familjevetenskap vid Brigham Young-universitetet

Under Hjälpföreningens allmänna möte i september 1995 läste president Gordon B Hinckley upp ett dokument som utfärdats av första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum. Innan president Hinckley började läsa upp "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", sade han: "Den värld vi lever i är en kaotisk värld, med skiftande värderingar. Genomträngande röster ropar efter olika ting under svek emot de genom tiderna beprövade beteendemönstren ... Då det finns så mycket spetsfundigheter framställda som sanning, så mycket bedrägeri angående normer och värderingar, så många lockbeten och frestelser till att långsamt befläcka världen, har vi känt oss manade att varna och förvarna." (Se "Håll stånd mot världens bedrägerier", Nordstjärnan, jan 1996, s 98, 100.) Detta tillkännagivande har visat sig vara profetiskt under åren som gått sedan det skrevs, eftersom normerna fortsätter att skifta och moralen att förfalla. Denna artikel visar hur principerna i tillkännagivandet kan hjälpa familjer att uppnå frid och lycka också under svåra tider.

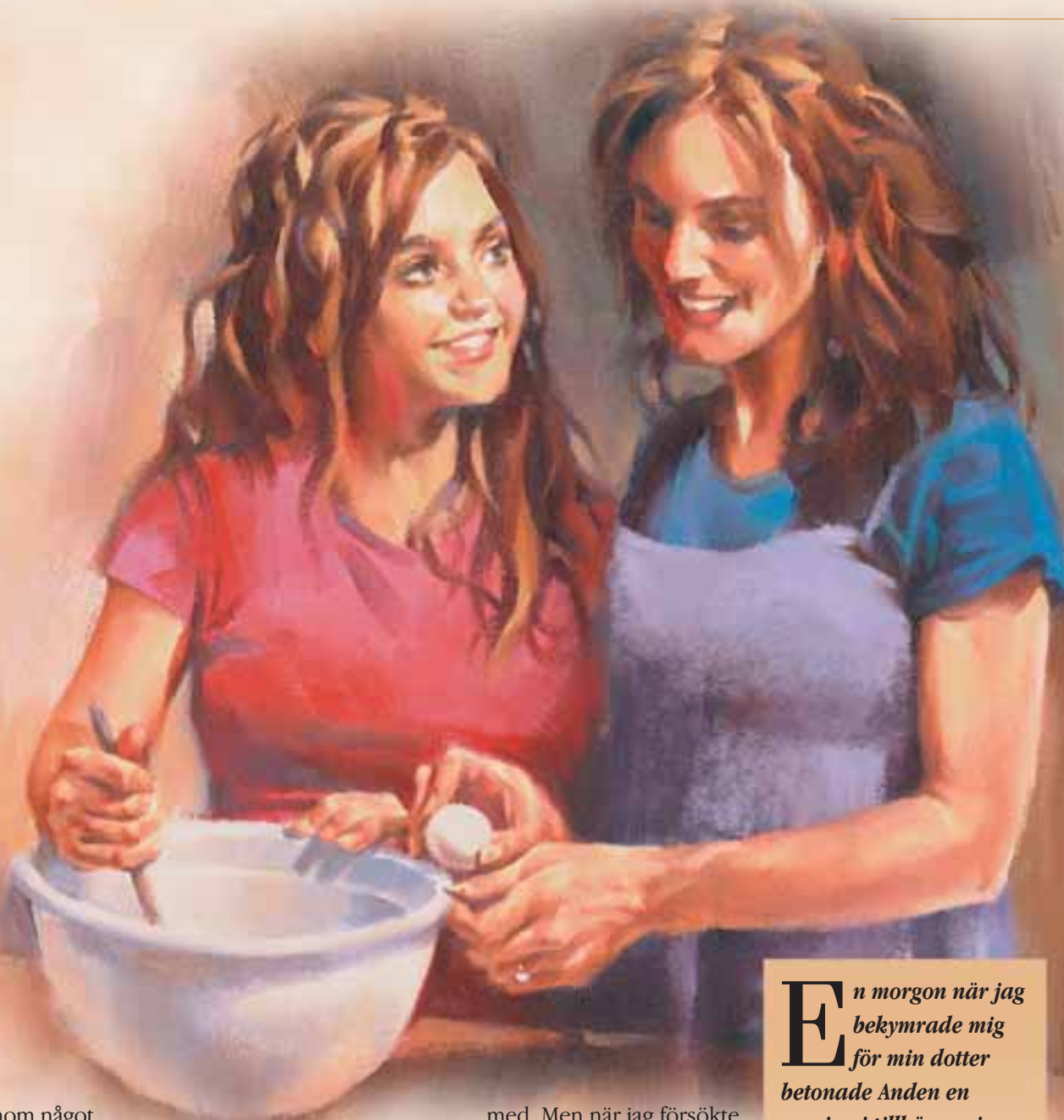
Den 23 september 1995 var en livsavgörande dag för mig. Min kallelse i stavens högråd krävde att jag var närvarande vid Hjälpföreningens allmänna möte. President Gordon B Hinckley talade och jag fick höra "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" för första gången.

Omedelbart lystes mitt sinne och hjärta upp av ett tilltagande ljus. Jag lyssnade hänfört. Jag hade just avlagt doktorexamen i familjestudier, men nu fick jag under fem minuter höra mer ren sanning om familjen än vad jag hade fått lära mig under mina fem år av studier. Jag ville ställa mig upp och applådera. När president Hinckley hade avslutat talet fick jag en stark önskan att tillämpa dessa principer i min familj och berätta om dem för världen.

Under de dagar som följde tänkte jag hela tiden på tillkännagivandet. När konferensnumret äntligen kom läste

jag tillkännagivandet om och om igen. Jag begrundade och bad. Jag ville så fullkomligt tillägna mig dess ord så att de blev en outplånlig del av mig. Det var då jag kände mig manad att lära mig tillkännagivandet utantill. Det skulle inte bli lätt. Jag var över 40 och det var inte på långa vägar lika lätt att lära sig saker utantill som det en gång hade varit. Men jag kände maningen om och om igen: "Lär dig tillkännagivandet utantill. Lär dig tillkännagivandet utantill! LÄR DIG TILLKÄNNAGIVANDET UTANTILL!"

Jag tog med mig ett exemplar av tillkännagivandet vart jag än begav mig. Jag memorerade medan jag rakade mig. Jag memorerade medan jag promenerade till universitetet. Jag memorerade medan jag motionerade. De sista orden jag tänkte på innan jag gick och lade mig och de första orden jag tänkte på när jag steg upp var orden i tillkännagivandet. Jag fick inte hjälp att lära mig tillkännagivandet

utantill genom något underverk och det gick mycket långsamt. Men efter omkring en månad kunde jag återge hela tillkännagivandet.

Tillämpa tillkännagivandet

Nu när jag kunde det så ville jag hålla det kvar. Därför återgav jag tillkännagivandet för mig själv flera gånger varje dag medan jag motionerade och stretchade. Medan jag gjorde det verkade det som om Anden belyste vissa ord och meningar. Jag stannade kvar vid dessa stycken, och de i sin tur gav mig intryck som blev till välsignelse för min familj och mig.

Påföljande sommar var jag till exempel bekymrad över de vänner som min tonårsdotter umgicks så mycket

med. Men när jag försökte prata med henne om situationen så avfärdade hon vad jag sade och blev ännu mer reserverad. Medan jag var ute och joggade och tänkte på tillkännagivandet en morgon, betonade Anden i mina tankar den sista meningen i stycke sju: "Släktingar bör vid behov ge hjälp och stöd." Jag minskade på farten och

En morgon när jag bekymrade mig för min dotter betonade Anden en mening i tillkännagivandet: "Släktingar bör vid behov ge hjälp och stöd." Jag fick maningen att jag behövde sända iväg min dotter för att hjälpa min syster under hennes graviditet.

Tillkännagivandet inspirerade min hustru Juanita och mig att börja ha ett familjens vittnesbörds-möte på fastesöndagarna efter kyrkan.

en bild av min yngre syster kom för mig. Denna syster hade upplevt många svårigheter i livet och var nu i nionde månaden av sin sjunde graviditet. Intrycket jag fick var att vi som släktingar skulle ge henne vårt stöd omedelbart. Så jag

köpte en flygbiljett till min dotter och bad henne tillbringa en vecka hemma hos min syster och hjälpa till där.

På denna avlägsna plats hände något intressant. Under dagarna fick min dotter glädje av att hjälpa min systers familj. Och när barnen hade somnat hade hon och min syster många långa samtal. Min syster kunde prata med min dotter på ett sätt som jag inte hade kunnat. Hon berättade för henne om hur de beslut hon hade fattat som tonåring hade lett till svårigheter under hela livet. När min dotter återvände hem hade något förändrats inom henne. Hon började göra val som välsignade hennes liv. Min syster, hennes familj, min dotter och jag välsignades alla av denna resa som hade skett till följd av orden i tillkännagivandet.

Vid ett annat tillfälle tryckte följande ord mitt sinne: *"Föräldrar har ett heligt ansvar att uppfostra sina barn i kärlek och rättfärdighet, att sörja för deras fysiska och andliga behov."* Vi i vår familj älskade varandra och hade roligt tillsammans men jag kände att vi var långt ifrån vår andliga potential. Orden i tillkännagivandet inspirerade min hustru Juanita och mig att börja ha ett vittnesbörds-möte i familjen på fastesöndagarna efter kyrkan. Tråkigt nog gjorde inte vårt första försök så mycket för att tillgodose våra barns andliga behov. Ingen av dem ville egentligen vara där. Flera av barnen klagade över hur hungriga de var och vårt yngsta barn frågade flera gånger: "När är det slut?" Men vi gav inte upp, och efter några månader var det slut på klagomålen och vi började känna Anden mer. Detta familjens vittnesbörds-möte blev ett dyrbart tillfälle för oss att berätta om andliga sanningar och det hjälpte oss att *"uppfostra [våra] barn i kärlek och rättfärdighet"*.

Ett mönster framträdde. Medan jag regelbundet gick igenom orden i tillkännagivandet bildade de en kanal genom vilken Anden kunde ge min hustru och mig inspiration att hjälpa familjen tillväxa. Det är sant att det mesta av inspirationen inte kom i så storstilad form som de tidigare nämnda exemplen. Mest kom den i form av tankar som "Ta med Hanna på en pappa och dotter-träff", eller "Laga middag åt Juanita ikväll", eller "Lyssna mer på Emily", eller "Natta Seth oftare". Men alla dessa hundratals små bitar av vägledning formade ett mycket bättre familjeliv.

Tröst i motgångar

År 2001 fick Juanita veta att hon hade långt framskriden bröstcancer och att hon hade 50 procents chans att få leva i ytterligare fem år. Den bästa valmöjligheten var att inleda en intensiv och ansträngande behandling med kemoterapi, operationer och strålning. Vi blev missmodiga när det hade gått åtta veckor av den påfrestande kemoterapin och tumören inte hade krympt det minsta. Under denna prövning var jag ute och joggade och återgav tillkännagivandet för mig själv så högt jag kunde för att lindra stressen jag kände. Det tröstade mig.

En gång när jag var ute och joggade och kom till *"Framgångsrika äktenskap och familjers skapas och bevaras genom principerna tro, bön,"* så stannade jag upp. Jag fick en fridfull känsla medan ett intryck formades i mitt sinne. Det var lördagsmorgonen före en fastesöndag och jag kände mig manad att skicka ett e-postmeddelande till alla jag kände och inbjuda dem att fasta och be och utöva sin tro till förmån för Juanita, så att kemoterapin skulle vara verksam. Vi fick oerhört mycket stöd. Till och med vänner med andra trosuppfattningar beskrev starka upplevelser med fasta och bön. Utan att jag bett om det skrev våra vänner i Australien, Japan, Hawaii, Salt Lake City, Boston, Belgien och Sydafrika ner Juanitas namn på bönelistor i deras tempel. Resultaten var häpnadsväckande. Vårt sinnelag förbättrades och vår tro stärktes omedelbart. Och under de fyra följande veckornas behandling försvann tumören nästan helt. Juanita avslutade behandlingen och det fanns ingen mätbar cancer kvar. Vi var så tacksamma! Men detta innebar inte slutet på våra prövningar eller på den ständiga tröst som tillkännagivandet gav oss.

I början av 2004 blev vi helt tillintetgjorda när vi fick veta att Juanitas cancer hade kommit tillbaka, den här gången i lungorna. Med allvarlig röst sade vår läkare till oss att han skulle försöka hålla canceren under kontroll så länge som möjligt, men den gick inte att bota. Först kände jag mig sviken och tröstlös. Juanita och jag hade rättfärdiga önskningar och planer. Hur skulle det bli med missionerna som vi skulle

utföra tillsammans? Hur skulle det bli med barnbarnen som vi skulle stärka andligt? Hur kunde det här hända oss?

När jag gick igenom tillkännagivandet igen var det som om någon lyste upp följande ord med en ficklampa: *"Barn har rätt att födas inom äktenskapets ram, och att fostras av en far och en mor."* Jag insåg att mina barn hade rätt att fostras av en far och en mor. Uttalandet fyllde mig med ett hopp om att Juanita skulle välsignas med ett underverk och botas, trots stora medicinska odds.

Ändrad inriktning

Vi levde ett ganska normalt och hoppfullt liv i omkring

sex månader, men sedan började cancer utkräva sin omisskännliga tribut. Juanita gick snabbt ner i vikt och fick en nästan konstant och obehaglig hosta. Minsta ansträngning fick henne att kippa efter luft. Allt verkade hela tiden bli sämre, inte bättre. Snart blev det uppenbart att det inte var Guds vilja att Juanita skulle leva mycket längre till. Jag stod helt handfallen när jag skulle förklara varför Gud inte hade trätt fram med det underverk som vi var i så stort behov av och hade hoppats så innerligt på. Men återigen gav

orden i tillkännagivandet inspiration och tröst: *"Heliga förordningar och förbund i heliga tempel gör det möjligt för enskilda personer att återvända till Guds närhet, och för familjer att vara tillsammans för evigt."* Genom många tårar förstorades min insikt om att Juanita verkligen skulle bli botad på ett mirakulöst sätt. Tack vare frälsningsplanen skulle Juanita gå vidare från detta liv till en vacker plats, och där välkomnas av sin far, av vår dotter som hade dött, och av Frälsaren. Tack vare Jesu Kristi försoning skulle Juanita botas och vid uppståndelsen få en fullkomlig kropp, fri från cancer och alla andra sjukdomar. Jag kunde också se att våra barn skulle ha tillgång till hennes inflytande som deras mor i all evighet — ännu ett underverk.

Jag kände också att det fortfarande fanns mycket vi kunde göra i det här livet för att ge barnen fortsatt tillgång till hennes visdom. Jag fick en tydlig ingivelse om att det var dags att sluta inrikta vår tro på ett fysiskt underverk

"Föräldrar har ett beligt ansvar att uppfostra sina barn i kärlek och rättfärdighet, att sörja för deras fysiska och andliga behov."

som inte var i harmoni med Guds vilja och i stället inriktade oss på att lära så mycket som möjligt av Juanita under den korta tid vi hade kvar. Vi behövde vara bättre förberedda för *"att återvända till Guds närhet, och för [vår familj] att vara tillsammans för evigt"*. Vi uttryckte innerligt dessa känslor i familjens vittnesbördsmöte och sanningen

i dem sköljde över oss. Sedan började vi arbeta.

Juanita skrev ner sitt vittnesbörd om Jesu Kristi återställda evangelium och jag skrev också ner mitt. Vi skrev ut dem och laminerade dem tillsammans med bilder på oss i en storlek som passade för att barnen skulle kunna ha dem i sina skrifter. Juanita skrev sedan långa brev för hand till vart och ett av barnen där hon uttryckte sin uppskattning och gav uppmuntrande ord och råd. Vi spelade in psalmer som Juanita sjöng med sin vackra röst, och primärsånger och vaggvisor från vår barndom och gjorde CD-skivor till vart och ett av barnen och våra framtida barnbarn. Vi spelade också in budskap som barnen skulle lyssna på vid särskilda tillfällen, som när de skulle besöka templet, gå på mission, gifta sig och föda barn. Juanita virkade barnfiltar och haklappar till våra framtida barnbarn. Våra liv hade nu en inriktning. Vi var fullt sysselsatta och fick stor tröst från Anden. Allt detta kom till följd av inspirationen från tillkännagivandet.

"Detsamma"

Alla våra barn fanns vid Juanitas sida när hon dog, och vart och ett fick möjlighet att säga några dyrbara ord till henne. Hon var alert och pratade med oss till omkring tio minuter innan hon dog. Jag sade till henne: "Jag älskar dig", och hon svarade på spanska: "Lo mismo", vilket betyder "Detsamma". Det var hennes sista ord. Hon dog lugnt och stilla.

Jag har förundrats över alla de konkreta och personliga sätt som tillkännagivandet har välsignat mig och min familj på sedan den där lördagskvällen för mer än ett årtionde sedan när jag först hörde det. Det förändrade vårt liv för alltid. Det är Guds ord och kan ligga till grund för stor glädje och lycka i familjelivet, även under outgrundliga prövningar. Jag vet genom Anden att "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" är ett inspirerat dokument för familjen i dag, och om det studeras uppriktigt så kommer det att öppna fönster till gudomlig hjälp för våra familjer. ■

E Jeffrey Hill är medlem i Canyon Views femte församling i Canyon Views stav i Orem i Utah.

Två småttingar kring fötterna

IDA L EWING

slutet av en särskilt bortkastad dag kände jag mig irriterad över min oförmåga att få något gjort med två små barn som hela tiden sprang runt fötterna. Jag bestämde mig för att ringa min äldre syster Treisa och be om råd. Hon har tre aktiva pojkar men håller sig ändå glad och lugn. Treisa tyckte synd om mig och sade att min kamp fick henne att tänka på en upplevelse hon hade kort efter det att de hade flyttat från sin lilla husvagn.

Treisa hade förväntat sig, efter att ha flyttat till ett större hus, att barnen skulle bygga sina leksaksslott någon annanstans än framför diskhon och att de inte längre skulle använda högen med tvätt som hon vek som utgångspunkt för sina kurragömmalekar. Men den förändringen inträffade aldrig — barnen fortsatte att leva i små cirklar kring hennes ben. Men, sade hon till mig, en dag fann hon ett skriftställe, Markus 10:13–14, 16, som hjälpte henne att övervinna sin frustration.

Efter vårt samtal läste jag:

”Man bar fram små barn till Jesus för att han skulle röra vid dem. Men lärjungarna visade bort dem.

”När Jesus såg det blev han upprörd och sade till dem: ’Låt barnen komma till mig och hindra dem inte! Ty Guds rike tillhör sådana ...

Och han tog upp dem i famnen och lade händerna på dem och välsignade dem.”

Jag lade märke till att strax före denna händelse med barnen hade fariséerna försökt snärja Kristus. Han kunde lätt ha känt sig trött eller irriterad. Ändå välkomnade han barnen, lyfte upp dem och välsignade dem.

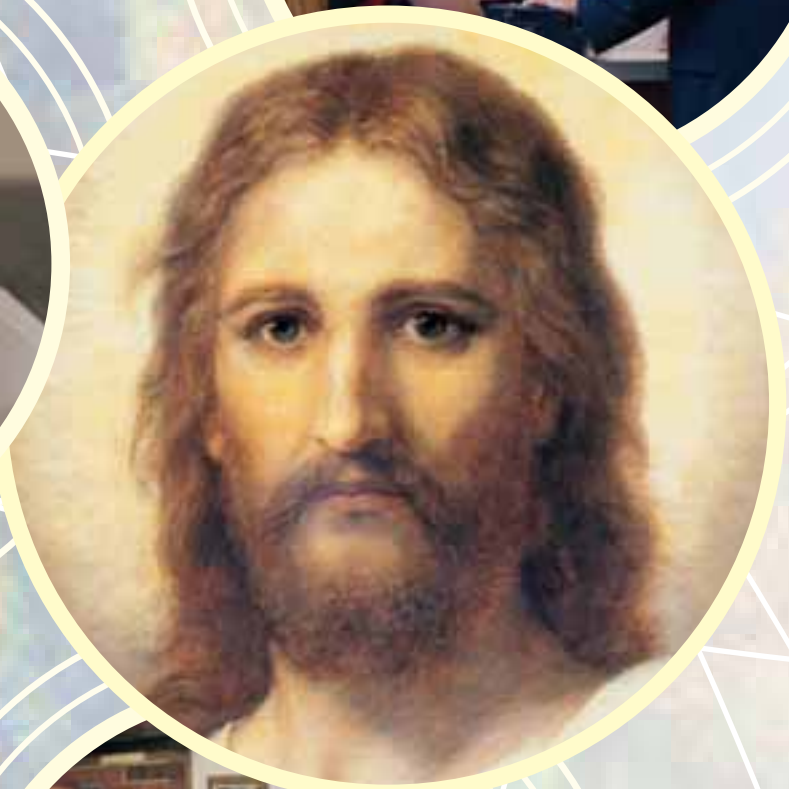
Jag begrundade denna osjälvviska kärlekshandling och vad den kunde betyda för mig som mamma. Jag insåg att jag föste bort mina barn alltför ofta. Men om jag

följer Kristi exempel kan

jag stanna upp och ta barnen i famnen och älska dem, trots att tvätten och disken travar upp sig, räkningarna behöver betalas och jag har sovit för lite. Kanske var det detta som min syster försökte säga till mig — när man tar sina barn i famnen så är inte längre runt fötterna. ■

Ida L Ewing är medlem i Crestviews församling i Fort Walton Beach stav i Florida.

ENSAMSTÅENDE OCH GIFTA

Tillsammans i tron

KATHLEEN LUBECK PETERSON

Juan Fortunato från Buenos Aires i Argentina undervisar en engelskakurs för intresserade i sin församling. "Jag har välsignats med en stark vänskap till varje medlem i klassen", säger han. "Vi har alla något som vi kan berätta för varandra."

När Shirley Sun från Taipei i Taiwan började

i en ny församling kallade hennes biskop henne att undervisa klassen Evangeliets lära i Söndagsskolan. "Jag fick många tillfällen att prata med medlemmarna i klassen och lära känna dem bättre", säger hon.

Susan Buckles bosatte sig i Hilton Head i South Carolina och besökte det lokala släkthistoriska biblioteket. Bibliotekarien frågade Susan om hon ville arbeta där som frivillig, och Susan sade ja. "Det går inte att mäta tillväxt om man inte är aktivt engagerad", säger Susan. "Var till nytta. Andra kommer att lägga märke till dig och be dig att hjälpa dem."

Vem var ensamstående i dessa tre exempel? Vem var gift? Det har egentligen ingen betydelse. Men det som har betydelse är den glädje man känner när vänskap och Kristi kärlek går hand i hand.

President Gordon B Hinckley bryr sig om alla medlemmar. Till dem som är ensamstående har han sagt: "Jag känner en viss oro för tendensen i kyrkan att dela in medlemmarna i olika klasser och grupper ... Ni är män och kvinnor, bärare av prästadömet, arbetare i Hjälpföreningen. Ni är oerhört viktiga för detta verk. Kyrkan är mycket starkare tack vare er."¹

Sista dagars beliga kan uppleva den förenande kraften i Frälsarens kärlek vare sig de är ensamstående eller gifta.

VAD ÄR DET SOM FÖRENAR OSS? VÅRA VITNESBÖRD

Efter att ha träffat på missionärerna många gånger sedan tonåren blev jag vid 34 års ålder välsignad till att se, känna igen och förstå sanningen.

Under åren som gått har jag alltid varit för självgod för att tro på berättelsen om en pojke, en syn och guldblåtar. Nu vet jag genom den Helige Andens bekräftelse att Joseph Smith är en utvald Guds profet. Vår levande Frälsares sanna kyrka har återställts tack vare denna profets sveklösa oskultsfullhet och önskan. Jag vet att vi kan återvända till kärleksfulla himmelska föräldrar när vi kommer till Kristus.

*Marianne Lipps från
Sydney i Australien*

Alla kan känna Kristi rena kärlek oavsett ålder, civilstånd, rikedom, fattigdom eller till och med kändisskap. Kraften i denna kärlek kan förändra liv så att vi "inte längre [är] gäster och främlingar utan medborgare tillsammans med de heliga och tillhör Guds familj". (Ef 2:19)

Arbeta tillsammans som heliga

När församlings- eller grensmedlemmar arbetar tillsammans och visar kristlig kärlek mot varandra kan församlings- eller grensfamiljen bli mer sammansvetsad.

Både gifta par och ensamstående samlas i institutet i Hsin Chu i Taiwan. I institutet, säger Jianbang Lee, "har jag möjlighet att umgås med medlemmarna utöver söndagsmötena i kyrkan. Det är ett underbart tillfälle för medlemmarna att lära känna varandra, utbyta tankar och få vänner."

Broder Lee tyckte det var svårt att bli vän med andra församlingsmedlemmar. "Men när jag insåg att det fanns många människor som brydde sig om mig och älskade mig så tycktes hela världen förändras", säger han. "Jag började älska församlingen och medlemmarna i den. Jag började ge mer i stället för att bara vilja ha hjälp, kärlek eller vänskap från andra."

Kristine Amosin Cazon från Manila i Filippinerna kom till sin nya församling tillsammans med en vän. En vänlig syster presenterade dem för andra unga vuxna, för hjälpföreningspresidenten och för biskopen. Kristine och hennes vän ombads att ställa sig upp under sakramentsmötet. Det gjorde att de kände sig välkomna.

"När jag välkomnades in i grenen blev jag förvånad över hur kärleksfulla och omtänksamma alla var", säger Natassa Cokl från Celje i Slovenien. "Jag var inte van vid att träffa någon en gång och nästa gång få höra att de älskade mig. Jag välkomnades med öppna armar."

Carla Martinez, en ung vuxen i Buenos Aires i Argentina, kände sig osynlig i sin nya församling. Hon kände inte medlemmarna. Carla hade flyttat många gånger med sin familj och livet var inte alltid lätt för dem. Men sedan började en syster i församlingen att utveckla en vänskap med henne.

"Aldana gjorde en födelsedagstårta till mig och dekorerade det enkla rum som mina föräldrar och jag bodde i", säger Carla. "Hon gav mig den bästa presenten jag kunde få — sin uppriktiga kärlek."

En medlem hjälpte Juan Fortunato att bekanta sig med andra i sin nya församling, vilket gjorde övergången lättare. "Hon presenterade mig för bokstavligt talat varje ungdom i staven", säger broder Fortunato. "Hon hjälpte mig att känna mig som en del av gruppen, som om jag hade en ny familj. Hon är faktiskt min hustru numera."

Underlätta för ensamstående

Joyce Baggerly från Provo i Utah ser sig själv som en medlem av Herrens rike på jorden som råkar vara ensamstående. "Att vara ensamstående i en kyrka där de flesta är gifta har aldrig varit något problem för mig", säger hon. "Jag skulle hellre vara gift, men nu är jag inte det, så jag gör det bästa jag kan med det jag har."

När hon flyttar in i en ny församling letar hon reda på den verkställande sekreteraren och ber att få träffa biskopen, och ser till att medlemskamreren skickar efter hennes matrikelkort.

"Jag presenterar mig för Hjälpföreningens president och ber att få gå ut med någon som besökslärare. Första fastesöndagen bär jag mitt vittnesbörd om Jesus Kristus och säger hur mycket jag älskar Frälsaren. Jag deltar i alla aktiviteter som församlingen har", säger hon. "I de sällsynta fall då jag kommer hem från ett

När medlemmarna tjänar i kyrkan kan de se bortom olikheterna och känna sambörighet.

möte och har känt mig ignorerad så ber jag en bön om att jag kan komma dit igen med samma glada leende som jag vanligtvis har på söndagarna, och att jag kan hålla kvar det leendet tills jag känner mig accepterad.”

Julie Gill från San Antonio i Texas arbetar på att bli vän med både ensamstående och gifta systrar. ”Evangeliet är en stark sammanbindande kraft”, säger hon. ”Men ibland glömmer de som är gifta att alla ensamstående inte är stöpta i samma form, eller så antar de att ensamstående bara kan vara vän med andra ensamstående. En syster sade till mig: ’Du är så ung’, och ändå var hon i min ålder och hade två barn. Det är ett vanligt antagande, men vi kan använda våra olikheter till att hjälpa varandra.”

Kallad att tjäna

Courtney McGregor flyttade till Salt Lake City efter det att hans hustru plötsligt hade dött. För att engagera sig gick han den andra milen. ”Det finns alltid tillfällen till att tjäna utan att man behöver kallas till en särskild uppgift”,

säger han. ”Jag erbjöd mig att hjälpa till med sakramentet. Det gjorde att jag började prata med personer som jag kanske inte hade träffat så snart annars. Jag erbjöd mig också att hjälpa till med att städa i templet. Min erfarenhet, gift som ensamstående, har varit densamma: det finns vänner att få där ute.”

Katrina Young från San Antonio i Texas har ett liknande perspektiv: ”Jag har haft en önskan att känna tillhörighet, så jag deltar i lektioner, tackar ja till kallelser, går ut som besökslärare, erbjuder mig att hjälpa till att städa byggnaden, ger skjuts åt medlemmar i församlingen, går på aktiviteter och försöker lära mig namnet på en ny familj eller person varje vecka. Jag har märkt att jag är den som blir betjänad.”

EN DEL AV EVANGELIET

Jag älskar aktiviteterna för unga vuxna. Det ges så många tillfällen i kyrkan att få vänner, dejta och så småningom gifta sig. Jag vet att kyrkans ledare hela tiden tänker på den här åldersgruppen och jag är tacksam för deras kärlek. Jag vet att vi inte ställs utanför för att vi är unga eller ogifta, utan att vi är inkluderade i varje aspekt av evangeliet.

*Holly Smith från
Victoria i British
Columbia i Canada*

Bry sig om de äldre

Annelise Scott hade precis flyttat in i sin nya församling i Irvine i Kalifornien. Det hade även andra äldre änkor. Det var egentligen inga som kände varandra. Då planerade två systrar i församlingen en lunch för några andra och sedan dess har dessa systrar varit vänner, suttit tillsammans på kyrkans möten, firat födelsedagar, åkt tillsammans till aktiviteter och hjälpt varandra vid behov.

”Vi håller utkik efter nya äldre systrar som kommer till Hjälpföreningen och tar sedan reda på deras namn och telefonnummer så att vi kan hålla dem aktiva och se till att de trivs i vår lilla grupp”, säger syster Scott.

För dem som inte är så utåtriktade

Vissa medlemmar i en församling eller gren är utåtriktade men andra är det inte. Ensamstående kan få hjälp att engagera sig mer i en församling eller gren genom att prata med biskopen eller grenspresidenten.

”Om man är villig att komma ut ur sitt skal och ta initiativet till att bli vän med ensamstående och familjer i kyrkan, även primärbarnen, så upptäcker man att de älskar en och att man är viktig för dem”, säger Shuwen Yang från Kaohsiung i Taiwan.

Susan Buckles var med på en sammankomst med några bröder och systrar från Latinamerika och lade märke till att de dansade på ett speciellt sätt. ”Om det var någon som inte hade en danspartner så drog de med personen i dansen genom att hålla händer och dansa i en ring”. säger hon. ”De fick olikheterna att försvinna så att ingen kände sig utanför.”

Vända sig till Frälsaren

Vad är det som förenar medlemmarna i kyrkan?

”Kristi rena kärlek gör oss till medlemmar

i Guds familj”, säger Yingling Huang från Hsin Chu i Taiwan. Genom Frälsaren kan vi bli ett.

”Det som förenar ensamstående med deras församling eller gren är samma sak som förenar alla medlemmar — vårt vittnesbörd om Jesus Kristus”, säger Roger Borg från Costa Mesa i Kalifornien. ”Frälsaren inbjuder alla att komma till honom. Alla värdiga ensamstående medlemmar kan få ta del av evangeliets välsignelser, även templets välsignelser, och kan se framåt med hopp mot de välsignelser, däribland evigt äktenskap, som de ännu inte fått del av i det här livet.”

När vänskap och kärlek samverkar så tjänar ensamstående och familjer i alla åldrar varandra, ser efter varandra och har ”sina hjärtan förenade i enighet och kärlek till varandra”. (Mosiah 18:21) Följden är att alla blir välsignade. ■

Kathleen Lubeck Peterson är medlem i Footbills församling i North Salt Lake stav i Utah.

SLUTNOT

1. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s 605.

Avslutningsintervjun

Ofelia J Hurtado

Ett visst samtal har varit till stor välsignelse för mig i min andliga utveckling och kommer alltid att fortsätta vara det. När min mission var över hade jag en avslutningsintervju med min missionspresident. Han berättade om de förändringar som skulle ske i mitt liv när jag kom hem. Han sade att om jag ville fortsätta vara aktiv så behövde jag alltid ha en kallelse, och om jag inte hade en så skulle jag prata med min biskop. Det andra rådet han gav mig var ännu mer kraftfullt. Han sade att om jag inte tänkte gifta mig i templet så skulle jag inte gifta mig alls.

Jag följde hans råd till punkt och pricka och varje gång jag frestades att gifta mig utanför templet så tänkte jag på hans ord. De gav mig den styrka jag behövde att hålla fast vid mitt beslut att gifta mig i templet.

Allmänt sett är det svårt för återvända missionärer eftersom vi vill gifta oss fort. Det är ännu värre när medlemmarna i vår församling eller gren frågar oss varför vi inte är gifta än. Tiden går och om vi inte blir gifta får vi ofta höra sådant som är sårande och gör oss bittra.

Men jag är tacksam mot min missionspresident som gav mig det kloka rådet att bara gifta mig i templet, för nu skördar jag frukterna av det rådet.

Det gick tio år efter min mission innan jag träffade min eviga livskamrat. Vi gifte oss i templet i Caracas i Venezuela år 2000 och det var en underbar upplevelse. Medan jag väntade kunde inget få mig att sluta lita

på orden från Herrens tjänare.

Nu har jag den stora lyckan att vara mor till en liten flicka, och jag är glad att jag kunde ge henne välsignelsen att födas inom förbundet. När jag tittar på henne ser jag den inverkan mitt samtal med min missionspresident hade. ■

Ofelia J Hurtado är medlem i Delicias församling i Maracay stad i Venezuela.

Jag kommer alltid att vara tacksam för det råd min missionspresident gav mig i slutet av min mission.

Mat eller tionde?

Charlotte Arnold

Det var första året som jag var anställd på ett kosmetik-företag. Jag var fränskild och levde ensam med mina två barn. I december skickade företaget till varje försäljare stora kartonger med julprodukter som vi skulle sälja under julsäsongen. Men det innebar att en stor summa hade dragits från min lön. När jag räknade på månadens utgifter och tiondet hade jag tillräckligt med pengar för tre personer att leva på — men bara i en vecka. Och den summan skulle räcka till mat för hela månaden och bensin till bilen, som jag behövde för arbetets skull.

När vår hemlärare kom berättade jag för honom om vår situation. Jag sade till honom att jag inte kunde betala mitt tionde för om jag gjorde det så skulle jag inte ha pengar till mat åt barnen. Min trofaste hemlärare rådde mig att betala tionde. Han rekommenderade att jag trofast skulle göra det, och då skulle Herren säkerligen välsigna mig. Min hemlärare hade alltid varit känd för sin trofasthet och pålitlighet. Jag skojade och

sade: "Om jag inte kan köpa mat så kommer jag till dig." Men jag litade på honom och ville inte göra honom besviken genom att inte följa hans råd. Så jag betalade ett fullt tionde.

När jag presenterade julprodukterna i början av månaden kunde jag sälja många av dem. I slutet av månaden hade jag sålt alla julprodukter och allt annat som jag hade haft i lager i flera månader. Om jag hade haft fler produkter hade jag troligen kunnat sälja dem också.

Min hemlärares löfte uppfylldes helt och hållet. Herren öppnade verkligen himlens fönster. Vi hade mer pengar än vi behövde den månaden. Senare frågade jag mina kolleger hur det gått med deras julprodukter. De var inte nöjda. Vid den tidpunkten hade en lågkonjunktur orsakat en stark tillbakagång i kosmetikabranschen.

Jag är så tacksam mot min hemlärare för att han gav mig det där

rådet. Jag har haft ett starkt vittnesbörd om tionde allt sedan dess. När jag besöker systrar som känner att de har för lite pengar för att betala tionde så bär jag mitt vittnesbörd om hur välsignade vi blir om vi gör det. ■

Charlotte Arnold är medlem i Essens församling i Dortmunds stav i Tyskland.

På grund av den stora summan som hade tagits från min månatliga lön hade jag bara tillräckligt med pengar för att betala våra utgifter i en vecka.

Er bok är en sann bok

Ann Cue

Dagen då missionärerna knackade på min dörr är och förblir en av de viktigaste händelserna i mitt liv. Det var inte det att jag sökte efter en mening med livet — jag hade varit djupt religiös sedan barnsben. Jag hade tillbringat sju år i ett kloster, och även om jag hade avlagt mig den livsstilen för att den inte förde mig närmare Gud, så var jag engagerad i min kyrkoförsamling med kören och undervisade i religion.

Faktum är att jag var fast besluten att inte diskutera religion med några dörr-till-dörr-missionärer eftersom det ofta uppstod stridigheter när motstridiga tolkningar av skrifterna diskuterades. Men Herren hade i sin godhet förberett mig för detta besök. Några månader tidigare hade jag hört någon säga något om en "mormonbok" som hade att göra med sydamerikansk mytologi. Detta fick mig att vilja undersöka vilket ljus en sådan bok skulle kunna sprida över några ämnen som jag redan hade studerat. Jag hade lagt detta på framtiden med avsikt att förr eller senare läsa mormonboken och undersöka dess mytologiska värde.

När jag öppnade dörren den dagen hade jag varken böcker eller mytologiska ämnen i tankarna. Jag

var en upptagen ung mamma som använde det mesta av min energi till att ta hand om en liten baby och en mycket aktiv treåring. Men när jag kom fram till dörren fick jag liksom en syn, en mental bild av hur

vars prästerskap klädde sig i särskilda kläder, och det var inte vanliga

När missionärerna kom tillbaka hade jag ett budskap av stor vikt för dem: "Er bok är en sann bok!"

kostymer!
Så jag
bestämde

Abraham gick fram till öppningen i sitt tält dagen då han fick ett viktigt budskap. Jag fick en föraning om att jag skulle få ett viktigt budskap.

Ändå blev jag förvirrad när allt som fanns där var två unga män med namnbrickor som sade att de var sista dagars heliga missionärer. Om det inte hade varit för "synen" hade jag artigt sagt hej då och stängt dörren. I stället bestämde jag mig för att jag behövde ta reda på vilket slags budskap de hade åt mig.

Det började helt fel. En av dem frågade om jag trodde på profeter. Naturligtvis gjorde jag det. Men när dessa unga män entusiastiskt visade mig en bild på femton män i vanliga kostymer och förkunnade att det nu fanns profeter och apostlar på jorden så var det ytterst svårt att tänka sig. Jag hade växt upp i en religion

mig storsint för att ignorera deras kommentar. Och jag sökte mentalt efter någon rationell grund till "synen" som jag fortfarande tydligt kom ihåg.

Jag minns inte hur jag kopplade samman att "sista dagars heliga" missionärer kanske kunde känna till något om en "mormonbok". Men när tanken väl hade infunnit sig var jag snabb att ta upp ämnet.

"Har inte ni någon slags bok?" frågade jag. Det hade de. Jag sade att jag inte hade hittat den i biblioteket och inte visste var jag skulle få tag på en. Kanske kunde de hjälpa mig. Det kunde de. De erbjöd sig att komma tillbaka med en bok följande vecka. Och jag tänkte se till att inte vara tillgänglig för religiösa "diskussioner", så de kunde bara komma förbi med boken och sedan gå.

När jag äntligen fick boken tackade jag de unga männen och gick med på, återigen utan att lova något, att de kunde komma tillbaka och besvara eventuella frågor. Senare samma kväll när min make hade kommit hem och barnen hade lugnat sig något, tog jag upp boken och började läsa.

Inget hade kunnat förbereda mig på det jag fann på dess sidor. Och det var med förundran, chock, glädje och en del förvirring som jag efter en kort stund tillkännagav min häpnadsväckande upptäckt för min man: "Det här är helig skrift!"

Det fanns inget som helst tvivel. Jag hade studerat skrifterna tillräckligt mycket och läst tillräckligt mycket av världens heliga litteratur för att omedelbart inse att den här boken inte var någon mytologisk uppteckning eller forntida historietext, eller något annat än Guds ord. Den talade till mig med en andlig röst, och medan jag slog upp fotnoter och ämnen som intresserade mig fick jag svar på många av de teologiska frågor som hade förbryllat mig i årtal. Det var utan tvekan den mest spännande bok jag någonsin hade hållit i min hand, och den fortsatte att förundra och uppbygga mig vilken sida jag än slog upp.

När de unga missionärerna kom tillbaka som de hade lovat, var jag hemma. Och jag hade ett budskap av stor vikt för dem. Jag sade något till dem som jag kände att de behövde veta: "Er bok är en sann bok!" Och jag krävde att få veta varför *deras*

kyrka hade den, eftersom jag kände att den var i helt fel händer!

Vid det laget var jag redo att lyssna på vad de hade att säga. Efter många månaders undersökning fick jag veta att denna underbara bok inte bara hade gett mig ljus och kunskap utöver all förväntan, utan att den också hade lett mig till fullheten av evangeliet, till prästadörets makt och till kunskapen om att de femton männen i kostym var bevis på att Jesu Kristi sanna kyrka återigen finns på jorden. ■

Ann Cue är medlem i Madisons fjärde församling i Madisons stav i Wisconsin.

Tillväxt i evangeliet

Douglas Zardo

Min hustru och jag lärde våra barn att be till sin himmelske Fader, men vi gick inte till någon kyrka — vi ansåg att vi kunde älska Gud lika bra i vårt hem. Vårt liv började förändras när två unga missionärer kom till mitt kontor i början av mars 1997.

De sade att de ville ge mig en speciell gåva. Jag bad dem komma hem till mig på kvällen när hela familjen var där. Den kvällen gav de oss inte bara ett andligt budskap utan också en Mormons bok.

Under de följande veckorna kom missionärerna hem till oss många gånger. Vi lärde oss att be uppriktigt, vi lärde oss nya befallningar från

Herren och till slut tillfrågades vi om vi ville bli medlemmar i Jesu Kristi sanna kyrka. Dopet var det första steget in i kyrkans gemenskap.

Min hustru och jag döptes den 26 mars 1997. Tre månader efter vårt dop kallade vår biskop mig att bli president för Söndagsskolan. Jag gjorde motstånd och sade att jag inte kunde fullfölja denna kallelse eftersom jag inte var förberedd för den. Men biskopen övertalade mig att tacka ja till utmaningen och gav mig Söndagsskolans lektionsbok att studera.

Två månader senare ringde läraren för klassen Evangeliets lära under veckan för att berätta att hon inte kunde komma till kyrkan följande söndag och hålla sin lektion om kapitel 98 i Läran och förbunden. Hon gav förslag på tre andra personer som kunde ta lektionen i stället för henne. Jag kontaktade dem men de var redan upptagna med annat. När jag lade på luren efter det sista samtalet kände jag att min himmelske Fader ville att jag själv skulle hålla den här lektionen.

Jag kände inte till Läran och förbunden men med hjälp av biskopens förste rådgivare, församlingsbibliotekarien och lektionsboken kunde jag förbereda lektionen.

Jag var nervös inför att undervisa församlingsmedlemmar som visste mer än jag om evangeliet. Men under min korta tid i kyrkan hade jag lärt mig att om vi ber till vår himmelske Fader så hjälper han oss. På söndagen före lektionen bad jag om

sinnesfrid och styrka. När jag kom in i klassrummet log medlemmarna och var mottagliga, och de hjälpte mig. Alla deltog uppmärksamt och jag kände att Herrens ande hade välsignat mig så att jag kunde hålla denna viktiga lektion.

Efteråt insåg jag att vår himmelske Fader bara ger oss uppgifter som vi klarar av — med hans och andra medlemmars hjälp.

Efter åtta månader fick jag melk-
sedeska prästadömet. Min son
Anderson som inte var medlem i kyr-

Jag var nervös för att undervisa församlingsmedlemmar som visste mer än jag om evangeliet, men jag hade lärt mig att om vi ber så får vi hjälp av vår himmelske Fader.

kan hade något
utslag i nacken
och hade redan
undersökts av tre

läkare. Men trots att han hade fått antibiotika så blev det inte bättre.

Jag trodde att prästadömet kunde hjälpa honom och jag förklarade hur prästadörets välsignelser fungerar, men han avböjde min erbjudan. Han trodde att medicinen snart skulle läka infektionen. Efter flera månader bad han mig till slut om en välsignelse.

Det var första gången jag hade utövat mitt prästadöme på detta sätt. Fem dagar senare kom Anderson glädjestrålade in i mitt rum. Hans nacke var helt botad.

När vi nästan hade varit medlemmar i ett år kallades jag att verka som församlingens missionsledare. Den här gången tvekade jag inte att tacka ja till kallelsen. Min hustru kallades att verka som andra rådgivare i Hjälpföreningen.

I april 1998 beseglades vi i
templet i São Paulo i Brasilien. Vi

kommer aldrig att glömma den dagen
då vi slöt nya förbund med vår him-
melske Fader.

En månad efter vår besegling var vi med på en stavskonferens där en ny stavspresident kallades och inröstades. Vår biskop kallades som rådgivare i stavspresidentskapet. Till min stora förvåning kallades jag att verka som ny biskop i vår församling. Jag var förbluffad och osäker, men jag ifrågasatte aldrig kallelsen. Faktum är att när jag tackade ja till kallelsen så fick jag en försäkran om att Gud välsignade mig och att han skulle hjälpa mig att verka i min kallelse som biskop.

Som biskop lärde jag mig att vi bygger upp Jesu Kristi kyrka över hela jorden och att han genom en profet, siare och uppenbarare har uppmanat oss att föra ut evangeliet till alla nationer, folk och språk.

Vårt liv har förändrats därför att min hustru och jag släppte in evangeliet i vårt liv. Nu förstår vi att om vi är trofasta mot förbunden som

vi ingått med vår him-
melske Fader
i templet så väl-
signar han oss i
detta liv, stärker
oss i våra kallelser
och tar slutligen
emot oss i sin
närhet. ■

*Douglas Zardo
är medlem i
Indianópolis
församling i Santo
Amaro stav i São
Paulo i Brasilien.*

En perfekt retur

Vad skulle du göra om en av dina kamrater förolämpades under en veckoträff?

RICHARD D HAWKS

En kväll på den tiden då jag verkade som ungdomsledare i min församling kom jag till kyrkan och blev inte förvånad över att se en grupp unga män spela basket i gymnastiksalen medan de väntade på att inledningen skulle börja. Men jag var förvånad över att se David där. Han var ganska ny i församlingen men hade redan visat att aktiviteter som hade med kyrkan att göra inte ingick i hans normala rutiner. Att komma till en aktivitet för unga män var ett stort steg.

David lyckades ganska bra med att lugnt smälta in i gruppen utan att någon lade märke till honom — det vill säga, tills basketbollen slog emot korgringen och gick rakt mot honom. Han fångade bollen och insåg att det var hans tur att rikta ett skott. Han dribblade några gånger och kastade klumpigt iväg bollen mot korgen. Den slog hårt emot undersidan av ringen, kom tillbaka mot honom och slog emot hans armar som han hade lyft upp för att skydda sitt huvud. Alla skrattade, och det gjorde David också.

Bollen kom sedan i händerna på en annan

pojke som hånfullt imiterade Davids tafatta skott. De flesta av pojkarna skrattade precis som förut, men den här gången

skrattade inte David. Han hade kommit för att vara en del av prästernas kvorum men hade blivit föremål för deras hån.

David vände sig mot utgången och gick sin väg.

Mitt hjärta ömmade för David. Jag var inte säker på vad jag skulle göra, men jag visste att jag behövde försöka göra allt för att få honom att stanna. Jag följde efter David och försökte komma på något att säga som kunde hjälpa honom att få mod att komma tillbaka.

Medan jag gick efter David blev jag förvånad över att se Dennis, en av de andra prästerna, springa förbi mig och lägga armen om David. Jag vet inte vad Dennis sade, men han måste ha varit inspirerad, för Davids hjärta mjuknade och han vände sig tveksamt men villigt om och gick tillbaka in i kyrkan. Det var ett underbart ögonblick.

Bara några veckor senare uppstod en liknande situation. Några av församlingsmedlemmarna, bland andra många av de unga

männen, höll på att öva inför ett kommande teateruppträdande. Todd, en präst, hade en av rollerna. Under en repetition var det någon som håfullt härmade Todds framförande. Han kände sig förolämpad och började modfällt gå mot dörren.

"Å nej", tänkte jag. "Nu börjar det igen." Jag kände mig manad att följa efter honom och uppmuntra honom att strunta i förolämpningen och komma tillbaka.

Det som hände sedan var en underbar överraskning.

Den här gången var det inte Dennis som skyndade förbi mig utan David.

David som bara några veckor tidigare hade varit den missmodige, var nu den inspirerade. Han sprang fram till Todd, lade armen om honom och vädjade till honom att komma tillbaka.

Todd gick med på det och inom några minuter stod båda pojkarna sida vid sida på scenen. Nu var det David som hade lyckats få någon annan att stanna kvar.

När jag såg detta exempel på aronska prästadömet i verksamhet blev jag påmind om något som äldste Neal A Maxwell (1926–2004) i de tolv apostlarnas kворum sagt: "Vi är så upptagna av vår egen temperatur att vi inte märker andras brännande feber, trots att vi har en del av de nödvändiga botemedlen, såsom uppmuntran, vänlighet och beröm. De slappnande händer som mest behöver lyftas upp tillhör dem som är så modfällna att de inte ens räcker fram handen längre." ("Uppgå i

Faderns vilja", *Nordstjärnan*, jan 1996, s 23)

Det var Davids händer som hade slappnat. Tack vare en ung mans osjälviska gärning för en annan hade Davids händer blivit de som upplyftes. ■

Richard D Hawks är medlem i Country Crossings andra församling i Country Crossings stav i South Jordan i Utah.

Frågor och svar

”Jag blir alltid retad och hånad i skolan för att de andra barnen vet att jag är medlem i kyrkan. Vilket är det bästa sättet att hantera sådant?”

L I A H O N A

Så kommer också alla som vill leva gudfruktigt i Kristus Jesus att förföljas.” (2 Tim 3:12) Herrens lärjungar måste ofta utstå förföljelse. Tänk på Nephi, Moroni och Joseph Smith. Frälsaren själv blev hånad och var ”föraktad och övergiven av människor”. (Jes 53:3) Sista dagars heliga får fortfarande utstå förföljelser ibland.

Två sätt att hantera problemet är att strunta i mobbingen eller att prata med dem som retar dig. I båda fallen kan du be om vägledning om vad som är bäst att säga och vara ett bra exempel. Du kan också be dina föräldrar om råd. Om det finns personer i din församling eller gren som har varit med om samma sak kan de berätta för dig hur de hanterade det.

Du kan strunta i trakasserierna om du inte ska se barnen igen efter skolan. Var tålmodig och be om styrka under tiden, och försök att inte bekymra dig över det.

Men om du är tvungen att träffa barnen

Bestäm under bön om du ska strunta i trakasserierna eller prata med dem som retar dig.

Såra inte eller reta dem som trakasserar dig när du ska stå för den du är och det du tror på.

Försök att följa Frälsarens exempel. Var vänlig, tålmodig och förlåtande. Att vara ett gott exempel är ett sätt att bära sitt vittnesbörd.

”Saliga äro de som lida förföljelse för mitt namns skull, ty dem hör himmelriket till.” (3 Nephi 12:10)

upprepade gånger så kan du kanske prata med dem om trakasserierna. Ibland gör sig andra roliga över kyrkans medlemmar för att de inte förstår vad vi tror på. De säger sådant som: ”Ni tror inte på Kristus”, eller: ”Om man inte dricker alkohol kan man inte ha roligt.” I det fallet kan du säga till dem att du tror på Jesus Kristus och att du är medlem i Jesu Kristi kyrka. Eller säg att du har valt att inte dricka alkohol och att du kan ha roligt ändå.

Om du bli retad så försök att följa Frälsarens exempel när du reagerar på det. Herren blev inte arg eller försökte ge igen när han blev sårad av andra människor. Han älskade dem och blev inte förolämpad. När du behöver uppmuntran, läs då vad aposteln Petrus lärde om Herrens exempel i Första Petrusbrevet 2:20–23.

Om du ber Herren om hjälp i den här prövningen så kan det vara ett tillfälle för dig att stärka din tro och vara ett kristuslikt föredöme för de andra barnen. Ditt liv är symbolen för din tro på Herren, säger president

Gordon B Hinckley: "Som hans efterföljare kan vi inte begå onda, tarvliga eller ovänliga handlingar utan att befläcka hans avbild. Vi kan inte heller göra något gott och behagligt och generöst utan att symbolen för honom, vars namn vi iklätt oss, skiner klarare. Därför måste vårt liv bli en meningsfull förkunnelse, en symbol för vårt vittnesbörd om den levande Kristus." ("Symbolen för vår tro", *Liabona*, apr 2005, s 6)

LÄSARNA

Om jag var du skulle jag försöka utstå förödmjukelsen utan att ge igen, för de vet inte vad de gör. Jag skulle försöka vara ett gott exempel och göra mitt bästa i ord och gärningar.

Fe'ofa'aki L, 15 år, Nuku'alofa, Tonga

Ta situationen som ett tillfälle att dela med dig av evangeliet genom ditt exempel. Herren uppmanar oss att vara

tålmodiga i våra lidanden så att vi kan vara goda exempel för dem i Herren. (Se Alma 17:11.)

Leah N, 19 år, Legazpi, Filippinerna

Hota aldrig dem som kanske trakasserar dig, varken med ord eller fysiskt. När jag ser tillbaka på min tid på high school så skulle jag inte ha

kunnat hantera en del av det hån jag fick utstå om jag inte hade haft ett fast hopp i Herren och kärlek till honom och hans

bud. När du går ut genom dörrarna din sista skoldag så är det många av de där personerna som du aldrig ser igen. Bestäm dig för att du ska gå ut med högburet huvud och starkt vittnesbörd och med vetskapen om att du var trofast mot Herrens normer.

Samuel B, 19 år, Montreal, Quebec, Canada

Den metod jag använde mig av för att lösa problemet var att ha en stark tro på vår himmelske Fader. Han kanske tillåter oss att bli prövade så att vi kan bli starkare. Jag tror att han älskar alla sina barn och att det är därför han disciplinerar oss. Vi bör inte tänka för mycket på vad andra säger, för det gör oss bara förvirrade eller rädda. Men vi bör alltid fortsätta vara goda exempel för våra vänner. Och vi bör stå fasta som vittnen i all sanning och leva vårt liv enligt normerna om vad som är rätt.

Apechard S, 18 år, Khon Kaen, Thailand

Jag vet hur det känns. I min skola tycker barnen att jag är konstig och att jag är "för" snäll för att jag aldrig svär eller gör sådant som är olämpligt. Jag kände mig mycket ensam men blev vän med några flickor som har gott hjärta men som inte är medlemmar i kyrkan. I dag när eleverna behöver hjälp med något så kommer de till mig eftersom de vet att jag är medlem i kyrkan, att jag aldrig skulle ljuga och de kan lita på mig.

Ester K, 11 år, Itatiba, Brasilien

Du kan bemöta trakasserier på sådana enkla sätt som att be för personerna och försöka prata vänligt med dem om vår kyrka och dess principer. Var alltid ett exempel på vänlighet och barmhärtighet, och visa dem att din tro är starkare än deras kritik och ovänliga handlingar. Jag vet att det ger resultat för jag har provat det, och mina

"[Det] finns ... en mening och ett syfte med jordelivets prövningar. Tänk på profeten Joseph Smith. I hela sitt liv fick han utstå överväldigande motstånd — sjukdom, olyckor, fattigdom, missförstånd, falska anklagelser och förföljelse ... Var och en av oss måste gå igenom vissa prövningar för att bli mer lik vår Frälsare. I jordelivets skola lär vi oss ofta genom smärta och prövningar, men det är meningen att lärdomarna ska förädla och välsigna och stärka, inte förstöra."

Äldste Robert D Hales i de tolv apostlarnas kворum, "Tro i prövningens stund ger frid och glädje" Liahona, maj 2003, s 17.

klasskamrater förstod mig och respekterade mig som medlem av kyrkan.

Karen P, 18 år, Asunción, Paraguay

Som medlemmar i kyrkan ska vi hjälpa dem som inte känner till sanningen. Mina klasskamrater retade mig och sade saker om kyrkan. Det kändes jobbigt, men jag bad med

tro och bad min himmelske Fader hjälpa mig att hjälpa dem förstå. Jag hjälpte dem och nu stödjer de mig.

Ricay R, 14 år, Comayaguela, Honduras

Jag vet hur det är att bli trakasserad för att man är medlem i kyrkan. Min erfarenhet har varit att när man inte skäms för evangeliet och kyrkan utan står för sin moral och sina normer så märker folk att de inte kommer någon vart med att reta en. De barn som retar dig känner sig främmande inför det du är och det du tror på.

Kelly E, 18 år, West Jordan, Utah, USA

Svaren är avsedda att ge hjälp och perspektiv, inte som tillkännagivanden om kyrkans lära.

VAD TYCKER DU?

Ungdomsläsare: Skicka ditt svar tillsammans med namn, födelsedatum, församling och stav (eller gren och distrikt), och ett foto (med skriftligt tillstånd från dina föräldrar att trycka fotot) till:

Questions & Answers 5/06

50 E. North Temple St. Rm. 2420

Salt Lake City, UT 84150-3220, USA

Eller skicka e-post till: liahona@ldschurch.org

Vi vill ha svaret senast den 15 mars 2006.

FRÅGA

"En av mina vänner i kyrkan lever inte efter vissa av evangeliets normer. Jag är orolig för honom.

Hur kan jag hjälpa honom?" ■

Lilla stjärnan

Han lever

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Påskmorgonen är Herrens dag, då vi firar tidernas största seger: Segern över döden.

De som hatade Jesus trodde de hade gjort slut på honom för alltid när de grymma spikarna genomborrade hans darande kropp och korset restes på Golgata. Men detta var Guds Son och de hade inte räknat med hans makt. Genom hans död kom uppståndelsen och förvissningen om evigt liv.

Med outhärlig sorg lade de som älskade honom hans sårade, livlösa kropp i den nya grav som tillhörde Josef från Arimatea. Herren hade berättat för dem om sin förestående död och uppståndelse, men de hade inte förstått.

Den judiska sabbaten kom och gick. Sedan kom en ny dag, en dag som alltsedan dess skulle vara Herrens dag. I sin sorg kom Maria från Magdala och de andra kvinnorna till graven. Stenen var inte längre på plats. Nyfiket tittade de in. Till deras stora förvåning var graven tom.

Förvirrad och skrämd sprang Maria till Simon Petrus och till den andre lärjungen, den som Jesus älskade. Hon ropade: "De har tagit bort Herren från graven, och vi vet inte var de har lagt honom." (Joh 20:2)

Hon som hade älskat honom så mycket, hon som

President Gordon B Hinckley lär oss att vi kan känna frid genom att tänka på Frälsarens uppståndelse.

hade blivit botad av honom, var den första han visade sig för. Andra följde, ja, som Paulus säger, upp till 500 bröder vid ett tillfälle. (Se 1 Kor 15:6.)

Nu förstod apostlarna vad han hade försökt lära dem. När Tomas kände på hans sår utropade han: "Min Herre och min Gud." (Joh 20:28)

Kan någon tvivla på att denna redogörelse är sann? Ingen historisk händelse har getts starkare bekräftelse. Vi har vittnesbörden från alla dem som såg, vidrörde och talade med den uppståndne Herren. Två heliga böcker talar om denna den härligaste händelsen i hela mänsklighetens historia. Dessutom finns vittnet och vittnesbördet från den Helige Anden om sanningen och giltigheten i denna den

märkligaste av händelser.

I sorgens mörkaste timma får vi hopp, frid och trygghet genom ängelns ord den där påskmorgonen: "Han är inte här. Han har uppstått, så som han har sagt." (Matt 28:6)

Han är vår kung, vår Herre, vår Mästare, den levande Kristus som står på sin Faders högra sida. Han lever! Han lever, härlig och underbar, den levande Gudens levande Son. ●

Från ett tal under generalkonferensen i april 1996.

Praktikfall

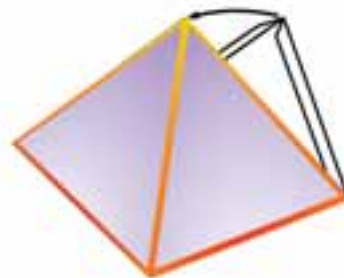
Jonas säger något ovänligt om någon annan.

Vad borde Jonas göra?

Jenny låter ingen annan leka med hennes leksaker. Vad borde Jenny göra?

Några pojkar låter inte en annan pojke vara med och leka. Vad borde de göra?

Lisa tar något som inte tillhör henne. Vad borde Lisa göra?

JAG KAN OMVÄNDA MIG OCH BLI GLAD

"Se, jag säger eder, att I skolen hoppas att genom Kristi försoning ... bliva uppväckta till evigt liv, och detta till följd av eder tro på honom, enligt löftet." (Moroni 7:41)

LINDA MAGLEBY

Det var en flicka som fick en sticka i fingret. Hennes pappa tog sin fickkniv, rengjorde den och skrapade den försiktigt över hennes finger för att få tag på stickan och dra ut den. Fastän hennes pappa var försiktig gjorde det ont att få stickan utdragen! Nästa gång flickan fick en sticka i fingret sade hon det inte till någon. Efter några dagar hade fingret blivit infekterat. Det gjorde så ont att hon ville få bort stickan hur ont det än gjorde. Hennes pappa tog försiktigt bort den. När stickan var borta började fingret läkas.

När vi gör något fel sårar vi alltid oss själva och ofta även andra. Vi kanske tror att det som gör ont ska gå bort om vi struntar i det. Men om vi låter det vara kommer det onda att fortsätta göra ont och göra oss ledsna.

Vår himmelske Fader älskar oss. Han vill att vi ska vara glada. Han sände sin Son, Jesus Kristus, för att vi skulle kunna omvända oss. Genom sin försoning betalade Jesus priset för våra synder så att vi kan omvända oss och få förlåtelse.

Omvändelse är ett sätt att få en synd som gör ont andligen borttagen och läkt. Det första vi behöver göra är att inse att vi har gjort något fel och vara ledsna för att vi gjorde det. Den känslan kommer från den Helige Anden. Vi måste be vår himmelske Fader och de människor vi kan ha sårat att förlåta oss. Vi behöver göra allt vi kan för att rätta till de problem vi kan ha orsakat genom våra felaktiga val. Vi måste också besluta oss för att inte göra samma fel igen. När vi har gjort allt vi kan för att omvända oss, förlåter vår himmelske Fader oss tack vare Kristi försoning. Omvändelse gör oss gladare nu och gör det möjligt för oss att leva med vår himmelske Fader och Jesus för alltid.

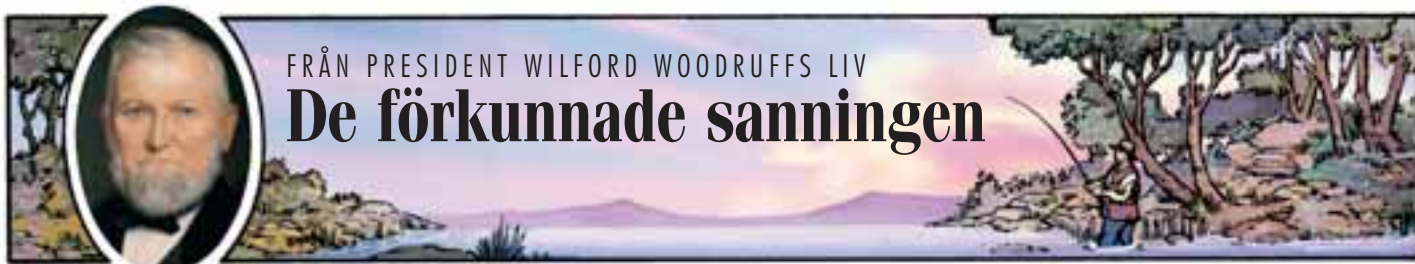
Aktivitet

Du kan spela det här spelet för dig själv eller tillsammans med din familj. Klipp ut figuren på sidan LS4. Vik den längs de streckade linjerna så att det blir en pyramid. Klistra eller tejpa fast flikarna så att de sitter på insidan av pyramiden. Välj ett praktikfall från listan, kasta pyramiden och berätta hur du kan tillämpa den del av omvändelseprocessen på pyramiden som är riktad mot dig på studiefallet.

Förslag till samlingsstunden

1. *Innan vi kom till jorden levde vi tillsammans med vår himmelske Fader. Visa bild 3-3 från Primärs bildpaket. (Föruttillvaron) Det här är en konstnärs skildring av hur det är i himlen. Säg att vår himmelske Fader presenterade en plan för hur vi alla kunde få en fysisk kropp och lära oss att välja rätt. Läs Moses 4:1-4 och låt barnen återge berättelsen med egna ord. Fråga: "Vem är den 'älskade Son' som vår himmelske Fader talade om?" Visa Evangeliet i bild, 240. (Jesus Kristus) Skriv följande på tavlan: "En jord skulle skapas där vi kunde bo och visa att vi skulle lyda vår himmelske Faders bud"; "Vi ropade av glädje när vi fick höra vår himmelske Faders plan"; "Jesus var redo att återlösa oss"; "Det blev krig i himlen". Skriv en annan lista med följande skriftställen i slumpvis ordning: Abraham 3:24-25; Job 38:7; Eter 3:14; Uppenbarelseboken 12:7-9. Låt barnen läsa skriftställen och para ihop varje skriftställe med ett uttalande.*

2. *Läs och diskutera 2 Nephi 2:27. Påpeka att de viktiga valen vi gör är mellan gott och ont. Dela upp barnen i tre grupper och ge varje grupp en av följande bilder: Evangeliet i bild 309 (Alma döper i Mormons vatten), 310 (Ammon försvarar kung Lamoni's hjordar), 311 (Anti-Nephi-Lebiterna gräver ner sina svärd). Alla dessa berättelser handlar om människor som var upproriska, omvände sig och började tjäna Herren. Med hjälp av lärarna och skriftställerna och berättelserna på baksidan av varje bild kan varje grupp förbereda och visa upp sin berättelse i ett enkelt rollspel. Fråga hur varje person eller grupp människor visade att de hade omvänt sig. Fråga hur vi kan veta när vi har omvänt oss. ●*

FRÅN PRESIDENT WILFORD WOODRUFFS LIV

De förkunnade sanningen

Ända sedan Wilford Woodruff var en liten pojke ville han veta vilken kyrka som var sann. När han var 26 år hade han fortfarande inte blivit medlem i någon kyrka. Han bodde hos sin bror Azmon på hans gård.

Himmelske Fader,
hjälp mig att veta hur
jag ska leva mitt liv.

Den 29 december 1833 stannade två mormonmissionärer till vid Azmons hus. Han och Wilford var iväg och arbetade, men Azmons hustru var hemma.

Gud har återställt sin
kyrka på jorden och vi
skulle vilja berätta mer
om den för dig.

Min make och
svåger är inte hemma
just nu, men vi är defini-
tivt intresserade av
att höra mer.

Missionärerna hyrde byns skola
samma eftermiddag. De delade
ut lappar med en inbjudan till alla
som ville veta mer om evangeliet
att komma till ett möte samma
kväll.

När Wilford kom hem efter arbetet berättade hans svägerska för honom om mötet. Han vände omedelbart på hästarna och begav sig till skolhuset. Han bad hela vägen att han skulle få veta om missionärerna var Kristi sanna efterföljare.

Men Wilford, hur blir det med din kvällsmat?

Dessa män kan ha svaret på mina böner! Jag måste dit.

När Wilford kom fram till skolhuset var det redan fullt med folk. Hans bror Azmon var redan där. Wilford kunde inte hitta någon ledig stol så han satt på en av skolbänkarna där han kunde se och höra allt.

Jag har ett starkt vittnesbörd om Mormons boks gudomliga äkthet. Jag vet också att Joseph Smith är en profet som har kommit för att genomföra en stor mission här på jorden.

Jag känner att Anden talar om för mig att dessa män är av Gud.

När missionärerna hade slutat tala frågade de åhörarna om det fanns någon som ville ställa sig upp och säga något. Wilford ställde sig genast upp och sade till alla att han visste att missionärerna talade sanning.

Herren manar mig att bära vittnesbörd om detta budskaps sanning. Motarbete inte dessa män, för de är sanna Guds tjänare. De har predikat Jesu Kristi rena evangelium för oss.

Två dagar senare döptes Wilford och hans bror Azmon.

Taget från *Classic Stories from the Lives of Our Prophets* (1971), redigerad av Leon R Hartsborn, s 106–108; och Susan Arrington Madsen, *The Lord Needed a Prophet* (1990), s 64.

Personer som älskar

Din himmelske Fader och Jesus Kristus älskar dig mer än du kan föreställa dig. Jesus led och dog för dig. Din himmelske Fader hör dina böner och talar till dig genom den **Helige Anden**. De har gett oss kyrkan och prästadömet.

Biskopen eller grenspresidenten presiderar över församlingen eller grenen med hjälp av sina två rådgivare. Dessa tre män är dina sanna vänner och vill att du ska vara glad.

Din familj har du fått av din himmelske Fader, och dina föräldrar älskar dig väldigt mycket. Återgälda alltid den kärleken.

Det finns många människor som älskar dig och vill hjälpa dig.
Här är några av dem.

dig och tjänar dig

...skor i kyrkan som älskar
att känna dig hemma.
...gra av dem.

Aronska prästadömsbärare förbereder, välsignar och delar ut sakramentet. Denna heliga förrättning gör det möjligt för döpta medlemmar att förnya sina dopförbund. Mindre barn kan också ta sakramentet och tänka på Jesus.

Varje månad kommer dina **hemlärare** på besök för att se till att du har det bra. De undervisar också din familj mer om evangeliet.

Primär är en organisation för barnen i församlingen eller grenen. **Primärs president** och hennes två **rådgivare** leder mötena och hjälper dig att lära dig evangeliet och leva efter det.

Primärs pianist och sångledare spelar och leder musiken i Primär. En evangeliepsalm är som en särskild sorts bön. Om du sjunger av hela ditt hjärta så kommer du att känna Anden.

Din **primärlärare** undervisar din primärklass om evangeliet. Han eller hon ber till vår himmelske Fader om hjälp att undervisa dig om sanningen och är mån om att besvara dina frågor.

Ingen vanlig hemlärare

TESS HILMO

Baserad på en sann berättelse

*"[Besök] föräldralösa barn och
änkor i deras nöd." (Jak 1:27)*

Lördagens aktivitet blir en far och dotter-matlagningskurs", sade syster Marshall.

En våg av ivrigt mumlande svepte över vår primärgrupp. Jag tror alla flickor tänkte på rykande varma efterrätter, roliga lekar och två hela timmar tillsammans med sin pappa. Det vill säga, alla flickor utom jag. Jag hade ingen pappa — inte ens en pappa som hade delad vårdnad, som de pappor som flickorna i skolan pratade om. I stället för glad förväntan kände jag hur magen knöt sig. Jag blev alldeles varm i ansiktet, knep ihop käkarna, och kämpade för att hålla tillbaka tårarna.

Syster Marshall måste ha lagt märke till min reaktion. När mötet var över lade hon försiktigt handen på min axel. "Du kan ta med dig din mamma, Tess." Hon menade väl, men de där enkla orden var tillräckligt för att jag skulle börja gråta. Jag böjde ner huvudet så att hon inte skulle se det och vände mig bort.

"Det är okej", sade jag till mig själv. "Du behöver inte gå på den där dumma aktiviteten." Men jag visste att det var lögn. Jag skulle ha gett vad som helst för att tillhöra en familj som inte behövde särskilda instruktioner från syster Marshall — en familj som andra som jag såg sitta längs bänkraderna i kapellet varje söndag. Men min pappa hade lämnat min mamma och mig när jag bara

var en liten baby. Vi hade inte hört från honom på flera år och jag visste att det inte fanns någon chans att han skulle komma och vara med på lördagens aktivitet på något magiskt sätt.

"Tänk inte på det!" befallde jag mig själv för minst hundra gången sedan vårt dop tre år tidigare. Vår familj var mycket starkare nu när vi hade ett vittnesbörd om vår himmelske Faders plan, och jag var tacksam för allt som vi

hade fått genom evangeliet. Ändå hade det inte varit lätt att bli en del av en grupp vänner som hade varit tillsammans sedan de var små — på dop, primäraktiviteter och fester i kyrkan. Jag var den nya flickan, och fastän de andra verkligen försökte att få mig att känna mig som en i gruppen så kände jag mig ändå annorlunda. Ibland känner jag mig som ett pussel där en stor och viktig bit fattas.

"Hur var lektionen?" frågade mamma glatt när vi åkte hem. Hon hade blivit en annan person sedan vårt dop — gladare och med större självförtroende.

"Jättebra", ljög jag. Det är förmodligen bäst att inte oroa henne med matlagningskursen. Det fanns ändå inget hon kunde göra åt det.

Veckan gick fort förbi. Skolan, hemsysslor och vänner höll mig upptagen och gjorde att jag glömde bort lördagens aktivitet. Det vill säga, tills telefonen ringde på fredagskvällen.

"Det är till dig",
sade min syster
med telefonluren
i handen.

"Hallå?"

"Hej, Tess.

Det här är broder
Erickson." Broder
Erickson var vår
hemlärare. Han
ägde en glassbutik
inne i staden och
ibland kom han hem till oss med glasspaket med mint-
chip- eller körsbärschokladsmak. Han fick mig ofta att
skratta med sina glada ögon och snabba leende. Men
jag hade ingen aning om varför han ringde till just mig.

Hans röst var glad och stark. "Jag undrade om jag
kunde få följa med dig till matlagningskursen i morgon?"

Jag höll andan och tittade in i köket där mamma
diskade middagsdisken. Jag log när jag såg löddret som
hade fastnat på armarna. "Hon kan inte ha talat om det
för honom", tänkte jag. "Hon visste inte ens om det."
Jag undrade om syster Marshall hade ringt honom.

"Jag läste om det i församlingsbladet förra söndagen",
fortsatte han. "Det låter roligt."

"Ja just det, församlingsbladet."

"Så vad säger du? Tror du att du klarar av att dra runt
en gammal gubbe som jag på er fest?"

"Du behöver inte ..." började jag.

"Jag vill!" Sedan var det tyst ett ögonblick. "Snälla!"

"Ja, okej då." För att vara ärlig var jag inte helt säker
på att det *var* okej. Jag menar, *så* väl kände jag honom
inte. Men min nya entusiasm för att kunna vara med på
aktiviteten uppvägde alla tvivel.

Lördagen kom, och när mamma släppte av mig vid
kyrkan stod broder Erickson och väntade på mig i ett
knallrött förkläde. Hans leende tog bort min oro när
vi gick in till de andra papporna och döttrarna. Vi hade

jätteroligt när
vi lärde oss att
göra körsbärskaka
och hemmagjord
vispgrädde i
vårt fullpackade
möteshuskök. Inte
en enda gång fick
han mig att känna
att han gjorde mig
en tjänst eller bara
utförde sin plikt.

När mamma kom för att hämta mig fick jag en "high
five" av broder Erickson. "Tack för att jag fick följa med.
Jag hade jätteroligt!" Jag visste att han verkligen
menade det.

Åren gick och broder Erickson fortsatte att vara vår
hemlärare. Förutom sina besök så bjöd han hem min
familj på många "spelkvällar". Han var med mig på fler
far och dotter-aktiviteter och gav mig mitt första riktiga
jobb i sin glassbutik när jag hade fyllt 16 år.

Efter mina collegestudier när jag gifte mig i templet i
Los Angeles så frågade jag broder Erickson om han ville
vara vittne. När jag kom in i beseglingsrummet såg jag
honom sitta i stolen som vanligtvis är reserverad för
pappan till bruden. Han log sitt roliga leende mot mig
och jag visste att han var exakt där han skulle vara. Han
var ju trots allt ingen vanlig hemlärare. Han hade blivit
en mycket god vän. ●

*Tess Hilmo är medlem i Highlands fjärde församling i Highlands
stav i Utah.*

"Denna prästadörets myndighet kan väl-
signa alla medlemmar genom hemlärarna."

**Se president James E Faust, andre
rådgivare i första presidentskapet, "Far,
kom hem", Nordstjärnan, jul 1993, s 36.**

Den stilla rösten

Vördnadsfullt ♩ = 96-108

Med sin stil - la röst — Guds An - de le - der mig. — Han
mjukt

skyd - dar och räd - dar mig — bort från ond - skans stig. — På min

väg mot Fa - derns hus — ge - nom natt och — stor - mars sus — han

le - der, be - re - der för sjä - len him - lens ljus.

Lyss - na, lyss - na till An - dens röst som vis - kar.
mjukare

Lyss - na, lyss - na till hans stil - la röst.
mycket mjukt

Text och musik: Merrill Bradshaw, 1929-2000. © 1969 IRI

Denna sång får kopieras för tillfällig, icke-kommersiell användning i kyrkan och hemmet.

L&F 8:2-5

Därför tror jag på Jesus Kristus

LINDSEY M

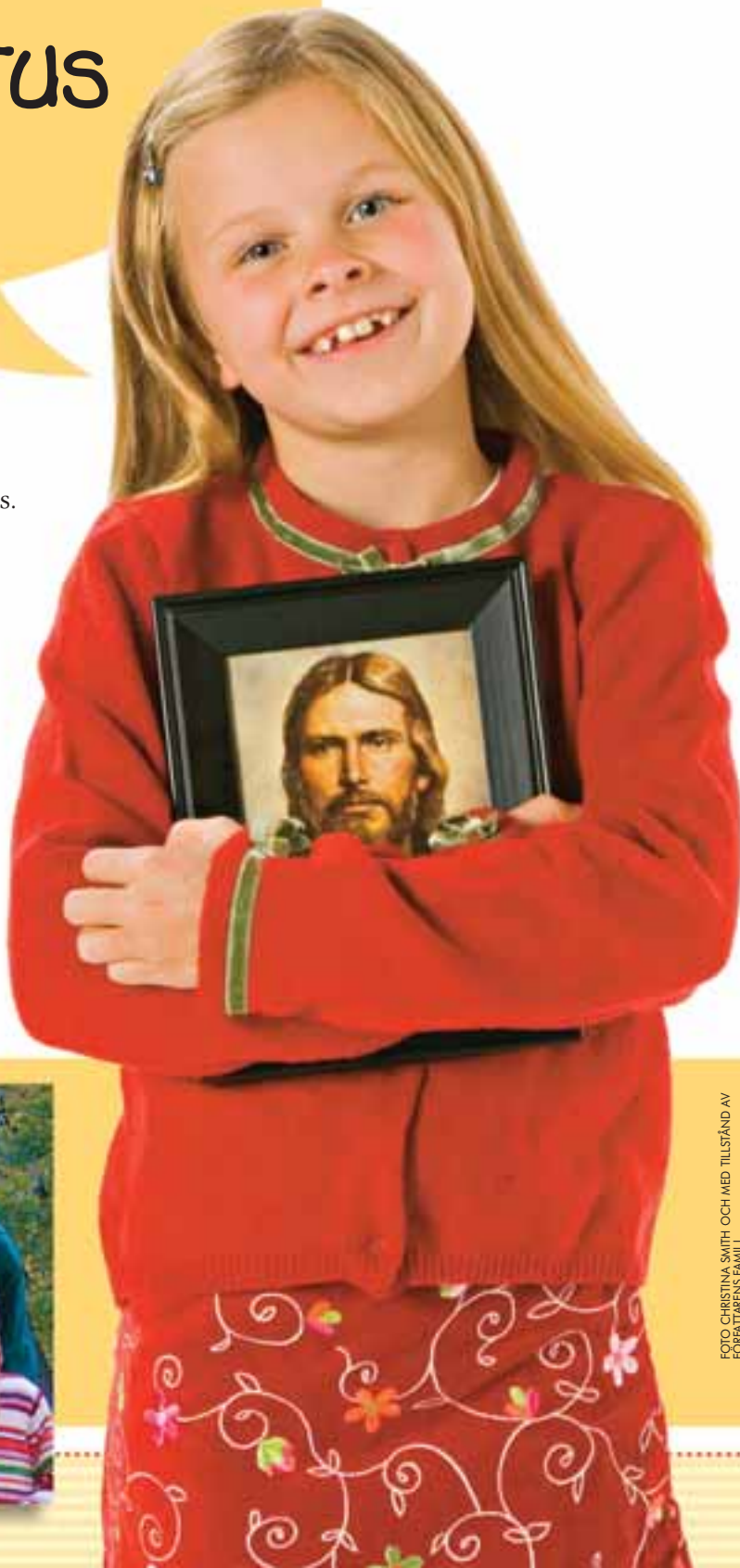
Ett tal som hölls den 6 februari 2005 under en stavskonferens

"Detta är det vittnesbörd, som jag har." (Alma 7:13)

Jag vill tala om för er varför jag tror på Jesus Kristus. **Skrifterna** gör att mitt vittnesbörd om Jesus Kristus stärks. De berättar för oss om honom — att han skapade världen och att han dog för oss så att vi kan komma och bo hos honom igen. Skrifterna lär oss att Jesus älskar oss och vill välsigna oss. Jag tycker särskilt om berättelsen i skrifterna när Jesus välsignar de nephitiska barnen.

Min familj hjälper mig att stärka mitt vittnesbörd om Jesus Kristus genom att undervisa mig om evangeliet och älska och ta hand om mig. När vi har hemafton så berättar vi för varandra om Frälsaren och hur vi känner för honom.

Bönerna hjälper mitt vittnesbörd att växa. När min lillasyster Rachel föddes hade hon svårt att

andas och behövde syrgas. Jag fick inte hålla henne och hon var tvungen att vara kvar på sjukhuset. Jag bad att hon skulle bli bättre så att hon kunde komma hem med oss. Min bön besvarades. En kort tid därefter blev hon bättre och kunde komma hem med oss. Böner hjälper mig att känna mig närmare Jesus Kristus.

Lärare och ledare hjälper mitt vittnesbörd att växa. När jag går till kyrkan lär jag mig nya saker och hör andras vittnesbörd. Mina hemlärare broder Hackett och broder Pahnke bär också sina vittnesbörd för vår familj.

Profeterna hjälper mitt vittnesbörd att växa. Jag älskar att läsa om profeterna och lära mig om deras liv och hur trofast de följde Jesus Kristus. En berättelse som jag tycker om handlar om president Joseph F Smith (1830–1918). Han var på väg till Salt Lake City tillsammans med flera missionärer när en pöbelhop kom emot dem. De sköt med sina gevär och svor och skrek. Ledaren hoppade ner från sin häst och skrek: "Vi dödar alla som är mormoner!" Alla de andra missionärerna sprang in i skogen men Joseph F Smith stod modigt kvar. Mannen höll upp geväret och frågade: "Är du mormon?" Joseph F Smith stod ännu rakare i ryggen och sade: "Javisst, helylle, tvättakta, från topp till tå." Mannen blev förvånad. Han tog ner geväret, skakade Josephs hand och sade: "Du var då den trevligaste karl jag någonsin träffat! Jag är glad att få träffa en man som står för sin övertygelse." Sedan red han iväg och störde dem inte mer.¹

Tidningen **Lilla Stjärnan** hjälper mitt vittnesbörd att växa. Jag tycker om att läsa berättelserna och se bilderna som barnen ritar av Jesus Kristus.

Jag tycker om att höra om andra människor som lever

efter evangeliet och har ett vittnesbörd.

Pionjärerna hjälper mitt vittnesbörd om Jesus Kristus att växa på grund av de uppoffringar de fick göra för att följa honom. Jag har en förfader som heter Lars Larson som lyssnade på missionärerna och valde att följa Jesus Kristus fastän hans föräldrar var arga på honom för det. De sade till honom att om han döptes så skulle de inte låta honom bo där längre och de skulle inte hjälpa honom alls. Hans vittnesbörd var så starkt att han lämnade sin familj för att följa Frälsaren och bli döpt. Han kallades senare att verka som missionär där hans familj bodde. Han gick till deras hus och när hans mamma hade öppnat dörren, stängde hon den kvickt framför ögonen på honom. Men han tog tag i dörren innan den stängdes helt och sade: "Mor, jag vill att du ska veta att jag har funnit sanningen." Det var inte lätt för honom att ha det vittnesbördet. Det innebar att han gick miste om mycket. Men det var så viktigt för honom att följa Frälsaren att det var värt uppoffringarna.

Mitt dop gör att mitt vittnesbörd om Jesus Kristus stärks. Jag valde att döpas förra året. Jag ingick ett förbund med min himmelske Fader och Jesus Kristus för jag vill följa dem och känna deras kärlek och den Helige Andens inflytande i mitt liv.

Jag tror verkligen på Jesus Kristus. Jag har ett vittnesbörd om att han dog för oss, att han uppstod, att han lever och älskar oss, och att han vill välsigna och hjälpa oss. ●

Lindsey M, 9 år, Salt Lake City, Utah, USA

SLUTNOT

1. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith*, s 104.

Mitt beslut att döpas

JOSÉ M

"Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus." (Joh 8:12)

Mina föräldrar hjälpte mig att förbereda mig för mitt dop och förstå varför jag behövde döpas. Jag började läsa Mormons bok tillsammans med min mamma, och ju mer vi läste, desto mer tyckte jag om det.

Senare fick jag undervisning av missionärerna, och jag började förstå det som jag fick lära mig i Primär. När missionärerna frågade om jag ville ta på mig Kristi namn så blev jag lite rädd för jag visste vilket ansvar ett dop innebar. Men jag svarade ja — jag ville döpas så fort som jag hade fyllt 8.

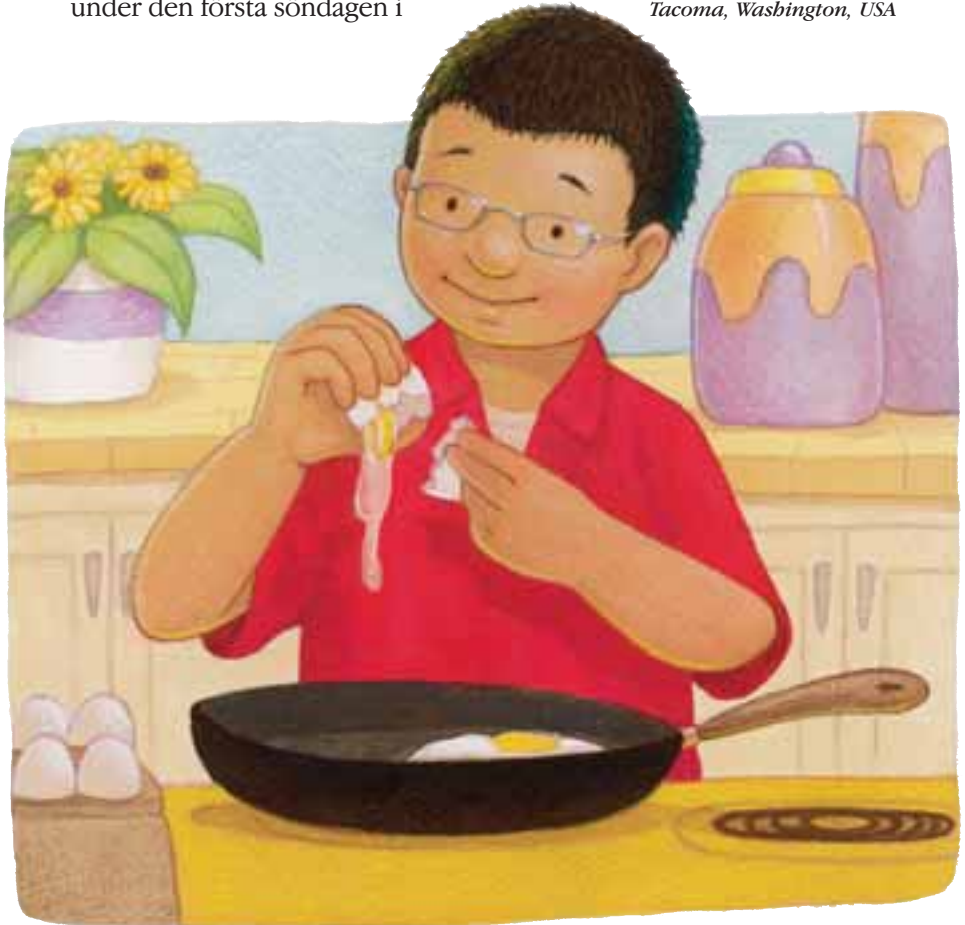
Den 14 november 2004 döptes jag och blev medlem i kyrkan. Sedan dess har det hänt många saker som har påmint mig om att jag alltid behöver leva så som Jesus Kristus gjorde. Till exempel så är mina systrar 7 och 2 år gamla, och nu vet jag vilket exempel jag behöver vara för

dem. Jag försöker ta hand om min syster i skolan och hjälpa henne att uppföra sig bra. Jag arbetar flitigt i skolan och hemma försöker jag alltid att vara tystare så att mina syster också ska vara det. Jag hjälper min mamma att laga frukost varje söndag, och jag har börjat fasta under den första söndagen i

månaden som mina föräldrar gör.

När jag försöker göra det som Jesus lärde så blir jag välsignad. Mina föräldrar lär mig att känna Frälsarens kärlek i allt jag gör. Jag väntar ivrigt på den dag då jag kan gå ut som heltidsmissionär. ●

*José M, 9 år,
Tacoma, Washington, USA*

MED TILLSTÄND AV ALTUS FINE ART, AMERICAN FORK, UTAH, KOPIERING FÖRBUDEN

Varför gråter du, av Simon Dewey

"Jesus sade till henne: 'Kvinna, varför gråter du? Vem söker du?' Hon trodde att det var trädgårdsmästaren och sade till honom: 'Herre, om det är du som har fört bort honom, så säg mig var du har lagt honom, så att jag kan hämta honom.' Jesus sade till henne: 'Maria.' Då vände hon sig om och sade till honom på hebreiska: 'Rabbuni' — det betyder lärare." (Joh 20:15–16)

*U*ppståndelsen var "det största underverket i mänsklighetens historia", sade president Gordon B Hinckley. "[Jesus] hade tidigare sagt dem: 'Jag är uppståndelsen och livet.' (Joh 11:25) Men då förstod de inte. Nu visste de. Han dog i sorg, smärta och ensambet. Nu, den tredje dagen, uppstod han med kraft, skönhet och liv, som den förste av de avlidna, och garantin för alla människor i alla tidsåldrar att 'liksom i Adam alla dör, så skall också i Kristus alla göras levande'. (1 Kor 15:22)" Se "Från örtagården till den tomma graven", s 8.

Kyrkonytt

Medlemmarna ombeds efterlikna Kristus

Nicole Seymour, kyrkans tidningar

I budskap till kyrkans medlemmar under första presidentskapets årliga julandakt uppmanade första presidentskapet alla att låta Kristi lärdomar och julens anda fylla deras tankar och handlingar. Tabernakelkören och Orchestra at Temple Square medverkade också under andakten som hölls den 4 december 2005 och sändes från konferenscentret i Salt Lake City.

President Hinckley

I sitt budskap påminde president Gordon B Hinckley kyrkans medlemmar om de löften han gett om den andliga styrka som skulle komma i de människors liv som läste hela Mormons bok före årets slut.

”Det är troligt att det är fler människor som läser Mormons bok just nu än vid något annat tillfälle i kyrkans historia”, sade han. ”Jag tackar er alla och jag vet att ni har välsignats.”

Han läste avsnitt ur Mormons bok och bar vittnesbörd om att den är ett mäktigt vittne om Frälsarens gudomlighet och realitet.

”Vare nog sagt att denna underbara och märkliga bok i sanning är ännu ett vittne om Herren Jesus Kristus som framkommit till hela världen för att vittna om honom”, sade han.

”Låt oss under denna juletid

begrunda allt detta”, sade president Hinckley. ”Låt oss tänka på det. Låt oss be med tanke på detta. Låt oss i vårt liv införliva Jesu Kristi stora och djupgående lärdomar, inte bara som de framläggs i Bibeln, utan även så som de framläggs i detta

ytterligare testamente från den nya världen.”

President Monson

Med ord fyllda av hopp och glädje reflekterade president Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet, över julens anda.

”Denna glädjefyllda tid ger oss

Första presidentskapet sitter omgivna av juldekorationer vid sin årliga julandakt.

glädje i förhållande till hur mycket vi vänt våra sinnen, känslor och handlingar till julens anda”, sade han. ”Detta är en tid att minnas. Det är en tid för familjer. Det är en tid för tacksamhet.”

President Monson bad kyrkans medlemmar att inrikta sig mer på att ge än att få under jultiden. ”Vad gav du bort i julkapp?” stimulerar tanken och får goda känslor att välla upp och minnets eld glöda än starkare”, sade han.

”Är tacksamhet en del av vårt liv?” frågade han. ”Julens anda blommar upp av att ge, inte av att få.”

”Varför är det lättare att tro på fred vid denna tid på året än annars?” frågade president Monson. ”Varför kommer vi ihåg fler vänner och förlåter fler ovänner vid jultiden än annars? Varför görs fler handlingar av vänlighet och tjänande och givmildhet än annars? Det är julens anda.”

President Faust

Barmhärtighet är Kristi rena kärlek, förkunnade president James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet, i sitt julbudskap.

Han återgav berättelsen om en fattig familj i Mexico 1941. En änka som var mor till nio barn kämpade för att försörja dem. Grannar gav av sin tid och sina tillgångar för att ge något särskilt till barnen under julen.

”Kristi rena kärlek går utöver omsorgen om våra egna”, sade han. ”De som nyligen bidragit till

kyrkans humanitära hjälpfond för att hjälpa de tusentals människor vars liv ödelagts av orkaner och jordbävningar har verkligen visat Kristi rena kärlek.”

President Faust erinrade sig en tidigare affärskollega – som hade en annan trosåskådning – som gav generöst av sina tillgångar för att hjälpa nödställda under julen och

tacksägelsedagen varje år. Han sade att den mannen visade äkta barmhärtighet genom att söka upp de behövande och tillgodose deras behov.

”När vi ser ett behov, bör vi genast uppfylla det”, sade president Faust. ”Vi bör alltid minnas att det var Frälsaren som gav den största gåvan av alla när han gav sig själv som vår Återlösare i försoningen.” ■

Medlemmar förbereder sig för att templet i Santiago i Chile åter ska öppnas

Jason Swensen, skribent för *Church News*

Att vänta över ett år för att få besöka templet var tydligen för mycket begärt för medlemmarna från Arica i Chile.

Medan deras lands enda tempel var stängt för ombyggnad färdades medlemmarna i Arica österut till Bolivia med tåg för att besöka templet i Cochabamba i Bolivia. Färden var inte riskfri. På grund av spända förhållanden mellan de båda nationerna hade tåg med chilenska varor ibland attackerats i Bolivia.

Medvetna om faran bad medlemmarna från Arica Herren om beskydd och reste sedan till templet utan några tillbud, sade äldste M Gonzalo Sepúlveda, en områdessjuttio i Chile. ”Det är tydligt att medlemmarna är ivriga

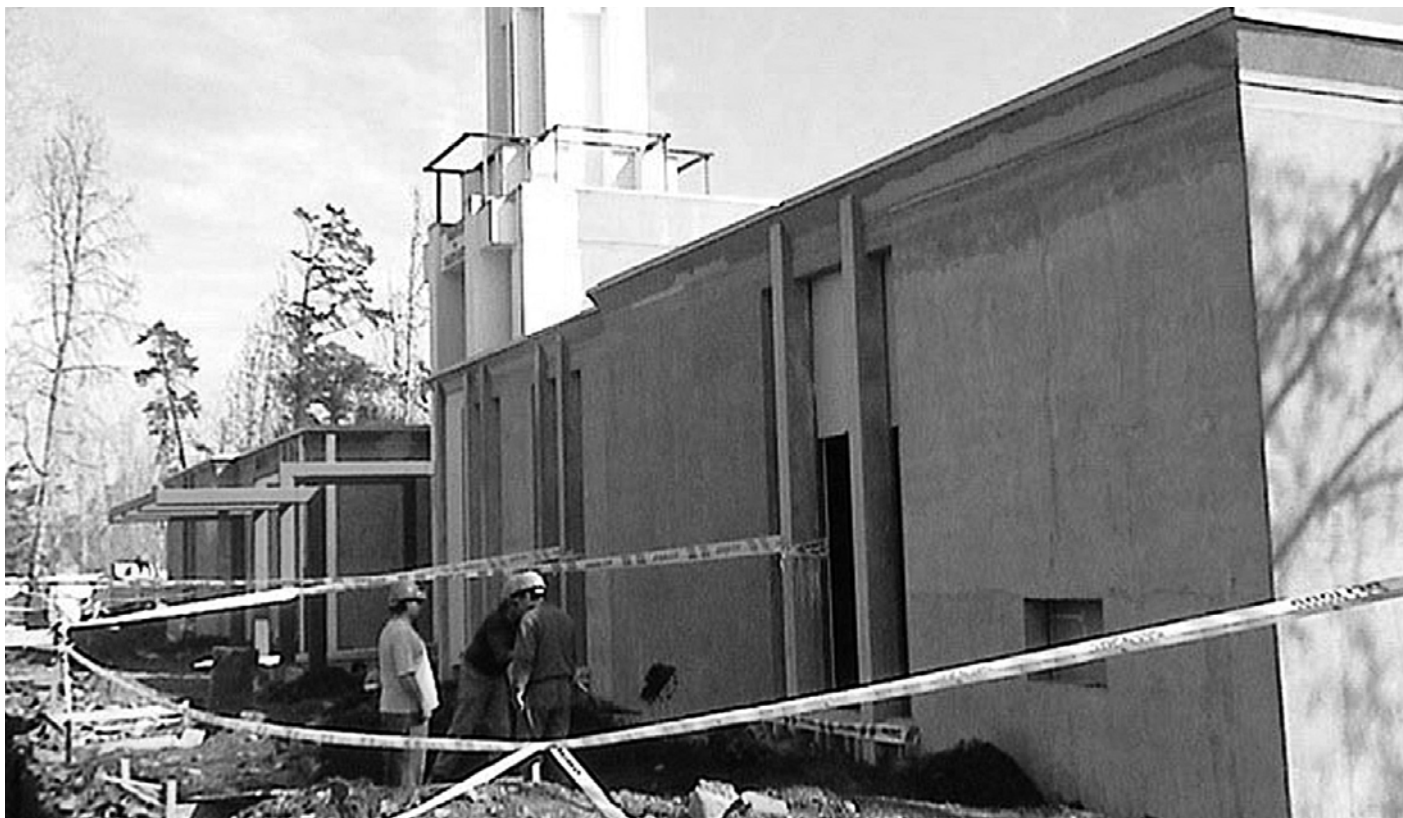
att få besöka templet igen”, sade äldste Sepúlveda.

Efter att ha genomgått en omfattande renovering skulle templet i Santiago återinvigas den 26 februari 2006 för att på nytt betjäna över 535 000 sista dagars heliga i 106 stavar och distrikt i Chile och Argentina.

FOTO MED TILLSTÅND AV CHILE-OMRÅDET

Arbetare bygger om interiören i templet i Santiago.

En omfattande ombyggnad av templet i Santiago i Chile slutfördes innan templet invigdes i februari.

Templet i Santiago invigdes ursprungligen 1983 som kyrkans 24:e tempel i verksamhet av president Gordon B Hinckley, då rådgivare i första presidentskapet.

Förutom att templet byggdes ut förbättrades också dess exteriör. Templets doprum renoverades och en ny dopfont, uppburen av tolv skulpterade oxar, installerades, sade äldste Sepúlveda.

Under det att medlemmar från Arica reste till Bolivia för tempeltjänst, färdades andra chilenska medlemmar till templet i Buenos Aires i Argentina. Tusentals andra trofasta chilensare strök helt enkelt dagarna

i kalendern och beredde sig för att deras tempel på nytt skulle öppna sina portar.

”När vi fick veta att templet skulle vara stängt för renovering, nämnde vi för de chilenska medlemmarna att detta skulle vara ett bra tillfälle för oss att renovera vårt liv så att det harmonierar med principerna i Jesu Kristi återställda evangelium”, sade äldste Francisco J Viñas i de sjuttios kворum, områdespresident för Chile.

Liksom de chilenska medlemmarna beredde sig för tillfället då de kunde återvända till templet, använde de också återinvigningen av templet i Santiago som hjälp till

att berätta om evangeliet för andra. Äldste Sepúlveda sade att många tog med sig vänner och släktingar till templets öppet hus, som inleddes den 26 januari 2006. Kyrkans ämbetsmän för informationstjänsten arbetade med lokala media för att templet skulle uppmärksammas.

Ett chilenskt kulturevenemang planerades att hållas på ett stadium med 14 000 sittplatser den 25 februari 2006, en dag före invigningen. Två invignings-sessioner planerades för sista dagars heliga i området som templet betjänar. ■

Omarbetning av artikel i Church News 3 december 2005.

Standardiserade möteshus över hela världen ger fler medlemmar en plats för gudsdyrkan

Nicole Seymour, kyrkans tidningar

I Hongkong och New York City – städer med skyskrapor – är uppåt ofta den enda riktningen man kan bygga. Då man tittar på båda städernas tempel kan man se att ett nyskapande tillvägagångssätt måste följas för att få templet att passa in i dessa storstadsområden. På liknande sätt måste medlemmarnas behov fortfarande fyllas på de platser där ett möteshus i traditionell stil inte är praktiskt.

I områden där tomtmark står högt i kurs måste byggnadsritningen för ett typiskt möteshus anpassas för mindre tomtutrymme. Både New York City och Hongkong har nyligen fått nya möteshus med flera våningar baserat på kyrkans program för

standardiserade möteshus över hela världen.

Skapandet av en standardplan

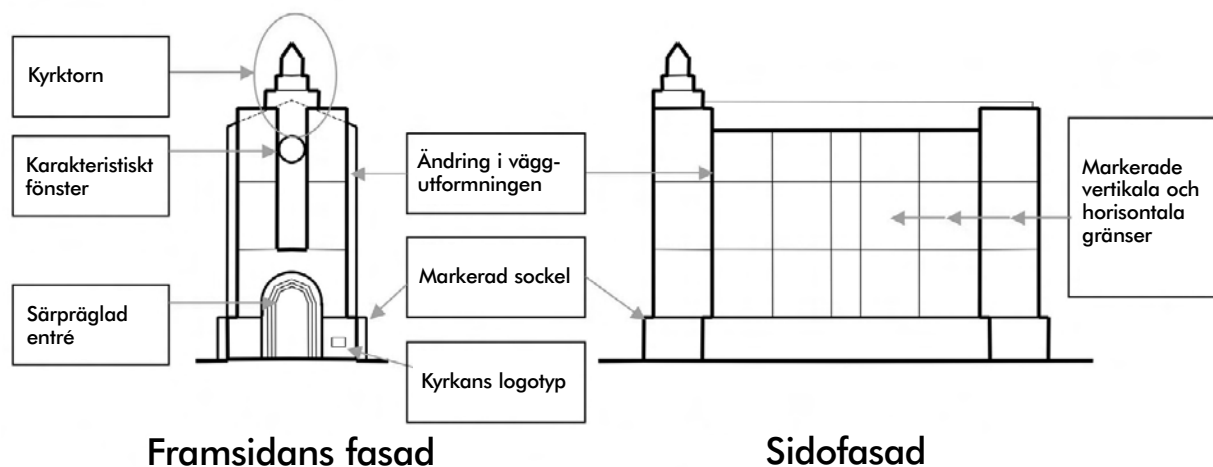
Alla möteshus världen över, stora eller små, med flera våningar eller inte och oavsett plats, har ett standardutseende som baseras på de riktlinjer för design som utformats av kyrkan.

År 2002 gav kyrkan riktlinjer till områden i hela världen för en standarddesign av kyrkans möteshus. Denna plan, Worldwide Standard Plan (den världsomfattande standardiseringsplanen), anger viktiga byggnadsdelar och standardlayout för möteshus för de behov som finns i landsbygds-, förstads- och

tätortsområden. Planen fastställer en standarddesign för kyrkans möteshus där detaljutformningen fortfarande får anpassas till området i fråga. Som en del av standardiseringsplanen fastställdes en ny enhetlig modell för möteshus i tätorter. Det är en unik flervåningsdesign för två till fem våningar som ändå ger utrymme för variation.

Då kyrkans arkitekter utformade planen bedömde de omsorgsfullt behoven hos enheter med olika demografi. Klassrummens kapacitet liksom storleken på Hjälpföreningens, Primärs och Unga kvinnors rum och kapellet planerades sedan enligt bedömningen, och man tog med i beräkningen att storleken på Hjälpföreningen, Primär eller annan organisation kan vara över genomsnittet i vissa församlingar.

I standardiseringsplanen kan de flesta alternativa byggnader byggas ut i enlighet med tillväxten. Om en

För programmet för standardiserade möteshus över hela världen har kyrkans arkitekter fastställt byggnadsdelar som de anser väsentliga för att ge en byggnad en religiös prägel.

avsevärd tillväxt förväntas i ett område kan en byggnad uppföras i olika "faser". När behov uppstår att utvidga byggnaden för att tillgodose större eller fler församlingar kan det ursprungliga möteshuset byggas ut, och varje fas läggs till som ytterligare en pusselbit. Exempelvis kan ett kapell i fas ett vara "multifunktionellt" och ha flyttbara sittplatser. I fas två kan en kulturhall och fler klassrum läggas till, vilket ger kapellet enbart en användning och fastmonterade bänkar.

Programmet ger kyrkan en enhetlig design och ett sätt att bygga möteshus effektivare och mer ekonomiskt.

Ett exempel på den här effektiviteten är området intill Wasatchbergen i Utah, där kyrkan fortsätter att bygga ett stort antal möteshus för att motsvara tillväxten. Standardiseringen har minskat byggnadskostnaden med så mycket som 20 procent.

"Det är heliga tiondemedel som används, och vi försöker utnyttja dem så väl som möjligt", säger Randy Stenson, sektionschef för standardiserade byggnadsplaner i divisionen för arkitektur och ingenjörsarbeten på kyrkans fastighetsavdelning.

President Gordon B Hinckley har sagt följande om kyrkans möteshus: "Detta väldiga byggnadsprogram är fenomenalt. Jag vet inget som går

Möteshus med flera våningar som planeras för tätbebyggda områden kan likna följande bild från Asienområdet.

upp mot det. Våra byggnader är vackra ... Vi har lång erfarenhet av att bygga möteshus, och genom denna väldiga erfarenhet framställer vi bättre byggnader än de som tidigare uppförts i kyrkan. De är både vackra och ändamålsenliga. Om de är ganska lika varandra, så är detta avsiktligt. Genom att använda oss av väl beprövade mönster sparar vi miljontals dollar samtidigt som vi uppfyller människors behov." ("Tillståndet i kyrkan", *Liabona*, nov 2004, s 4)

Tillämpningen av planen

Broder Stenson säger att standardiseringsplanen ger riktlinjer för design och koncept för våningsplaner till

lokala arkitekter som anlitas av kyrkan för att bygga ett möteshus i ett visst område. Dessa riktlinjer och koncept blir grundval för de designplaner som utformas så att de blir unika för området och dess behov. Detaljerna bestäms lokalt, till exempel vilket material som ska användas och om byggnaden ska ha ett naturligt eller mekaniskt ventilationssystem.

Varhelst ett möteshus byggs måste vissa överväganden göras beträffande byggnadens utseende och atmosfär. En arkitekt måste ta hänsyn till kulturen, omgivningarna och byggnadsbestämmelserna i det område det gäller.

Områdena anpassar ofta en byggnads utseende så att den passar in i

omgivningen eller för att få en viss framtoning. Ett möteshus i Östeuropa kan vara helt annorlunda än ett på den australiska landsbygden, fastän båda planerna följer samma riktlinjer och principer som framställs i standardiseringsplanen.

En viss anpassning kan behövas på någon särskild plats. Broder Stenson säger att det är mycket viktigt att överväga tomtens placering.

”Vi väljer hellre rätt tomtplats och anpassar vår byggnadsplan till den, än väljer fel tomt och använder standardplanen”, säger han. ”Den rätta tomtplatsen är avgörande för hur kyrkan syns och hur lätt det är för medlemmarna att komma dit.”

Tillgodose behoven i tätorter

I vissa tätorter är en flervåningsbyggnad mer praktisk än ett möteshus på ett plan. Ett genomsnittligt möteshus byggs på en till två hektar tomtmark, men dessa möteshus med flera våningar är ungefär 13 meter breda och kan passa på en så liten tomt som 0,1 hektar. Möteshus med flera våningar har samma antal rum av samma storlek som möteshus med ett plan och rymmer lika stora enheter, men de är helt enkelt byggda vertikalt. De byggs i storstäder i världen för att ordna lämpliga lokaler som tillgodoser medlemmarnas behov i tätorter.

I New York City hade medlemmarna i Harlem sina möten i en ganska olämplig industribyggnad. En ny

femvåningsbyggnad godkändes, med rum för förväntad tillväxt i de övriga två översta våningarna. I Japan byggdes nyligen ett möteshus med tre våningar. Byggnadens design gör det möjligt att bygga till fler våningar om det behövs.

En femvåningsbyggnad kan ha parkeringsplatser på första våningen, kapellet på andra, klassrum och kontor på tredje och fjärde våningen och en kulturhall på femte våningen.

För möteshus med flera våningar förstod arkitekterna på kyrkans huvudkontor att de behövde använda byggnadsdelar som skulle identifiera byggnaden som en kyrka snarare än som ett kontor, och som skulle ge kyrkan en genomgående ecklesiastisk prägel. De studerade klassiska stilar i kyrkoarkitektur, däribland historiska tempel och katedraler. Med hjälp av dessa byggnader fastställdes designstrukturer med en religiös prägel som standard för möteshus med flera våningar, säger Wayne Balle, administrativ chef för möteshus i divisionen för arkitektur och ingenjörsarbeten.

Till dessa designstrukturer hör till exempel en tornspira, ett karaktäristiskt fönster på framsidan, en särpräglad entré, en markerad sockel och kyrkans logotyp. Områdets arkitekter bestämmer sedan hur de på lämpligt sätt ska gå tillväga med de centrala byggnadsdelarna, materialet, färgerna och andra detaljer.

Möteshus en plats för tillbedjan

Broder Balle säger att oavsett byggnadsstilen, höjden eller platsen för ett möteshus är standardiseringsplanen avsedd att hjälpa kyrkans fastighetsavdelning uppfylla sitt ändamål att ”betjäna prästadömsledarna genom att bygga tempel, möteshus och andra byggnader som de kan använda för att föra själar till Kristus”. ■

Brasilianska barn hjälper äldre

Nei Garcia

För andra året i rad ägnar brasilianska barn i kyrkan sin lediga dag, barnens dag, åt att hjälpa äldre. Omkring 40 000 medlemmar i kyrkan med vänner, däribland 25 000 barn iklädda västar med texten Hjälpande händer, hjälpte nästan 16 000 äldre i 120 städer och 26 stater i Brasilien.

Före den här händelsen hjälpte barnen ungdomar och vuxna att göra i ordning paket med personliga artiklar och måla och skriva kort som de skulle ge till de äldre. Barnen åkte sedan till 300 servicehem för att lämna paketen och prata med de gamla, och gjorde därmed dagen till en högtidsdag för alla generationer.

I flera städer hade föräldrarna till barnen en minnesvärd dag då de reparerade hem, klippte hår, gjorde manikyr med mera för de äldre. Andra aktiviteter var

Medlemmar i Brasilien besöker boende på ett hem för äldre under Barnens dag.

köruppträdanden, teaterspel och dansuppsvisning.

I Belo Horizonte samlades 500 pojkar och flickor på ett torg och där delade de upp sig och besökte 12 servicehem. I ett av servicehemmen bodde Maria do Carmo, en 98-årig kvinna som inte har några egna barnbarn. Men för en dag fick hon flera stycken. "Det här är så underbart", utropade hon. "Vad kan jag mer säga? Jag är så glad!"

I Porto Alegre besökte över 3 000 frivilliga mer än 1 300 äldre i 40 servicehem. I staten São Paulo besökte och hjälpte frivilliga cirka

4 500 personer i 45 städer och 90 servicehem.

Liksom i andra brasilianska regioner deltog medlemmar entusiastiskt i norra och nordöstra regionen och besökte över 8 000 äldre personer.

I Salvador fick de 45 äldre som bor i Abrigo de São Gabriel gåvor från 70 barn, däribland nioåriga Gabriela Conceição som kramade sin senaste adopterade mormor och sade: "Hon var ett barn en gång. Vi behöver ta hand om dem som om de tillhörde vår familj."

I Minas Gerais besökte medlemmarna i Uberaba stav de tio servicehemmen som finns i staden. President

Erick Maximo var mycket entusiastisk angående projektet och nöjd med stavens medlemmar. "Under den dag som reserverats för våra barn gav de en verklig gåva till sina medmänniskor. De gav av sig själva under en stund av närhet och kärlek mellan generationerna", sade han.

TV Globo, den största tv-stationen i Brasilien, sände flera gånger i hela landet en halv minuts nyhetssammandrag om projektet. I de flesta städerna och i nästan alla statshuvudstäder bevakade tv- och radiostationer aktiviteterna.

I Natal i nordöstra Brasilien gjorde Soyonara Alves, journalist för TV Globo, följande kommentar: "De visade mycket kärlek. De gav i stället för att få."

Andra tv-stationer bevakade projektet vid olika tidpunkter under dagen för 318 städer i staten São Paulo, och intresset växte i andra regioner i landet.

Alla aktiviteterna utfördes under ledning av koordinatörn för programmet Hjälpande händer i varje region i landet. Koordinatorerna fick hjälp av privata företag, myndigheter och media, förutom hjälp av kyrkans humanitärtjänst.

Projektet Hjälpande händer har varit verksamt sedan 2001 och har engagerat tusentals institutioner för social service i landet. Under 2005 utfördes över 150 projekt i olika städer. Under april 2005 städade och renoverade 50 000 frivilliga cirka 200 allmänna skolor i landet. ■

Fler förslag till samlingsstunden, april 2006

Här följer fler förslag som Primärföreningens ledare kan använda tillsammans med samlingsstunden i det här numret av Liahona. För lektionen, anvisningarna och aktiviteten som bör samman med dessa förslag, se "Jag kan omvända mig och bli glad" på sidorna LS4 och LS5 i Lilla stjärnan i det här numret.

Här följer fler förslag som Primärföreningens ledare kan använda tillsammans med samlingsstunden i det här numret av Liahona. För lektionen, anvisningarna och aktiviteten som bör samman med dessa förslag, se "Jag kan omvända mig och bli glad" på sidorna LS4 och LS5 i Lilla stjärnan i det här numret.

1. Ge barnen en överblick över Frälsarens liv genom att använda frågor och bilder ur Evangeliet i bild. Gå till exempel igenom Frälsarens födelse genom att hålla upp bild 200 (Jesu födelse). Fråga barnen vilka det är som visas på bilden, vad de vet om berättelsen och vad människorna på bilden får dem att tänka på. Använd liknande frågor för de här bilderna: 209 (Fiskare kallas), 230 (Korsfästelsen) och 239 (Den uppståndne Jesus Kristus). Ge varje barn papper och penna. Dela upp barnen i fyra grupper. Be varje grupp illustrera en av händelserna ni talat om. Be pianisten spela stillsamt i bakgrunden medan barnen ritar. Be varje grupp visa sina bilder och beskriva dem. Uttryck din tacksamhet för Frälsaren och för välsignelsen att han kom till jorden.

2. Använd en handske och undervisa barnen om uppståndelsen. Visa din hand utan handsken och säg att vi var andar innan vi kom till jorden. Vi kunde röra oss, tänka, göra val och lära oss saker. När vi kom till jorden fick vi en kropp (sätt handen i handsken). Vi kan fortfarande röra oss, tänka, göra val och lära oss saker, men nu har vi också en underbar kropp att ta hand om. När vi dör skiljs kroppen och anden från varandra (ta av handsken). Kroppen kan inte längre röra sig, men vår ande lever fortfarande. När vi uppstår förenas vår kropp och vår ande igen (sätt på handsken) och kroppen och anden kommer aldrig mer att skiljas från varandra. Jesus var den första människan som uppstod. Tack vare att han uppstod kommer alla människor som någonsin levt att få uppstå. Det fanns många vittnen som såg Jesus sedan han hade uppstått. Sjung en berättelse om några av vittnena. (Se *Undervisning: Den högsta kallelsen*, s 174.) Använd bilder från Evangeliet i bild och be barnen läsa eller berätta med egna ord om sammanfattningen på baksidan av varje bild. Välj en sång eller psalm som ni sjunger efter varje bild. Några förslag på bilder är 233 (Maria och den uppståndne Herren), 315 (Kristus visar sig för nephiterna), 403 (Den första synen). Be barnen läsa L&F 76:22–23. Bär vittnesbörd, som alla dessa vittnen gjort, om att Jesus Kristus lever. ■

BUDSKAP FRÅN OMRÅDESPRESIDENTSKAPET

Vi vilja vandra efter Herrens alla förordningar

Äldste W Craig Zwick

Vi vill varmt välkomna våra kära nya vänner i hela världen som nyligen har blivit medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga genom dop och konfirmation. Vi välkomnar också alla personer som befinner sig någonstans på vägen som leder till Kristus.

Jag är mycket tacksam för min trofaste fars omvändelse. Han fick en Mormons bok av missionärerna, läste boken från pärm till pärm och frågade sedan Herren om det han hade läst var sant. Kristi ljus bar ett kraftfullt vittnesbörd för honom om att boken var sann. Farfar Zwick ville helst inte att missionärerna undervisade i deras hem, så pappa fick lektionerna av missionärerna i kyrkan som han hade börjat gå till. Han döptes och konfirmerades som ung 17-åring, men med ett personligt vittnesbörd om Mormons bok. Han var den förste i familjen Zwick som blev medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag är så tacksam för hans andliga inriktning och för de vänner, de ansvarsuppgifter och den näring som bidragit till en sådan varaktig omvändelse. En avgörande faktor i pappas omvändelse var att han läste Mormons bok. Det finns stor kraft i "ordet".

Det finns en varaktighet i evangeliets budskap och i de andliga steg vi

tar mot evigt liv. Vår andliga vandring börjar inte med dop och konfirmation. Djupet i läran hade inte sin början i översättningen av Mormons bok eller i de mäktiga uppenbarelser som finns i Läran och förbunden. Liksom evangeliets budskap har sin förjordiska början, växer också var och en av oss genom de prövningar vi får både i förutställvaron och i detta liv. Ingen lyfts upp till bergets topp, utan var och en måste gå sin egen väg till Jeriko och uppleva livets höjdpunkter och vågdalar.

Herren undervisar oss var och en när vi i bön söker hans värdefulla undervisning. Varje profet i denna och tidigare tidsutdelningar har personligen sökt visdom och insikt från Gud, och har sedan med sin doktrinära omvändelse och sitt personliga vittnesbörd kunnat göra Herrens vilja för folket.

Vi liknar Adam, Enok, Noa, Mose och Joseph Smith Jr på så många sätt. De fick var och en näring genom Guds goda ord. När de ödmjukade sig undervisade Herren dem ett steg åt gången. När Enok hade funnit nåd inför Herrens ögon blev han undervisad. Herren sade till honom: "Se, min Ande är över dig ... **du skall förbliva i mig och jag i dig; vandra därför med mig.**" (Moses 6:31–34)

Äldste W Craig Zwick

Joseph Smith fick som ung och nyomvänd lära sig värdet av att ta ansvar. Han insåg att Herren förväntade sig något av honom. Herrens tröstande ord till den unge och missmodige Joseph år 1829 ger också tröst åt var och en av oss i dag. Nyckeln i det hela är att han sökte råd från Herren. Det som Joseph och Oliver blev lovade ger tröst och styrka till oss när vi tar våra viktiga andliga steg. **"Var trofast och nitisk i att hålla Guds bud,** så skall jag omsluta dig i min kärleks armar. Frukten icke ... att göra det goda ... Vänden alla edra tankar till mig, tvivlen icke, frukten icke." (L&F 6:20, 33, 36)

Omvändelsens väg innebär en ständig klättring för varje person. Vi strävar alla framåt på vägen mot evigt liv. Med varje längre steg kommer starkare ljus och ökad tro. Med

vänner som hjälper oss, **ansvar** som ger oss erfarenhet och **den rena läran** som förändrar vårt beteende, fortsätter vi att ta ett steg åt gången och befäster vår plats på vägen.

Jesus Kristus är vår vän på vägen. Förutom Kristi ljus i vårt liv kommer det ytterligare ljus från den Helige Anden. Dop **och** konfirmation är viktiga steg när vi "vandrar efter Herrens alla förordningar". (Se L&F 136:4.)

Nephi sade vist: "Jag [vill] spörja eder, om allt är gjort genom att I haven beträtt den raka och smala stigen? Se, jag säger eder: Ingalunda! ... **I måsten sträva framåt med ståndaktighet i Kristus** och hava ett fullkomligt klart hopp samt kärlek till Gud ... och **glädja eder i Kristi ord samt uthärda till änden** ... Detta är vägen, och det finnes ingen annan." (Se 2 Nephi 31:19, 20, 21.) "Mätten eder med Kristi ord, ty se, Kristi ord skola tillkännagiva för eder allt vad I skolen göra." (2 Nephi 32:3)

Herren uppmanar dem som nyligen döpts och alla som varit medlemmar länge att vi var och en ska ha "gudomlig vandel och umgänge". (L&F 20:69) Denna "gudomliga vandel" är en del av omvändelseprocessen. Det är en process som måste vara kontinuerlig, från det andliga fröet som planteras tidigt under omvändelsen och hela vägen genom vårt andliga mognande. Denna process består bland annat

av att "**vandra efter Herrens alla förordningar**". Vi måste hjälpa varandra. Det välsignar vårt liv och framtida generationers. Vi måste ha tron som krävs för att hålla ut till änden.

Den rena läran i sakramentets förrättning är att "**alltid minnas honom**". Denna förrättning som vi tar del av varje vecka stärker vår tro och ökar vårt mod medan vi genom denna "gudomliga vandel" tar ett steg åt gången. Vår "vandel" är en vandring, en ständigt pågående självförbättrande process som kräver mycket övning, planering och uthållighet.

President Gordon B Hinckley inbjuder oss ständigt att tillsammans med honom vandra längs trons väg. Vår energiske profet bad alla medlemmar att ta en promenad längs Parley Street efter invigningen av templet i Nauvoo. Det är gatan som de trofasta pionjärerna gick längs med för att komma till floden när de skulle bege sig av från Nauvoo, det vackra, och anträda sin färd av tro och uppoftningar. President Hinckley läste och begrundade hela Mormons bok tillsammans med kyrkans alla medlemmar förra året. Han vet att Herren förväntar sig något av oss var och en. Han sade nyligen följande med profetisk kraft: "Jag uppmanar er att stå för det som är beständigt, starkt och sant."

"Detta skall vara vårt förbund: Vi vilja vandra efter Herrens alla förordningar." (L&F 136:4) ■

Heliga platser

Presidentskapet
Templet i Köpenhamn

Den 14 maj 2005 hade ledarartikeln, som upptog en hel sida i Church News, rubriken "Sacred Places" (Heliga platser). Den framhöll genom forntida skrifter och våra nutida profeter och ledare att Herren förväntar sig att vi är både rena och lämpligt klädda när vi befinner oss på vissa "heliga platser". Den fortsätter med att betona att våra kapell, och naturligtvis våra tempel, är sådana platser.

När det gäller klädsel har människorna i nästan alla nationer blivit mer nonchalanta och informella. President Hinckley har påpekat: "Den tid som vi lever i har blivit en tid av slarvig klädsel och slarvigt uppförande." Denna nonchalanta norm accepteras och till och med förväntas av "världen" omkring oss på våra arbets- och nöjesplatser, i våra skolor – nästan överallt. Detta är ofta praktiskt och acceptabelt. Strand- och sportkläder har sin plats.

Herren förväntar sig emellertid en högre standard av oss som medlemmar i kyrkan under våra möten i våra kapell och i templet. President Kimball sade: "Jag kan försäkra er om att alla kyrkans normer, både de som rör moraliskt uppförande och de som rör klädsel och utseende, är resultatet av intensiv och bönefylld begrundan av kyrkans ledare." Bröderna har uppmanat oss att ha

våra bästa söndagskläder på oss när vi besöker templet. Ytterligare en riktlinje är att alla förväntas ha på sig strumpor och skor. Systrar uppmanas att ha på sig kjol eller klänning. Byxor för systrar är inte lämpligt.

Ur praktisk synvinkel finns det en del, bland annat ungdomsgrupper, som måste resa länge för att komma till templet och har på sig vardagskläder under resan. Det finns andra som cyklar. I dessa fall bör man ordna så att man snabbt kan byta kläder innan man besöker Herrens hus. Strax bakom templet finns kapellet på

Nitivej, med ett distributionscenter som nästan alltid är öppet när templet är öppet. Vi föreslår att de som inte kan komma till templet lämpligt klädda hemifrån eller från annan övernattning, byter om där.

De viktiga råd som ges i ledarartikeln avslutas med följande ord: "När vi besöker heliga platser, låt oss då visa vår respekt för Herren genom att vara rena och lämpligt klädda."

Bröder och systrar, ni är välkomna att komma till templet. Kom in från "världen" och åtnjut frid, kärlek och ljus i Herrens hus. ■

hölls på engelska och tyska, men tack vare goda tolkar fick alla möjlighet att lyssna på sitt eget språk i hörlurar.

För att förhöra sig om behoven och eventuella problem i Århus, Köpenhamns, Göteborgs och Malmö stavar höll systrarna först ett möte med prästadömet och biororganisationernas ledare i stavarna. Därefter samlade äldste Paul alla till ett allmänt möte i stavskapellet på Maglegaards Alle.

Ge aldrig upp!

Syster Lifferth berättade om sin förfader från Danmark som sedan han, på grund av sitt medlemskap i kyrkan, förskjutits från sin familj, utvandrade och gick till fots över prärien till Saltsjödalén.

"Att komma hit har påmint mig

Världsomfattande kyrka med gemensam kultur

Birgitta Wennerlund

Under vår rundresa har vi märkt att varje land har en speciell kultur. Vi har sett det på medlemmars klädsel och uppträdande, hört det på ljudet av deras språk. Men samtidigt har vi upplevt att det finns en gemensam kyrklig kultur. Vi har känt Anden överallt, och vi har känt människors godhet. De har inte kommit till våra möten för vår skull, utan de har kommit för att de älskar Herren och vill bli bättre på att tjäna sina medmänniskor", säger syster Susan W Tanner, president för Unga Kvinnor i hela världen.

Syster Tanner och syster Margaret S Lifferth, första rådgivare i Primärs generalpresidentskap, anlände den 22 oktober 2005 till området Centrala Europa för att under sju dagar besöka

Schweiz, Tjeckien, Ungern, Rumänien, Slovenien, Tyskland och Danmark. De kom på inbjudan från områdespresidentskapet för att utbilda ledare för Unga kvinnor, Primär och Hjälpföreningen i stavar, missioner, församlingar och grenar i sitt ansvar att stödja prästadömet i den gemensamma uppgiften att hjälpa familjer att komma till Kristus.

En medlem av områdespresidentskapet reste tillsammans med systrarna från Salt Lake City. Äldste Wolfgang Paul, andre rådgivare i områdespresidentskapet, följde med dem till Köpenhamn den 29 oktober och där ledde hans hustru, syster Helga Paul, utbildningen av Hjälpföreningens ämbetsmän. Mötena

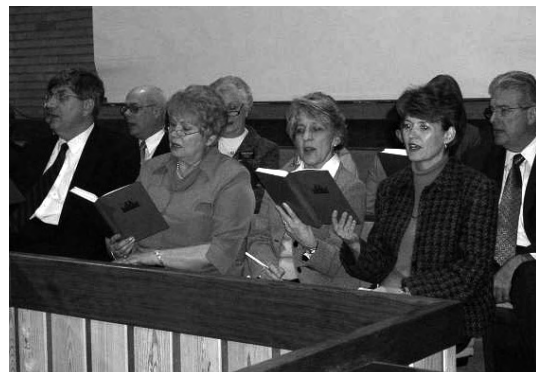

FOTO BIRGITTA WENNERLUND

Äldste Paul, andre rådgivare i områdespresidentskapet, syster Paul, syster Lifferth, första rådgivare i Primärs generalpresidentskap, och syster Tanner, Unga kvinnors generalpresident, tillsammans med stavs- och missionspresidentpar under ledarutbildningens allmänna möte.

Syster Tanner och syster Lifferth höll under en veckas tid möten i Zürich, Prag, Budapest, Ljubljana, Bukarest, Berlin och Köpenhamn för att utbilda ledare för Unga kvinnor och Primär i sitt ansvar att stödja prästadömet och hjälpa till att föra familjer till Kristus.

om mina förfäder. De finns inte här på jorden längre, men vi kan vara förvissade om att de hjälper oss från den plats där de nu befinner sig.”

Hon uppmuntrade också alla att i kärlek sträcka sig efter dem som inte brukar komma. Själv hade hon en gång känt sig manad att ringa till en ung kvinna och erbjuda henne skjuts till möten och aktiviteter. Efter att i månader ha ringt, men endast fått tala in ett meddelande på telefonsvararen, kom flickan en dag till kyrkan. Hennes far skjutsade henne.

”Ge aldrig upp! Se till Frälsaren som vårt exempel.”

Prästadömet och biorganisationerna måste arbeta tillsammans

Syster Tanner betonade i sitt tal att alla ämbetsmän är kallade av Gud.

”Ni är hans redskap. Kanske undrar ni ibland: 'Vad kan *jag* göra?' Men Herren kommer att stärka och öka er förmåga, så att ni kan göra vadhelst ni kallas att göra.”

Hon mindes sin egen känsla av otillräcklighet när hon kallades som

Unga kvinnors president, men erinrade sig äldste Eyrings ord: (1) Kom ihåg att ni är kallade genom uppenbarelse, inte på grund av era talanger. (2) Förvänta er uppenbarelse i ert kall. (3) Herren kommer att öka er förmåga.

Prästadörets ledare gav henne vägledning om vad hennes uppgift innebär.

”De sade: 'Predika för världen betydelsen av familjer och mödrar, och att äktenskapet är instiftat av Gud.'”

Jag har försökt leva upp till uppmaningen från prästadömet. Biorganisationerna och prästadömet har den gemensamma uppgiften att stärka familjen så att vi kan hjälpa dem komma till Kristus. Orättfärdigheten bombarderar oss från alla håll. Kyrkan och familjen måste arbeta tillsammans så att orättfärdigheten inte kan bryta sig igenom och skilja oss åt.

Låt oss”, fortsatte syster Tanner, ”som det står i Läran och förbunden 123:17, 'göra allt det som står i vår makt. Sedan kunna vi med större förvissning vänta att få se Guds frälsning och hans arm uppenbarad.'”

Med Herrens hjälp är allt möjligt

Äldste Paul tackade prästadörets och biorganisationernas ledare för alla ansträngningar som görs.

”Vi vet att ni gör ert bästa, att ni *vill* göra ert bästa, och vi i områdespresidentskapet är tacksamma för det ni gör och vi stöder er. Vi vet att systrarna i kyrkan är duktiga i sina kallelser, men stavspresidentskapen

måste ändå ge dem vägledning, så att systrarna får veta sin uppgift och vad de ska göra. Sök Herrens vägledning om vad som är bäst för ert område. Gör det bästa ni kan, men *gör* det!”

Efter det allmänna mötet hölls särskilda sessioner för Hjälpföreningen, Unga kvinnor och Primär. Utbildningen baserades på de områden som stavsämbetsmännen tidigare betonat, och såväl prästadömsledare som biorganisationernas ledare deltog aktivt.

Uppmaning till barn och kvinnor i alla åldrar

I en kort intervju efter mötena berättade syster Tanner att hon under rundresan i området fått ytterligare bekräftat att även om det finns olika problem och omständigheter i länderna, så är kyrkans program inspirerade och så flexibla att de kan möta alla behov i hela världen.

”Påminn alla Unga kvinnor om att de är döttrar till vår himmelske Fader! De hör detta varje vecka när temat läses, men hjälp dem att känna det i sina hjärtan. Denna kunskap kommer att förändra allt – deras uppträdande, deras normer, deras sätt att vara mot andra människor, deras mål och så vidare. Jag älskar våra Unga kvinnor och ber för dem varje dag.”

”Vi lär oss samma sak i Primär”, sade syster Lifferth, ”när vi sjunger 'Jag är Guds lilla barn'. Stärk barnens tro på att deras böner blir besvarade, att det sanna evangeliet är återställt, att Joseph Smith var en profet. När ni bär era vittnesbörd för barnen

inbjuder ni Anden och den bekräftar för dem att det ni säger är sant.”

Syster Paul tyckte att utbildningsmötena gett henne större förståelse för de lokala omständigheterna och Hjälpföreningens utmaningar i de olika stavarna och missionerna.

”Jag hoppas att systrarna i sina dagliga liv känner hur mycket Herren älskar dem när de håller sina förbund, utövar kärlek och stärker sina familjer, och att de förstår att de inte bara kommer till Hjälpföreningen, utan också känner att de tillhör detta system.” ■

Birgitta Wennerlund, Kristianstads gren

Stort intresse för tempelarbete i Västerås

Monika Ottoson

I Västerås gren har tempelarbetet kommit allt mer i förgrunden. Släktforskningen har gått framåt och många medlemmar med tempelrekommendation besöker templet regelbundet. Som en bekräftelse på det blomstrande intresset kallades i somras grenens första tempelmissionär, Noile Hede. Den 1 november 2005 gick även Lars och Astrid Nilsson på tempelmission.

Lars Nilsson avlöstes som grenspresident och hans fru Astrid som första rådgivare i Hjälpföreningen i oktober 2005. De sålde sin lägenhet i Västerås och magasinerade möblerna. De bor numera i gästhemmet vid templet i Västerhaninge. Astrid och Lars har

Tre tjänstvilliga tempelarbetare: Lars och Astrid Nilsson har lämnat Västerås gren efter en fem år lång mission som grenspresidentpar. Nu har de gått på en ny mission som tempelmissionärer. Noile Hede hann före dem och skrev historia som Västerås grens första tempelmissionär.

varit pådrivande i tempelarbetet ända sedan de kom till Västerås för fem år sedan. Tempelmissionen är en logisk följd av de varma känslor för templet som de odlat som tempeltjänare i tolv år då de också har verkat som tempelkoordinatorer i Stockholms stav.

”Vi älskar att vara i templet”, säger Lars och Astrid Nilsson. ”Där finns en speciell anda och vi känner att vi blir påverkade av den. Det känns fridfullt att komma till templet.”

Noile Hede åkte till templet i februari 2005 för att bli tempelarbetare. Till hennes stora överraskning, och glädje, blev hon då kallad som tempelmissionär av tempelpresidenten Max Kimball, som också gav henne en välsignelse. Noile, som började sin tempelmission den 1 juni 2005, känner att uppgiften som tempelmissionär är både värdefull och ansvarsfull.

”Det känns otroligt. Det var något jag inte trodde skulle hända mig. Att få arbeta i Herrens hus varje dag ger kraft, välsignelser och frid.”

Som tempelmissionär tjänstgör man vissa tider och kan inte komma

och gå som en tempelarbetare. ”Man får avstå från det världsliga, men man har fritid, så man måste ändå på något sätt leva kvar i världen”, säger Noile Hede, som bor i gästhemmet men behåller sin lägenhet i Västerås. Det är bara i vissa skeden av livet som en tempelmission kan bli aktuell och nu inföll en sådan lycklig tid för Noile, som älskar systraskapet och tjänandet i templet.

”Om man alltid finns till hands och gör det man blir ombedd och lever rätt så att man har andens vägledning blir allt bra”, säger hon.

”Ibland tänker jag att det är vissa saker som jag inte klarar av, men så blir jag ombedd att göra dem och då klarar jag av det! Det är fantastiskt varje gång.”

Västerås gren har möjligheten att ytterligare utveckla tempelarbetet när den tilltänkta utbyggnaden av kapellet blir klar. Då ska släkthistoriska centret flytta in i ett eget rum och förhoppningsvis kan då släktforskningen gå ännu mer framåt. Fler namn kommer att lämnas till

Nytt grenspresidentskap i Västerås. Vid grenskonferensen den 16 oktober 2005 avöstes grenspresidenten Lars Nilsson och hans rådgivare Bo Wihlman och Stig-Åke Karlsson. Ny grenspresident är Jakob Hagman med Jan Sewelén som förste rådgivare och Mats Karlsson som andre rådgivare.

templet och ännu mer tempelarbete kan utföras av medlemmarna. ■

Monika Ottoson, Västerås gren

Qumran och dödahavsrullarna engagerar många

Birgitta Wennerlund

Tiotusentals människor ute i Europa har passerat förbi en av Brigham Young-universitetet sponsrad utställning med dödahavsrullarna som tema, där de fått en unik möjlighet att lära mer om intressanta fornlämningar från Qumran vid Döda havets nordvästra strand. Mellan den 5 och 19 november visades utställningen i Köpenhamn och både barn, ungdomar och vuxna, påläst folk och vanliga nyfikna blandades och fascinerades.

Varje dag som utställningen pågick fanns missionärsparet från USA, äldste och syster Chamberlain, på plats. I Köpenhamn fick de hjälp av såväl danska som svenska guider att visa runt besökare och berätta om det hängivna folk som ett par hundra år före Kristi födelse gav sig av ut i

öknen för att bygga upp ett rättfärdigt samhälle. Bland ruinerna har man funnit en klosterliknande anläggning med matsalar, platser för ceremoniella tvagningar och rum för kopiering av dokument. Enligt de flesta vetenskapare bodde Qumrans invånare i grottor i omgivningen, vilket fynden av handskrifter, förvarade i krukor i mer än ett tjugotal grottor, talar för.

Lerkrukorna visade sig innehålla judiska uppteckningar från tiden kring Jesu Kristi verksamhet. De innehåller såväl bibliska som icke-bibliska texter och var till övervägande del skrivna på hebreiska. Den mest fullständiga av de bibliska texterna är den stora Jesajarullen som innehåller samtliga sextiosex kapitel i sin helhet. Den beräknas ha skrivits omkring 150 f Kr, vilket innebär att den är cirka 1000 år äldre än andra hebreiska kopior av Jesaja och utgör en ovärderlig källa för den gammaltestamentliga textforskningen.

De flesta rullarna återfanns emellertid i ett mycket dåligt skick, och ett gigantiskt arbete pågår att få de tusentals fragmenten av läder, pergament och papyrus av varierande storlek och utseende, att passa ihop. Arbetet påbörjades i mindre skala i början av 1950-talet av en liten grupp översättare. Under de följande årtiondena utökades teamet ytterligare till omkring 60 officiella översättare, däribland fyra professorer vid Brigham Young-universitetet. Dessförinnan hade dr Hugh W Nibley, också vid BYU, utfört värdefull forskning av

rullarna som han dokumenterat i flera av sina böcker. Brigham Young-universitetet och FARMS (Foundation for Ancient Research and Book of Mormon Studies) har genom sina insatser, bl a med DNA-analyser, fått internationellt erkännande. FARMS vid BYU har också i samarbete med andra institutioner utvecklat ett datoriserat bibliotek kallat *The Dead Sea Scrolls Electronic Library*. Detta redskap på CD-ROM gör det möjligt för forskare och andra intresserade att studera rullarna på sin egen dator.

Många fler bitar faller på plats

Att få se reproduktioner av 2 000 år gamla handskrivna texter, och i lugn och ro med hjälp av lurar få lyssna till berättelser om ett folk som lämnat efter sig så tydliga spår, levandegjorde historien på ett sätt som fick mycket att falla på plats för besökarna. Madeleine Blomberg från Karlskrona var en av dem som tjänade som guide mellan måndag och fredag båda veckorna. Hon tycker att utställningen hjälpt henne förstå skillnaden mellan att leva före och efter det att Kristus kom och predikade sitt kärleksbudskap.

"Jag börjar förstå lite om vilka svårigheter det måste ha varit för folket på Jesu tid att ta det till sig. Så tack-sam jag är för att leva nu när vi har evangeliet, Mormons bok och en sann, älskad profet!"

Monica Rasmusson, Helsingborg, blev rörd när hon såg hur små oljelamporna i verkligheten var.

I nästan två tusen år låg de handskrivna dokumenten väl gömda i grottor. I dag kan de med hjälp av reproduktioner beskådas över hela världen. När utställningen kom till Köpenhamn i november förra året var Madeleine Blomberg en av de svenska guiderna.

”Vi ska ha våra lampor fyllda om vi vill vara som de förståndiga jungfrurna, och vi tror kanske att det är så mycket vi måste göra. Men egentligen är det ju inte alls så mycket! Eller skulle våra lampor vara större idag?”

Bokklubben Hönsgården

Anja Klarin

Nio kvinnor som har det trevligt kan visserligen låta som en hönsgård, men det är inte bara därför vi valde det namnet på vår bokklubb – vi ville också tänka på Kristus som säger att han vill samla oss som kycklingar under sina vingar. (Se Matt 23:37.) Vi har nämligen en bokklubb där vi läser engelska kyrkböcker och diskuterar innehållet i böckerna och de evangelieprinciper de beskriver och hur vi kan bli bättre på dessa i våra egna liv.

Vi samlas var 6:e vecka i Borås för att diskutera en bok vi alla har läst till detta tillfälle. Böckerna köper vi direkt från Deseret Book

Britt-Marie Löfqvist, Helsingborg, berördes allra

mest av kopparrullen som genom sin blotta existens visar att man i gammaltestamentlig tid verkligen förde uppteckningar på metall.

”Efter utställningen måste det vara lättare för många att tro på Mormons bok.”

”Många sörjer säkert över att de inte hann se utställningen i Köpenhamn”, säger syster Blomberg, men det är inte för sent än! Boka en biljett till Hawaii, dit fraktas utställningen just nu! Eller åk till Nya Zeeland eller Australien om ungefär ett halvår. ■

Birgitta Wennerlund, Kristianstads gren

66 och vi är en härlig blandning av småbarnsföräldrar, ensamstående, nygifta och pensionärer. Vi turas om att citera något ur boken och sedan diskuterar vi och delar med oss av erfarenheter och tankar. Vi har hittills lärt oss mer om våra personliga livsuppgifter ur ett evigt perspektiv genom boken *No One Can Take Your Place (Ingen kan ta din plats)*, av Sheri Dew. Vi har fått glimtar av hur man helhjärtat kan stödja en upptagen man och samtidigt själv leva ett rikt liv fyllt av glädje från Marjorie Hinckleys bok *Letters (Brev)*. Under julen ska vi läsa om försoningen i *Believing Christ (Tro på Kristus)*, av Steven Robinson. Vi ser också fram emot vår reinköpta kvinnokonferensbok, *Ye Shall Bear Record of Me (I skolen bära vittnesbörd om mig)*, som vi går igenom på flera träffar – vi vill inte stressa igenom 300 sidor visdomsord.

Bokklubben Hönsgården i hebreisk utstyrsel (inkl en ”krokryggig kvinna” se Luk 13:11).

Eftersom vi är rätt så informella på träffarna har vi ingen "president". Ingen leder diskussionerna på träffarna, men undertecknad beställer böckerna. Jag och mina föräldrar äger tillsammans flera hundra kyrkböcker på engelska och har därför stor erfarenhet av vilka böcker, författare och genrer som kan passa just vår intressegrupp. Vi har också kommit fram till att vi gärna studerar kvinnor i skrifterna och i kyrkans historia. Efter varje träff turas vi om att bjuda på enkel förtäring.

Tilläggas måste också att vi känner oss rikt välsignade som har familjer som tar över marktjänsten både under vår träff och under de lyxiga stunderna av hemmaläsning. Vi tror att det är ett "offer" som betalar sig, för som en av männen sade: "Min fru berättar vad hon har läst och vi pratar om det och jag blir också upplyft."

Vi har just haft en träff, och vi var så entusiastiska att vi tog ett foto. Om vi ser lite underliga ut beror det på att vi denna kväll pratade om "Kvinnor vid källan", d v s några av kvinnorna som levde på Jesu tid och lärde känna honom, och vi klädde oss tidsenligt. Förtäringen hade också märkbart hebreiska förtecken. Vi vill gärna på detta sätt dela med oss av vår guldgruva, med förhoppning om att vara till inspiration för fler bokklubbar. ■

Anja Klarin, Borås församling

Hur du kan prenumerera på Liahona

I varje församling eller gren finns det vanligtvis ett tidskriftsombud som du kan vända dig till om du har ändrat adress eller vill ha ett inbetalningskort för att prenumerera på *Liabona*. Vem tidskriftsombudet är brukar stå i stavskalendern. Prenumerationen kostar 150 kronor per år.

Annars kan du vända dig direkt till distributionscentret i Tyskland. Avgiftsfritt telefonnr 008 3478 3388.

Priset för en helårsprenumeration är SEK 150 (inkl moms och porto) och betalas till postgironummer 260353 – 8. Skriv "Liahona" på inbetalningskortet.

Du kan även prenumerera på *Liabona* som en uppskattad gåva till någon du vill ge något värdefullt. Eller till flera i familjen som kanske vill ha sitt eget exemplar att läsa och stryka under viktiga saker i. ■

Redaktör för de lokala Sverigesidorna

Redaktör för de lokala Sverigesidorna är Eivor Hagman.

Läsarna är välkomna att sända förslag till nyhetsartiklar via e-post till eivorhagman@hotmail.com. Alla artiklar redigeras.

Prästadsömsledare, primär- och hjälpföreningsledare samt ledare för Unga män och kvinnor bör vid större konferenser eller andra speciella aktiviteter alltid utse någon att skriva artiklar och ta bilder för att sedan *inom tre veckor* mejla in detta till redaktionen.

Artiklarna ska vara upplyftande för läsarna och spegla tillämpandet av profetens och apostlarnas lärdomar. Exempel på innehåll är: nya eller ovanliga händelser, tjänande-projekt, samhällstjänst, tempelresor, historiska händelser, tillväxt,

medlemsmissionärsarbete, humanitär hjälp, framgång inom seminariet eller institutet, berättelser om omvändelser, lokala medlemmar som gjort speciella insatser, nya grenar, församlingar, grenspresidenter, biskopar, stavs- eller distriktspresidentskap etc. Dikter publiceras inte. Inte heller dödsfall, födslar, förlovingar, giftermål etc.

Bilder ska *helst* vara pappersbilder (originalfoton, inte datautskrivna elektroniska bilder). Digitala eller scannade bilder måste ha hög upplösning (300 dpi) och sändas *separat*, inte tillsammans med en artikel. Alla bilder ska förses med bildtext samt namn på fotograf. Papperskopior av bilder sänds till adress Medusagatan 2A, 553 38 Jönköping. Bilder returneras inte. ■